

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

கத்யத்ரயம் - ஓர் அறிமுகம்

ஸ்ரீமத் பகவத் இராமானுஜர் அருளிச் செய்த ஒன்பது க்ரந்தங்களில், கத்யத்ரயம் எனப்படும் முன்று கத்யங்கள் அடங்கியுள்ளன. அவையாவன - சரணாகதிகத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம் மற்றும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் என்பவையாகும். இந்த முன்று கத்யங்கள் முலமாக, எம்பெருமானிடம் சரணம் புகுந்த விதத்தினை விவரிக்கின்றார்.

பூலோக வைகுண்டம் என்றும் பெரியகோயில் என்றும் அழைக்கப்படுவது ஸ்ரீரங்கம் என்னும் திவ்ய தேசமாகும். ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள் பலரும் அந்த தேசத்தில் பள்ளி கொண்டுள்ள அரங்கனின் அருளில் மயங்கி இருந்தனர். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கத்திற்கு நல்ல நாள் என்று நினைக்கத் தோன்றுவதாகவும், பெரியபிராட்டியாரும் நம்பெருமாள் என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் அழகிய மணவாளனும் சேர்ந்து அருள் புரிகின்ற ஒரே நாளாகவும் உள்ளது பங்குனி உத்திர நன்னாள். அந்த சப நாளில், ஸ்ரீரங்க திவ்ய தம்பதிகளின் முன்பு, எம்பெருமானார் இந்த கத்யங்களை அரங்கேற்றினார்.

சரணாகதி கத்யம்

மஹாபாரதத்தின் சாரம் என்று விளங்குவது ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையாகும். அந்த பகவத் கீதையின் 18 ஆம் அத்தியாயம் 66 ச்லோகமாக, பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், சரம ச்லோகத்தினைக் கூறுகின்றான். அந்தச் ச்லோகமானது:

ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ
அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச:

இதன் பொருள் - மோட்சத்தினை அடைவதற்கு தேவையான அனைத்து உபாயங்களையும் நீ கைவிட்டு, என்னையே உபாயமாக சரணாகதி அடைந்து விடு. நான் உன்னை அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் விடுவிப்பேன். நீ கவலை கொள்ளாதே.

பகவான் கூறிய இந்த சரணாகதி என்னும் வழியினைக் குறித்தும் விளக்கியும், உடையவர் சரணாகதி கத்யத்தினை அருளினார். இந்த கத்யத்தின் முதல் பகுதியில், உடையவர் பெரியபிராட்டியிடம் சரணம் என்று புகுந்தார். இது ஏன்? நாம் பல தவறுகளைப் புரிந்து விட்டு, எம்பெருமானிடம் சென்று நின்றால் அவனது சீற்றம் அதிகமாகும். இதனை உணர்ந்த உடையவர், இரக்கமே உருவாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரிடம் முதலில் சரணம் புகுந்தார்.

இரண்டாம் பகுதியில், இவர் அடைந்த சரணாகதியினை ஏற்ற ஸ்ரீரங்கநாச்சியார், "நீ விரும்பியது உனக்குக் கைகூடும்" என்று தனது திருவாய் மலர்ந்தார்.

அடுத்த பகுதியில், எம்பெருமானிடம் சரணம் என்று புகுந்தார். ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் விருப்பத்தினாலும், இவர் சரணம் அடைந்த விதத்தாலும் மகிழ்ந்த பெரியபெருமாள், தனது திருவாய் மலர்ந்து, உடையவர் கூறிய அனைத்தையும் மீண்டும் கூறினான் (இது 17 ஆவது சூர்ணையில் இருந்து துவங்கும்).

ஆக, எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த வரைகள் மட்டும் அல்லாது, உலகையே காத்து நிற்கும் ஸ்ரீரங்க திவ்ய தம்பதிகளின் அருள் வாக்குகளும் உள்ளது என்றால், இந்த கத்யத்தின் உயர்வினை கூறவும் வேண்டுமோ?

ஸ்ரீரங்க கத்யம்

இது, சரணாகதி கத்யத்தின் சுருக்கமாகும். எம்பெருமாள் முன்பு அனுதினமும் கூறத்தக்கதாகவும், சரணாகதி கத்யத்தின் முழுப் பொருளும் அடங்கப் பெற்றதாகவும் இது உள்ளது.

ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்

சரணாகதி முலம் அடையக் கூடிய பரமபதம் என்ற உயர்ந்த திவ்யதேசத்தின் பெருமைகளையும், பரமபத நாயகனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனின் பெருமைகளையும் இந்த கத்யத்தில் அருளியுள்ளார். எம்பெருமானாரின் கண்களுக்கு, பெரியபெருமானின் அருளினால் பரமபதத்தின் காட்சிகள், பெருமைகள் அனைத்தும் தோன்றியது. இதன் முலமே இவரால் பரமபதத்தினை வர்ணிக்க முடிந்தது.

சரணாகதி கத்யம்

யோ நித்யமச்யுதபதாம் புஜயுக்மருக்ம்
 வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே!
 அஸ்மத் குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
 ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே !!

வந்தே வேதாந்த கர்ப்பூர சாமீகர கரண்டகம்
 ராமாநுஜார்ய மார்யாணம் சூடாமணி மஹர்னிஸம்

முதல் சூர்ணை

பகவந் நாராயண அபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூப குண விபவ ஐஸ்வர்ய ஸீலாதி
 அநவதிகாதிஸய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணாம் பத்மவநாலயாம்
 பகவதீம் ஸ்ரியம் தேவீம் நித்யஅநபாயினீம் நிரவத்யாம் தேவதேவ திவ்ய
 மஹிஷீம் அகில ஜகந்மாதரம் அஸ்மந் மாதரம் அஸரண்ய ஸரண்யாம்
 அநந்யஸரண: ஸரணம் அஹம் ப்ரபத்யே

அறிமுகம்

எம்பெருமானை அடைய நினைப்பவனுக்கு அவனே எல்லாம் என்ற உறுதி
 கொண்ட நம்பிக்கையும், எம்பெருமாள் தொண்டில் ஈடுபட மிகுதியான நாட்டமும்
 கண்டிப்பாக இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய ஈடுபாடும் உறுதியும் மட்டுமே
 சரணம் என்று புகுவதற்குத் தேவையான தகுதியினை ஏற்படுத்துகின்றன. நாம்
 சரணம் என்று புகுவதற்கு முன்னால் இந்தத் தகுதிகள் நம்மிடம்
 தோன்றுவதற்கும் நாம் ஸ்ரீமந் நாராயணையே இறைஞ்ச வேண்டும். இந்தச்
 செயலை முதல் சூர்ணையில் அருளுகிறார். ஆயினும், தமக்குத் தகுதிகள்
 வேண்டும் என்பதை இங்கு எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்யாமல், பெரிய
 பிராட்டியாரான, ஸ்ரீரெங்கநாயகியிடம் விண்ணப்பிக்கின்றார். இங்கு ஒரு கேள்வி
 பிறக்கும். பெரியபெருமானிடம் சரணம் புகுவதற்கு ஏன் பெரியபிராட்டியிடம்
 விண்ணப்பிக்க வேண்டும்? ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் உள்ள வரிகள்:

தேவேந்த்ரஸ் த்ரிபுவந மர்த்தமேகபிங்க:
 ஸர்வர்த்தீம் த்ரிபுவநகாஞ்ச கார்த்த வீர்ய:
 வைதேஹ: பரமபதம் ப்ரஸாத்ய விஷ்ணும்
 ஸம்ப்ராப்தாஸ் ஸகலபலபரதோ ஹி விஷ்ணு:

இதன் பொருள் என்ன? இந்திரன், குபேரன், கார்த்தவீர்யன் முதலானோர்,
 மகாவிஷ்ணுவின் ஆராதனை முலமே உலகங்களையும், செல்வத்தையும்,
 புகழையும் பெற்றனர். ஜனகன் பரமபதத்தைப் பெற்றான். இவ்வாறு கேட்ட
 பலனை அளிப்பவன் மகாவிஷ்ணு என்று இருக்கும்போது, நேரடியாக
 எம்பெருமானிடம் சரணம் அடையும் தகுதிகளை யாசிக்காமல், பெரியபிராட்டியிடம்
 யாசிப்பது ஏன்? எம்பெருமாள் இயற்கையில் மிகவும் சாந்தமுடையவன். ஆனால்,
 நாம் செய்யக்கூடாத (பாகவத அபச்சாரம் போன்றவை) செயல்களைச்
 செய்யும்போது, எம்பெருமாள் அதிகமாக சீற்றம் அடைகிறான். இதனை
 எம்பெருமானே தனது திருவாய் முலம் கூறியுள்ளதைக் கவனிக்க:

தாநஹம் த்விஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷீ நராதமாந்
க்ஷிபாம் யஜஸ்ரமஸூபா நாஸூர்ஷவேவ யோநிஷீ (கீதை)

பொருள் - (என்னை) தூற்றுபவர்களையும், கோபம் குரோதம் உடையவர்களையும், தாழ்ந்த எண்ணம் கொண்டவர்களையும் நான் மிகவும் கீழே உள்ள நிலையில் தள்ளிவிடுவேன்.

மத்பக்தம் ஸ்வபசம் வாபி நிந்தாம் குர்வந்தியே நரா:
பத்மகோடி ஸதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸூந்தரே (வராக புராணம்)

பொருள் - என்னுடைய அடியவன் மிகவும் தாழ்ந்த பிறப்பான சண்டாளனாக இருப்பினும் அவனை அவமரியாதை செய்பவர்களை நான் எத்தனை யுகங்கள் கழிந்தாலும் மன்னிக்க மாட்டேன்.

நாம் நம்மை அறியாமலும் அறிந்தேயும் பல குற்றங்கள் செய்திருப்போம். அந்தக் குற்றங்களையும் சமந்து கொண்டு, எம்பெருமாள் எதிரே சென்று, சரணம் புக நினைத்தால், எம்பெருமானின் கோபம் மேலும் அதிகரிக்கும். இதனால் நாம் சரணம் புகும் தகுதியினை இழப்பது மட்டும் அல்லாது, அவனுடைய கோபத்தையும் சம்பாதித்துக் கொள்வோம்.

இதனை உணர்ந்த எம்பெருமானார் - எம்பெருமானின் கோபம் தணிப்பவளாகவும், உலகம் அனைத்திற்கும் தாயாகவும், நாம் சொல்வது அனைத்தையும் பொறுமையுடனும் நிதானத்துடனும் கேட்பவளாகவும், எம்பெருமானிடம் இதமாகப் பேசி நம் சொற்களைக் கோபம் கொள்ளாமல் அவனைக் கேட்க வைப்பவளும், கைக்குழந்தையானது தனது தாயினை மட்டுமே அண்டி இருப்பது நலம் என்பது போல் நமக்கு தாயாக இருப்பவளாகவும் உள்ள பெரியபிராட்டியாரை அணுகி, நாம் சரணம் புகப் பெறவேண்டிய தகுதிகளை வேண்டுவது சிறந்தது என்று கருதினார்.

மேலும், பல காலங்கள் நமது பெற்றோரைப் பிரிந்து இருந்து, பல்வேறு தகாத செயல்களில் ஈடுபட்டு, மீண்டும் வீடு வந்து சேரும்போது, முதலில் தந்தையிடம் செல்வதை விடத் தாயிடம் செல்வது நலம் அல்லவா?

பகவந் நாராயண - முதலில் பகவான் என்னும் பதத்தை அமைத்துள்ளார், என்ன காரணம்? பகவான் என்னும் பதமானது அனைத்து விதத்திலும் உயர்ந்த குணங்கள் உடையவன் என்று பொருள். இதனை விஷ்ணு புராணம் மூலம் உணரலாம். கீழே உள்ள வரிகள் விஷ்ணு புராணத்தில் (6-5-74) உள்ளது:

ஜ்ஞாநஸக்தி பலைஸ்வர்யவீர்ய தேஜாம்ஸ்ய ஸேஷத:
பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி:

பொருள் - பகவான் என்ற சொல்லுக்கு, ஞானம், சக்தி, பலம், செல்வம், ஓளி ஆகியவை பொருந்திய, தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லாத என்று பொருள்.

பகவான் என்ற சொல்லே இத்தனை ஏற்றம் உடையதாக உள்ளபோது, அதனைத் தொடர்ந்து நாராயணா என்றும் கூறுவது ஏன்? பகவான் என்னும் சொல்லை பொதுப்படையாக மற்றவர்களுக்கும் கூறிவிடும் வழக்கம் உள்ளதால், இங்கு நாராயணா என்று அருளுகிறார்.

மற்றோரு கேள்வி - இந்தச் சூர்ணையில் இவர் பெரியபிராட்டியிடம் விண்ணப்பம் செய்கிறார் என்று பார்த்தோம். பின்னர் இங்கு ஏன் எம்பெருமானைக் கூறுகிறார்? - உயர்ந்த காவேரி ஆற்றுக்குக் குடகு மலை மூலமாக உள்ளதுபோல், நெல்

வினையும் நிலத்திற்கு ஏரிகள் ஆதாரமாக உள்ளதுபோல், பெரிய பிராட்டியின் திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ளது எம்பெருமாளின் திருக்கல்யாண குணங்களே ஆகும்.

அபிமதாநுரூப - நாம் எம்பெருமாளின் திருக்கல்யாண குணங்களின் பெருமையினை மேலே கண்டோம். இப்படிப்பட்ட திருக்கல்யாண குணங்களுடைய எம்பெருமாளுக்கு பெரியபிராட்டியார் மிகவும் இனிமை உடையவளாக இருக்கிறாள். இதுவே, அபிமத என்ற பதமாகும்.

அடுத்து, அநுரூப என்பதன் பொருள் - எம்பெருமாளுக்கு அனைத்து விதங்களிலும் மிகவும் பொருத்தம் உடையவளாக பெரியபிராட்டியார் இருக்கிறாள் என்பதாகும். இதனை, நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (10-1-6), வடனக்கு ஏற்கும் கோல மலர்ப் பாவைவ என்று அருளினார்.

ஆக, பெரியபிராட்டியார், எம்பெருமாளுக்கு இனிமையானவளாகவும், பொருத்தமானவளாகவும் உள்ளாள்.

ஸ்வரூபரூப - எதனை வைத்து பெரியபிராட்டியார் பொருத்தமானவளாக உள்ளாள் என்று கூறுகிறார்? எம்பெருமாளுடைய ஆதாரமாக இவள் இருக்கின்றாள்; இவளது ஆதாரமாக எம்பெருமாள் இருக்கின்றான். இராமன் இறந்து விட்டான் என்று பொய்யான தலையினை சீதையிடம் இராவணன் காண்பித்தபோதும், சீதை இறந்து விட்டாள் என்று இந்த்ரஜித் இராமனிடம் கூறியபோதும், இருவரும் மயக்கம் அடைந்தபோதிலும், உயிர் துறக்காமல் இருந்தது இந்த காரணத்தினால் ஆகும். வால்மீகி இராமாயணம், சுந்தரகாண்டம்:

ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் வ்யாஹரன் ப்ரதிபுத்த்யதே

பொருள் - இராமன் உறங்கும்போது கூட சீதை என்று உணர்க்கிறான் என்பதாகும். ஆக எம்பெருமாளின் ஆதாரமாக இவள் இருக்கிறாள். எம்பெருமாளுக்கு ஆதாரமாக இருப்பதால், அவன் உள்ள இடம் அனைத்திலும் இவளும் பொருந்தி உள்ளாள். இதனை விஷ்ணு புராணம் (1-8-17) மூலம் அறியலாம்:

யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததை வேயம் த்விஜோத்தம

பொருள் - மகாவிஷ்ணு எவ்வாறு எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளானோ, அதேபோன்று பெரியபிராட்டியார் இருக்கின்றாள். இதே கருத்தை, விஷ்ணு புராணம் (1-9-126) மூலம் உணரலாம்:

த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா
த்வயைதத் விஷ்ணு நா சாம்ப ஜகத் வ்யாப்தம் சராசரம்

பொருள் - பெரிய பிராட்டியே! அனைத்து உலகிற்கும் நீயே தாய் போன்றவள், மகாவிஷ்ணு தந்தை போன்றவன். நீயும் அவனும் இந்த உலகம் முழுவதும் நிறைந்துள்ளீர்கள்.

இதன் மூலம் ஸ்வரூப என்ற பதம் அறியப்படுகிறது. அடுத்து உள்ள ரூப என்பது பெரிய பிராட்டியின் திருமேனியைக் குறிக்கும். பெரியபிராட்டியின் கல்யாண குணங்கள் எவ்வாறு எம்பெருமாளுக்கு பொருந்தியும், இனிமையானதுமாக உள்ளதோ, அது போன்றே அவளது திருமேனியும் உள்ளது என்கிறார்.

குண - ரூப என்பதன் மூலம் எம்பெருமானுக்கு இனிமையானதாக பெரியபிராட்டியின் திருமேனி உள்ளது என்று கூறப்பட்டது. இந்த இனிமைக்கு காரணம் என்ன? பெரியபிராட்டியின் உடல் அழகு, மென்மைத்தன்மை, பரிமளம் பொருந்திய திருமேனி ஆகியவை இந்த இனிமையைக் கொடுக்கின்றன.

விபவ - இந்தப் பதம், பெரியபிராட்டியிடம் பொருந்தியுள்ள செல்வத்தின் வகைகளைக் குறிக்கும். விஷ்ணு புராணத்தின்படி (1-8-18), எம்பெருமாள் பொருளாக இருந்தால் இவள் அப்பொருளின் பதத்தின் ஓசையாகவும், எம்பெருமாள் ஞானமாக இருந்தால் இவள் புத்தியாகவும் இருப்பாள். ஆக, ஓசை, புத்தி போன்றவை இவளது செல்வங்களாக உள்ளன. மேலும், திருவாய்மொழியில் (6-7-3) உள்ளது போல், "பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள்" ஆகியவையும் பெரிய பிராட்டியின் அந்தப்புரத்தில் உள்ள செல்வங்கள் ஆகும். இவையாவன - மலர்கள், கிளிகள், சந்தனம் போன்றவை. இவை அனைத்துமே எம்பெருமானுக்கு இனிமையாய் உள்ளது.

இந்தச் செல்வங்கள் அனைத்திற்கும் சிகரம் போல் ஒரு செல்வத்தினை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை கூறுகிறார். அதற்கு அவர் பராசரபட்டர் அருளிய ஸ்ரீ குணரத்ன கோசத்தில் உள்ள 22வது பாடலைக் கூறுகிறார்:

ஹேலாயாமகிலம் சராசமிதம் போகே விபூதி: பரா
தந்யாஸ்தே பரிசாரகர்மணி ஸதா பஸ்யந்தி யே ஸூரிய:
ஸ்ரீரங்கேஸ்வரதேவி! கேவலக் க்ருபா நிர்வாஹ்ய வர்க்கே வயம்
ஸேஷித்வே பரம: புமாந் பரிகரா ஹேயதே தவ ஸ்பாரணே.

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாயகியே! உன்னுடைய திருவிளையாடல் மூலம்தான் இந்த உலகம் அசைவதும் அசைவற்று இருப்பதும் நிகழ்கிறது. நித்யவிபூதி எனப்படும் பரமபதமும் உன்னுடைய ஆனந்தத்திற்கே உள்ளது. கருடன், அனந்தன் முதலானோர் உனக்கு தொண்டு செய்யவே உள்ளனர். இந்த மண்ணில் உள்ள நாங்களும் உனது கருணையை மட்டுமே எதிர்பார்த்துள்ளோம். நம்பெருமானும் உனக்கு பக்கபலமாக உள்ளான். இவை அனைத்தும் உன் பெருமைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஜஸ்வரய - இது பெரியபிராட்டியின் நியமிக்கும் தன்மை மற்றும் உரிமையினைச் சொல்கின்றது. இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருட்களுக்கும் உள்ள கடமைகளை இவளே தீர்மானம் செய்து நியமிக்கின்றாள். எம்பெருமானின் கடமையைத் தனது அன்பு என்னும் ஆயுதத்தினால் நியமிக்கின்றாள். ஒவ்வொருவரும் அவர்கள் கடமையினைப் புரியத் தேவையான செல்வங்களையும் இவளே தீர்மானிக்கின்றாள். எம்பெருமானுக்கு அனைவரையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பு உள்ளது என்பதையும் நியமிக்கிறாள்.

ஸீல - இந்தப் பதமானது மற்றவர்களோடு கலந்து பழகும் குணத்தினைக் கூறுகிறது. உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் ஆகியோரிடம் பெரியபிராட்டி எவ்வாறு பழகுகிறாள்? அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு பழகும் தன்மை உடையவள் என்கிறார். சீதை இராவணனிடம் (வால்மீகி இராமாயணம், சந்திர காண்டம் 21-19)

மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா
வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:

இதன் பொருள் - இராவணனே! நீ உயிர் வாழ வேண்டும் என்றும் கோரமான மரணத்தை வேண்டாம் என்றும் நினைத்தால், ஸ்ரீராமனை நண்பன் என்று எண்ணுவது நல்லது என்று இதமாகக் கூறுகிறாள்.

இதே போன்று யுத்த காண்டம் 116-38 இல்:

ராஜஸம் ஸ்ரயவ ஸ்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜருயா
விதேயாநாஞ்ச தாஸீநாம் க: குப்யேத் வாநரோத்தம

இதன் பொருள் - இந்த அரக்கிகள், தங்கள் அரசனான இராவணனிடம் உள்ள பக்தியினால் அவன் கூறுவதைப் பெரியதாக எண்ணியும், அவன் விருப்பப்படி காரியம் செய்கின்றனர். இவர்களை நாம் கோபிக்கக் கூடாது.

இதே போன்று அனுமனிடம்:

பாபாநாம் வா ஸ்பாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம
கார்யம் கருண மார்யேண நக ஸ்சிந் நாபராத்யதி

பொருள் - ஒருவர் கெட்டவராக இருந்தாலும், நல்லவராக இருந்தாலும், அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களாக இருந்தாலும், நல்லவன் என்பவன் அவர்களை கருணையுடன் நடத்த வேண்டும் என்று மிகுந்த கனிவுடன் கூறுகிறார்.

ஆக, இடத்திற்கு ஏற்றாப்போல், தனது குணத்தினை வெளிப்படுத்தும் இந்தத் தன்மையும் எம்பெருமாளுக்கு இனிமையானது.

அநவதிகாதிஸ்ய - மேலே நாம் பலவிதமான குணங்களைப் பார்த்தோம். ஒவ்வொரு குணத்திலும் அளவில்லாத பெருமைகள் காணப்படும்.

அஸங்க்யேய - இந்த குணங்கள் போல், பல எண்ணற்ற நல்ல குணங்கள் பெரிய பிராட்டியிடம் பொருந்தி காணப்படும்.

கல்யாண - பல குணங்கள் காணப்பட்டாலும், அவை நல்ல, அழகான குணங்கள் என்று கூறுகிறார். வால்மீகி இராமாயணம், ஆரண்ய காண்டம், 13-7:

இயம் து பவதோ பார்யா தோஷரேதைர் விவர்ஜிதா
ஸலாக்யா ச வ்யபதேஸ்யா ச யதா தேவீ ஹ்யருந்ததீ

பொருள் - இராமனே! உனது மனைவியான சீதை எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதவள். அருந்ததீ போன்று புகழினை உடையவள். மேலும், இவளது அனைத்து குணங்களும், எம்பெருமாளின் குணங்களை விட பன்மடங்கு அதிகமாகும். எம்பெருமாளுக்கு விரோதிகளை அழிக்க வேண்டிய நேரத்தில் கோபம் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படும் குற்றம் உள்ளது. இதனை வால்மீகி இராமாயணம், ஆரண்ய காண்டம், 24-34 மூலம் உணரலாம்:

க்ரோத மாஹாரயத் தீவரம் வதார்த்தம் ஸர்வரகூஸாம்
துஷ்ப்ரேகூ: ஸோபவத் க்ருத்தோ யுகாந்தாக் நிரவ ...

பொருள் - இராமன், அரக்கர்களைக் கொல்வதற்கு கோபத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். அப்போது அவன் உக்கிரம் நிறைந்த நெருப்பு போன்று, பார்க்க முடியாதவனாகக் காணப்பட்டான்.

இத்தகைய குற்றம் எதுவும் இல்லாத காரணத்தினால், எம்பெருமாளின் குணங்களை விட பெரிய பிராட்டியின் குணங்கள் மேன்மை உடையவை.

குணகணாம் - நாம் பார்த்த குணங்கள் அனைத்தும், இன்னும் ஏராளமான நல்ல குணங்களும் பெரிய பிராட்டியிடம் அதிகமாகக் காணப்படும்.

பத்மவநாலயாம் - பத்மம் என்பது தாமரை மலரினைக் குறிக்கும். இதன் மூலம் "ஸர்வமங்கள நிவாஸிநீ" என்று கூறுகிறார். அதாவது, அனைத்துவிதமான மங்களங்களுக்கும் பிறப்பிடமாக இருக்கின்றாள் என்பதாகும். அது மட்டும் அல்லாது, தாமரை மலரைக் கூறியதால் பல்வேறு மணங்களுக்கும் பிறப்பிடமாகவும் இருப்பிடமாகவும் உள்ளாள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, தனது திருமேனி என்பதை நல்ல மணத்தாலும், மங்களங்களாலும் நிறைத்து இருப்பவள் என்று பொருளாகும்.

பகவதீம் - இதன் மூலம் எம்பெருமாளுக்கு அனைத்தும் ஆக இருப்பவள் என்பது கூறப்படுகிறது. ஆக, "பத்மவநாலயாம் பகவதீம்" என்பதன் மூலம், அடியார்கள் நேரடியாக எம்பெருமானை அணுகுவதைக் காட்டிலும், இவளைப் பற்றினால், இவள் தனது இனிமையினால் எம்பெருமாளின் குணத்தை மாற்றி, அடியார்களின் குற்றங்களை எம்பெருமாள் பார்க்காத வண்ணம் செய்து விடுவாள்.

ஸ்ரீயம் - எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற அனைத்தும் தனது ரூபமாகவும், எம்பெருமாளின் ரூபமாக இவளும் உள்ளாள்.

தேவீம் - எம்பெருமானிடம் இணைந்து உள்ளதால் இவளது திருமேனியும் ஒளி பொருந்தி உள்ளது.

நித்ய அநபாயிநீம் - இதற்கு விஷ்ணு புராணத்தில் உள்ள விளக்கம் (1-8-17):

நித்யை வைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ:

பொருள் - இந்த உலகம் அனைத்திற்கும் தாயாகவும், மஹாவிஷ்ணுவை ஒரு நொடி கூட பிரியாதவளும் உள்ளவள்.

இதனை திருவாய்மொழியில் - "அகலகில்லேன்" என்ற பாசரத்தில் காணலாம். ஆக, இந்தப் பதத்திற்கு, எம்பெருமானை விட்டு எப்போதும் பிரியாமல் இருப்பவள் என்று பொருள். இங்கு பிரிந்து செல்லுதல் என்பது அபாயமாகும். ஆகவே பிரிவு இல்லாதது என்றால் அபாயம் இல்லாதது என்று பொருள். இதனை விளக்க அநபாயிநீ என்றார்.

நிரவத்யாம் - எந்தவிதமான குற்றமும் இல்லாது இருப்பவள் என்று பொருள். குற்றம் என்பது எதனைக் குறிக்கின்றது? தனக்கு எனக்கு என்று இருப்பது, நினைப்பது குற்றமாகும். அப்படி அல்லாமல் மற்றவர்க்கு என்று இருப்பது குற்றம் இல்லாத தன்மையாகும். பெரியபிராட்டியார், தனது பெருமைகளை தன்னுடையது என்று வைத்துக் கொள்ளாமல், எம்பெருமாளுக்கே உரியது என்று நினைப்பவள். இதன் மூலம் குற்றம் இல்லாதவள் என்றார். எம்பெருமாளும் இவளது நிலையினை உடையவன் ஆவான். எவ்வாறு? கீழே உள்ள வரிகளைக் கவனிக்கவும்:

ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி த சாஸ்பதம்
ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே

பொருள் - எம்பெருமானே! உன்னுடைய உருவம், அர்ச்சை தோற்றம், பஞ்ச ஆயுதங்கள், வைகுண்டம் முதலானவை உனக்காகவே இல்லை. அவை உனது அடியார்களின் உடமை என்பதாகும். என்வே எம்பெருமாள் அடியார்களுக்காகவே உள்ளான்.

தேவதேவ திவ்ய மஹிஷீம் - நித்யஸூரிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் எம்பெருமாள் தலைவனாக உள்ளது போன்று, இவள் தலைவியாக உள்ளாள்.

அகில ஜகந்மாதரம் - அனைத்து விதமான உயிரினங்களுக்கும் தாயாக விளங்கும் பாங்கைக் கூறுகிறார். தான் எம்பெருமானின் துணைவியார் என்ற பெருமை சிறிது வெளிக்காட்டாத வண்ணம் அனைவரையும் பெரியபிராட்டியார் காக்கின்றார். பெரியவாச்சான் பிள்ளை கூறும் உதாரணம் - ஒரு நாட்டின் அரசனின் துணைவியார் தனது குழந்தை சேற்றில் விளையாடிவிட்டு அப்படியே தனது மடியில் வந்து அமர்ந்தால் வெறுத்து ஒதுக்குவாளோ? அந்த குழந்தையை ஆசை தீர அணைப்பாள் அல்லவா? அது போன்று, தன்னிடம் எந்த உயிரையும் பெரிய பிராட்டியார் தனது மேன்மையைப் பாராமல் கனிவோடு பார்க்கின்றாள்.

அஸ்மத் மாதரம் - இந்த பதத்தில் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. இந்தப் பதம் சில சுவடிகளில் இல்லை என்றும், சிலவற்றில் வ்யாக்யானத்தில் முரண்பாடு உண்டு என்றும் கூறுவர். உலகம் முழுவதையும் ஒரு தட்டிலும், தான் (இராமானுஜர்) மற்றொரு தட்டிலும் இருப்பதாகவும், தன் மீது அன்பு அதிகமாக பெரிய பிராட்டியார் காண்பிக்கின்றார் என்று சொல்லுவார்கள்.

அஸரண்ய ஸரண்யாம் - அடைக்கலம் என்று அடைய இடம் இல்லாதவர்களுக்கு அடைக்கலம் அருள்பவன் என்று பொருள். இந்த உலகில் குற்றம் புரியாமல் உள்ளவர்களுக்கு அடைக்கலம் அளிக்க பலர் முன்வருவார்கள். ஆனால் குற்றங்கள் மட்டுமே புரியும் சிலருக்கு அடைக்கலம் கொடுக்க எவர் முன்வருவார்? அவர்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் தாய் போன்றவள் எங்கின்றார். வால்மீகி இராமாயணம், சுந்தர காண்டம் (21-20), சீதை இராவணனிடம் கூறியது:

விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஸரணாகதவத்ஸல:
தேந மைத்ரீ பவது தேயதி ஜீவதுமிச்சஸி

பொருள் - இராவணனே! (எம்பெருமானாகிய) இராமபிரான் மிகுந்த தர்மநெறியும், தன்னைச் சரணம் என்று அடைந்தவர்களிடம் கருணையும் உடையவர். உன்னுடைய இனிமையான உயிருடன் நீ வாழ நினைத்தால், இராமனிடம் தோழமை கொள்வாய் என்பதாகும்.

இவ்வாறு, கொடுமை புரிபவனுக்கு நல்வழி காண்பித்து ஆட்கொள்ளும் குணம் உடையவள். பெரியாழ்வார் தனது 4-9-2 இல்,

தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்

என்று எம்பெருமானைக் கூறுகின்றார். எம்பெருமானின் குணம் எப்படிப்பட்டது? தனது அடியார்கள் மீது பெரிய பிராட்டியாரே (தாமரையாள் ஆகிலும்), குற்றம் கூறினாலும், தனது அது போன்ற குற்றம் புரிபவர் அல்லர் என்று மறுத்து விடுவான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கே அடியார்கள் மீது கோபம் வந்தாலும், இவள் அடைக்கலம் தருவாள்.

"சரணம்" என்னும் சொல் மூலம் தன்னை அடைந்தால் மட்டுமே எம்பெருமாள் புகலிடம் அளிப்பான். ஆனால், அந்தச் சொல்லைக் கூட எதிர்பாராமல் புகலிடம் அளிப்பவள் பெரியபிராட்டியார்.

அநந்ய ஸரண: அஹம் - மேலே எம்பெருமானால் அடைக்கலம் அளிக்கப்படாமல் நழுவி விட்டவர் யாரேனும் உண்டா? அதற்கு 'உண்டு', நான்

யுகள் - இதன் மூலம் ஒன்றுக்கு ஒன்று பொருந்தியுள்ள திருவடிகள் என்கிறார். இதன் மூலம் இரண்டு திருவடிகள் இணைய உள்ளதால் தோன்றும் இனிமையைக் கூறுகின்றார்.

ஐகாந்திக - இப்படி இனிமையாய் உள்ள திருவடிகளைப் பற்றியே உள்ளது பரபத்தி என்பதாகும். வேறு எந்தப் பொருளையும் பற்றாமல் உள்ளது.

ஆத்யந்திக - இதன் மூலம் பரபத்தி என்பது எப்போதும் முடிவு என்பது இல்லாமல் உள்ளதாகும் என்கிறார்.

பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி - இந்த மூன்று பதங்கள் மூலம் வெவ்வேறு நிலைகளைக் கூறுகின்றார். பரபக்தி - இது எம்பெருமானுடன் இருக்கும்போது இன்பம் பெற்றும், அவனை விட்டு பிரிய நேரிட்டால் துன்பம் உறும் நிலையும் ஆகும். பரஜ்ஞான - இது பரபத்தியின் இறுதி நிலையாகும். இந்த நிலையில் மனதில் எம்பெருமானின் காட்சி தோன்றும் நிலையாகும். பரமபக்தி - இது ஒருமுறை காட்சி பெற்ற பின்னர், அவனை விட்டு எப்போதும் இனி பிரிய முடியாது என்று உள்ள உணர்வாகும். இப்படிப்பட்ட பரமபக்தியினை வேண்டுகிறார்.

க்ருத - இதன் பின்னர் ஆறு நிலைகளை (செயல்பாடுகளை) கூறப்போகிறார். அவை அனைத்தும் மேலே கூறப்பட்ட பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி என்பதால் தோன்றியவை. இதனை "க்ருத" என்ற பதம் கூறுகிறது.

பரிபூர்ண - சொரூபம், குணங்கள் ஆகிய அனைத்தும் கிடைக்கும் அனுபவம்.

அனவரத - எப்போதும் இடைவிடாது தொடர்ந்து செல்லும் நிலை வழங்கும் அனுபவம்.

நித்ய - இந்த ஆத்மா உள்ளவரை தொடர்ந்து செல்லும் நிலை வழங்கும் அனுபவம்

விசுததம - நமக்கு ஏற்படப் போகின்ற அனுபவத்தில் மிகவும் மிகவும் தெளிவாக இருத்தல். இது பரமபக்தி மூலம் கிடைக்கும் தெளிவாகும்.

அநந்யப்ரயோஜந - நமக்கு ஏற்படக் போகும் அனுபவமே நமக்குக் கிடைக்கும் பேறாகும் என்ற நிலை.

அநவதிகாதிசயப்ரிய - அளவு கடந்த மேன்மை உடைய அனுபவம்.

பகவதநுபவ - மேலே ஆறு விதமான (பயன்களைக் கொடுக்கும்) சிறப்பு மிகுந்த அனுபவத்தினைக் கூறினார். இந்தப் பதத்தின் மூலம் அந்த அனுபவம் எது என்று கூறுகிறார். நம் உயிர் பிரிந்த பின்னர், பரமபதத்தில் சென்று அனுபவிக்கும் அனுபவம் ஆகும்.

ஐநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித - இப்படிப்பட்ட அனுபவத்தை அடைய வேண்டும் என்ற ஆவலால் செய்யப்பட்டதே இந்தச் சரணம் அடையும் எண்ணம் என்கிறார்.

அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷசேஷதை - இவை இரண்டு பதங்கள் மூலம் எந்த நிலையிலும் எந்த வடிவிலும் தொண்டு, அடிமைத்தனம் புரிவதை

வேண்டுகிறார். இங்கு அஷேஷாவஸ்தை என்பது நீர் நிலைகள், மண்டபங்கள், சோலை போன்ற நிலைகள் ஆகும். அஷேஷேஷதை என்பது குடை, சாமரம், மணிவிளக்கு போன்ற எம்பெருமானுக்கு தொண்டு செய்ய உதவும் பொருட்கள் ஆகும். இதனை ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னம் என்பதில் உள்ள 40 ஆவது ச்லோகம் மூலம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விளக்குகிறார்.

நிவாஸ ஸ்யாஸ நபாதுகம் ஸீ கோபதா நவர்ஷாதப் வாரணாதிபி:
ஸரீர பேதை ஸ்தவ ஷேஷதாம் கதைர் யதோசிதம் ஷேஷ இதீரீதே: ஜரை:

இதன் பொருள் - எம்பெருமாள் தங்கும் மாளிகையாகவும், பள்ளி கொள்கின்ற படுக்கையாகவும், அமரும் ஆசனமாகவும், எம்பெருமாளின் திருவடி நடையன்களாகவும் மழை வெய்யில் ஆகியவற்றுக்கு குடையாகவும், மேலும் அவன் எடுத்தப் பல்வேறு அவதாரங்களின்போது வெவ்வேறு வடிவம் கொண்டவனும் ஆகிய ஆதிசேஷன் மீது சயனிப்பவன் என்பதாகும்.

இதன் மூலம் மேலே கூறப்பட்ட இரு பதங்களும் விளங்க வைக்கின்றார். ஆதிசேஷன் பல நிலைகளிலும் பல வடிவிலும் தொண்டு செய்வது போன்று, தானும் தொண்டு செய்ய வேண்டுவதைக் கூறுகின்றார். ஆதிசேஷனின் அவதாரமாக உள்ள உடையவர் இவ்வாறு வேண்டுவது பொருத்தமே ஆகும்.

நித்ய - இந்த அடிமைத்தனம் செய்வதற்கு வாய்ப்பு கிடைத்த யாரும் அதன் மூலம் உண்டாகும் பேரின்பத்தினை விடுத்து மீண்டும் சம்சாரத்தில் மூழ்க விரும்பாத காரணத்தினால் "நித்ய" என்றார்.

கைங்கர்யப் ப்ராப்த்ய பேக்ஷயா - "மேலே கூறப்பட்ட அடிமைத்தனம் என்பதை அடைய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தினால்", என்று பொருள்.

இதுவரை அடிமைத்தனம் என்ற நிலையினை வேண்டியவர், இனி அதனை அடைவதற்குத் தேவையான சரணாகதி என்பதைக் கூறுகின்றார்.

பாரமார்த்திகீ - இதற்கு 'மெய்யான' என்று பொருள். எது மெய்யானது? நாம் இந்த வாழ்வின் முடிவில், மோட்சம் மட்டும் பெற வேண்டும் என்று நினைப்பது மெய்யானது அல்ல. மோட்சம் மட்டும் அல்லாது, எம்பெருமானுக்கு அடிமையாக இருத்தலே மெய்யானது.

பகவச் சரணாரவிந்த - இங்கு திருவடிகளை உயர்வாகக் காண்பிக்கின்றார். எம்பெருமானும் பெரியபிராட்டியும் நம்மைக் கைவிட்டாலும், அவனது திருவடிகள் நம்மைக் கைவிடாது என்றார். அதனாலேயே திருவடிகளைச் சரணம் புகுந்தார்.

ஸரணாகதி: - எம்பெருமானையே அடைக்கலம் என்றும், தனக்கு வேறு அடைக்கலம் எதுவும் இல்லை என்றும், அவனை தவிர வேறு ஆறுதல் யாரும் இல்லை என்றும், அவனே கதி என்றும் அடைவதாகும்.

யதாவஸ்திதா - மற்ற எந்த வழியும் தமக்கு அடைக்கலம் அளிக்காது என்ற உறுதியுடன் எம்பெருமானை அடைவது ஆகும். மேலும், மற்ற எந்தவிதமான வழியும் இல்லை என்ற நிலையினை முழுவதுமாக நமது சிந்தையில் கொண்டு வரவேண்டும்.

அவிரதாஸ்துமே - எம்பெருமானை அடைக்கலம் என்று அவனது திருவடிகளைப் பற்றும் வரையில், "அவனே எனக்கு அடைக்கலம்" என்னும் எண்ணம் எனக்குத் தொடர்ந்து இருத்தல் வேண்டும் என்று ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரிடம் வேண்டுகின்றார்.

ப்ரமுக நாநாவித அநந்தபரிஜன பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகள! பரமயோகி வாங்க்மனஸா அபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸ்வாபிமத விவித விசித்ர அநந்த போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தான ஸம்ருத்த அநந்த ஆம்சர்ய அநந்த மஹாவிபவ அநந்த பரிமாண தித்ய திரவத்ய திரதிஸ்ய ஸ்ரீவைகுண்டநாத! ஸ்வஸங்கல்ப அநுவிதாயி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வஸேஷதைக ஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக விவித விசித்ர அநந்த போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தான ரூப திகில ஜகதுதய விபவ லய லீல! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! பரப்ரஹ்மபூத! புருஷோத்தம! மஹாவிபூதே! ஸ்ரீமந்! நாராயண! வைகுண்டநாத! அபாரகாருண்ய ஸௌலீல்ய வாத்ஸல்ய ஓளதார்ய ஜல்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே! அநாலோசிதவிஸேஷ அஸேஷலோக ஸரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர! ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே! அநவரத விதித திகில பூத ஜாத யாதாத்மய! அஸேஷ சராசரபூத திகில தியமந திரத! அஸேஷ சிதசித் வஸ்து ஸேஷிபூத! திகில ஜகதாதார! அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்! அஸ்மத் ஸ்வாமிந்! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஸகலேதரவிஷ்ணு! அர்த்திகல்பக! ஆபத்ஸக! ஸ்ரீமந் நாராயண! அஸரண்ய ஸரண்ய! அநன்யஸரண: த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே! அத்ர த்வயம்

அறிமுகம்

இந்தச் சூர்ணையில் மிகவும் முக்கியமானதும் அனைத்து வகையிலும் உயர்ந்ததும் ஆகிய த்வய மந்திரமான - ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே! ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: - என்பதை விவரிக்கின்றார்.

அகில ஹேய ப்ரத்ய நீக - ஹேயம் என்ற சொல், தாழ்ந்த குணங்களைக் குறிக்கின்றது. அகில என்பது பூமி மற்றும் பரமபதத்தினையும் குறிக்கும். இங்கு தாழ்ந்த குணங்கள் என்பது பூமியிலும் பரமபதத்திலும் உள்ளவர்களுக்கு மாறுபடும். இந்தத் தாழ்வு குணங்கள் யாவை? பூமியில் உள்ளவர்களுக்கு அறியாமை, துன்பம் போன்றவை தாழ்ந்ததாகும். பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு பாரதந்த்ரியம் என்பது தாழ்வானது. இப்படிப்பட்ட தாழ்வுகள் எதுவும் தன்னை பாதிக்காமல், அந்தத் தாழ்வுகள் என்பதன் எதிர்த்தட்டாக (ப்ரத்யநீக) எம்பெருமாள் உள்ளான்.

கல்யாணகதான - இப்பதத்திற்கு, மங்கலமான குணங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவன் என்று பொருள். இது மட்டும் அல்லது தனது அடியார்களுக்கு மங்கலத்தினை உண்டாக்கும் தன்மை கொண்டவன் என்றும் பொருள்.

ஸ்வேதர ஸமச்த வஸ்து விலக்ஷண - மற்ற அனைத்தையும் விட உயர்ந்தும், சிறப்புற்றும் உள்ள தன்மை எம்பெருமாளுக்கு மட்டும் உண்டு.

அநந்த - இந்தப் பதம் மூலம், எதனாலும் அளவிட முடியாத தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. காலத்தால், வேறு ஒரு பொருளுடன் ஒப்பிடுதல் போன்ற எந்த முறையாலும் அளக்க முடியாது.

ஜ்ஞானாநாநந்தைக ஸ்வரூப - இங்கு ஞானம் + ஆனந்தம் + ஸ்வரூபம் என்று உள்ளது. ஞானம் என்பது சுயமாகவே உள்ள ஒளி, தேஜஸ் ஆகும். இந்த ஞானம் என்பதன் மூலம் உண்டாகும் பேரானந்தம் என்பதைக் கூறுகிறார். ஆக, பெரும் ஆனந்தத்தினை உண்டாக்கும் ஞானம் என்பதை தனது ஸ்வரூபமாகவே உடையவன்.

ஸ்வாபிமத - தனது திருமேனியே தனக்கு இன்பம் அளிக்கும் என்றபடி உள்ளவன்

அநுரூப - இப்படிப்பட்ட தனது திருமேனியை மறைக்காமல் உள்ளவன்

ஏகரூப - மற்ற எந்தப் பொருளும் தோற்றம், வளர்ச்சி, குறைவு, அழிதல் போன்ற தன்மை உடையன. இது போன்ற குறைகள் அற்றவன்.

அசிந்த்ய - கற்பனைக்குக் கூட இவனை மற்ற எந்த ஒன்றுடனும் ஒப்பிட முடியாது.

திவ்ய - நாம் எவ்வளவு கடினப்பட்டுத் தேடினாலும், அவனுக்கு ஒப்புமையாக மற்றொன்றை காண முடியாத தன்மை

அத்புத - ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும் புதியவனாக, புதிய தன்மை உடையவனாக உள்ளவன்

நித்ய நிரவத்ய - எப்பொழுதும் தனக்காக மட்டும் இல்லாமல், தன்னைப் பணியும் அடியவர்களுக்காகவே இருப்பவன்

நிரதிஸ்ய ஒளஜ்வல்ய - இவனது திருமேனியின் ஒளியின் முன்பு, ஒளி பொருந்தியவை என்று சொல்லப்படும் மற்றவை அனைத்தும் ஒளி குறைந்ததாகவே இருக்கும்படி, மிகவும் அதிகமான ஒளி உடையவன்

ஸௌந்தர்ய - திருமேனியின் அனைத்துப் பகுதிகளும் அழகுடன் உள்ளவை

ஸௌகந்த்ய - திருமேனியின் அனைத்துப் பகுதிகளும் நறுமணத்துடன் உள்ளவை. தன்னுடன் சேர்பவர்களுக்கும் அதனை அளிப்பவன்

ஸௌகுமார்ய - மலர் போன்ற மென்மையான திருமேனி உடையவன்

யௌவன - "யுவகுமார:" என்று ருக் வேதத்தில் உள்ளது போல, என்றும் இளமைப் பருவம் உள்ளவன்

ஆதி அனந்த குணநிதி - இது போன்ற பலவிதமான, கணக்கிட முடியாத திருக்கல்யாண குணங்களை உடையவன்

திவ்ய ரூப - இந்தப் பூமியில் மட்டும் அல்லாது பரமபதத்திலும் உள்ள திருமேனி உடையவன்

ஸ்வாபாவிக - தண்ணீருக்கு எவ்வாறு குளிர்ச்சி என்பது இயல்பானதோ அது போன்று எம்பெருமாளுக்கு இந்த குணங்கள் அனைத்தும் இயல்பானவை.

அநவதிகாதிஸய - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அனைத்தும் ஓர் எல்லை இல்லாமல் உள்ளதால், மிகவும் ஆச்சர்யத்தினை உண்டாக்குகின்றது.

ஞான - இதில் இருந்து வரும் ஆறு குணங்களும், இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் எம்பெருமாள் பொதுவாகக் காண்பிப்பது. ஞானம் என்னும் இக்குணமானது, எம்பெருமாள் ஒரே நேரத்தில் அனைத்தையும் அறியும் திறன் உள்ளவன் என்பதைக் குறிக்கிறது. இந்தக் கருத்து, நாதமுனிகள் அருளிச் செய்த, ந்யாய தத்வத்தில் உள்ள மங்களத்தில் காணப்படுகிறது. இந்தச் ச்லோகம்:

யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷண ஸதா ஸ்வத:
தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் ஸாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம் ....

இதன் பொருள் - எந்த ஒருவன், என்றும், அனைத்தையும், ஒரே நேரத்தில் மற்றவர் உதவி இன்றி, தானே அறிகின்றானோ, அந்த ஹரியை வணங்கி, இந்த ந்யாய தத்வத்தினை ....

பல - அனைத்தையும் தனது ஸங்கல்பத்தின் ஒரு சிறிய பகுதியில் தாங்கவல்ல தன்மை.

ஐஸ்வர்ய - அனைத்து விதமான பொருட்களையும் நியமிக்கும் தன்மை, உருவாக்கும் தன்மை

வீர்ய - இவ்வாறு பொருட்களை உருவாக்கும்போது, எந்தவிதமான களைப்பும் ஏற்படாத தன்மை.

ஸக்தி - மனிதர்களுக்கு செயல்களைச் செய்யவதற்குத் தேவையான சக்தியினையும் திறனையும் கொடுத்தல்

தேஜ: - மற்ற அனைத்தையும் அடக்கி ஆளும் திறன். மேலும், ஒளி உள்ள அனைத்தையும் படைத்து, அவற்றுக்குத் தேவையான ஒளியினையும் வழங்குபவன்

ஸௌஸீல்ய - இந்தப் பதம் முதல், எம்பெருமானின் பன்னிரண்டு திருக்கல்யாண கல்யாண குணங்களையும் கூறுகிறார். இவையாவும், அவனது அடியார்கள் மட்டுமே அனுபவிக்கத்தக்கவை ஆகும். ஸீலம் என்னும் குணம், தன்னை எளியவர்க்கு எளியவனாகக் காண்பிப்பது ஆகும். இராமபிரான், தன்னை மனிதனாகவும், தசரதனின் மகனாகவும் எண்ணுகிறான்.

வாத்ஸல்ய - அடியார்களிடம் உள்ள குற்றங்களைக் காணாமல், அவர்களது நிறைவை மட்டுமே காணும் தன்மை. பெரியாழ்வார் கூறுவது போல, தனது அடியார்கள் மீது குற்றம் கூறுபவன், பெரியபிராட்டியாக இருப்பினும், அதனை ஏற்காத குணம் உள்ளவன்.

மார்த்தவ - தன்னை விட்டு தனது அடியார்கள் பிரிந்து சென்றால், அதனைப் பொறுக்க மாட்டாத தன்மை. அந்த அளவிற்கு மென்மையான உள்ளம் உடையவன். சீதையைப் பிரிந்த இராமன், உறங்கி எழும்போது, சீதையின் பெயரைக் கூறிக்கொண்டே எழுவது போன்று, அடியார்களின் பிரிவினை தாங்காதவன்

ஆர்ஜவ - அடியார்களை, தனது மனம் உடல் வாக்கு ஆகியவை மூலம் எப்பொழுதும் வசப்படுத்தி இருப்பவன். இந்த குணத்தினை அடியார்களுக்கும் காண்பிப்பவன்.

ஸௌஹார்த்த - தன்னுடைய அடியார்களுக்கு எந்தவித தீங்கும் வராமல் அனைத்து நன்மைகளையும் அவர்களுக்காகத் தேடி அலையும் குணம்

ஸாம்ய - தனது அடியார்களிடம் - உயந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்று குலபேதம் காணாதவன். இராமன் குகனிடமும், சபரியிடமும், சக்ரீவனிடமும் கொண்ட அன்பு இதுவாகும். கண்ணாபிரான், இடையர்களிடம் கொண்ட பரிவும்

நட்பும் இது ஆகும். தன்னை அழைத்த அற்ப யானைக்காக ஓடி வந்த குணம் இதுவாகும்.

காருண்ய - தனது அடியார்களின் துன்பத்தினை அறிந்து, அவர்களிடம் எந்தப் பிரதிபலனும் எதிர்ப்பாராமல் உதவும் குணம் ஆகும்.

மாதூர்ய - தன்னை எதிர்ப்பவனையும் இனிமையுடன் நோக்கும் தன்மை.

காம்பீர்ய - தனது அடியார்களுக்கு தான் அளிக்கும் அருளை யாராலும் அளந்து அறிய முடியாமல் செய்யும் குணம். தன்னையே அடியார்களுக்கு அளிக்கும் தன்மையும் இதில் அடங்கும்.

ஔதாரீய - அடியார்கள் கேட்பவற்றை அவர்களுக்கு உரிமை உள்ளது என்று கொடுப்பவன். அவ்வாறு கொடுத்ததை இவ்வளவு என்று எண்ணாதவன். அடியார்களுக்கு எத்தனை கொடுத்தாலும், மன நிறைவு அடையாதவன்.

சாதூர்ய - தனது அடியார்களின் குற்றங்களை பெரியபிராட்டியாரே அறியாமல் மறைத்து அவர்களைக் காப்பவன். தாயானவள் தனது பிள்ளையின் குற்றங்களை தந்தையிடம் இருந்து மறைப்பவள் போன்ற குணம் ஆகும்.

ஸ்தைர்ய - தனக்கு எத்தனை இடர் வந்தாலும், 'எனது அடியார்களை கண்டிப்பாகக் காப்பேன்' என்ற தன்மை. பலரும் ஏசிய விபீஷணனை, ஏற்றுக் கொண்டது இந்த குணம் ஆகும்.

தைர்ய - அடியார்களை எப்போது காப்பேன் என்ற குணம் மேலே கூறப்பட்டது. இக்குணத்திற்கு உரிய மன உறுதி கொண்டவன்

ஸௌர்ய - அடியார்களின் விரோதிகளை அழிக்கும் குணம் உடையவன்

பராக்ரம - விரோதிகள் எப்படிப் போரிட்டாலும், தனது அடியார்களைக் காக்கும் பொருட்டு அவர்களை முறியடிக்கும் தன்மை

ஸத்யகாம - காமங்கள் என்றால் விரும்பப்படுபவை என்பதாகும். இங்கு, "ஸத்ய" என்பது திருக்கல்யாண குணங்களைக் குறிக்கும். ஆக, அடியார்கள் விரும்பும் திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையவன்

ஸத்யஸங்கல்ப - அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக எந்தவிதமான பிறவியும் எடுக்கச் சித்தமாக உள்ள குணம்.

க்ருதித்வ - அடியார்கள் செய்ய வேண்டிய செயல்கள் அனைத்தும் தானே செய்ய வேண்டும் என்னும் குணம். அச்செயல் வெற்றி அடைந்த பின்னர் அதனால் மகிழ்வு கொள்ளும் குணம். விபீஷணனுக்கு மகுடம் சூட்டி மகிழ்ந்தது இக்குணமே ஆகும்.

க்ருதஜ்ஞதா - "உன்னையே சரணம் அடைகின்றேன்", என்று கூறிய அடியார்கள், அதன் பிறகு எந்தக் குற்றம் செய்தாலும் அதனைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அவர்கள் கூறிய சரணம் என்ற சொல்லையே நினைத்திருப்பவன். தான் அவர்களுக்குச் செய்ததை எண்ணாமல், அவர்கள் சரணம் புகுந்த ஒரு செயலையே நினைத்து அருளுதல். மேலும், தான் இதுவரை அடியார்களுக்குச் செய்த நன்மைகளை மட்டுமே அறிந்தவன், அவர்களுக்கு மேலும் என்ன நன்மை செய்யப்போகிறோம் என்று தானே உணராத குணம் உடையவன்.

அஸங்க்யேய - இதுவும் முன்னர் கூறிய அநவதிகாதிசய என்ற பதமும் தொடர்புடையன. அநவதிகாதிசய என்பது, குணங்கள் எல்லை இல்லாதவை என்று கூறுகிறது. அஸங்க்யேய என்ற பதம், அப்படி எல்லை இல்லாத குணங்கள் எத்தனை உண்டு என்று கணக்கிட முடியாததைக் காண்பிக்கின்றது.

கல்யாண - இவனுடைய குணங்கள் அனைத்தும் மங்களகரமானவை ஆகும்.

குணகணைக - இப்படி உள்ள கல்யாண குணங்கள் ஏராளமாக உள்ளன.

மாஹா அர்ணவ - இதற்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வராக புராணத்தில் உள்ளதைக் கூறுகிறார் - ஒரு மனிதன் பல ப்ரம்மன்களின் ஆயுளைக் கொண்டு பல கோடி முகங்களைக் கொண்டு, மிகவும் தெளிந்த மனம் கொண்டு இருந்தால், அந்த மனிதன் கூட எம்பெருமானின் குணங்களின் எண்ணிக்கையில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பங்கைக் கூட அறிய வாய்ப்பில்லை என்கிறார். ஆக, மேலே கூறிய குணங்கள் முழுவதும், தனது சிறிய அறிவுக்கு தெரிந்தவை என்றும், இது போன்ற அறியாத பல குணங்கள் உடையவனே என்கிறார்.

ஸ்வோசித - இதுவரை கல்யாண குணங்களைக் கூறியவர், இனி எம்பெருமானின் திருமேனிக்கு எழில் சேர்க்கும் ஆபரணங்களைக் கூறத் தொடங்குகிறார். இப்பதத்தின் மூலம், எம்பெருமானின் திருமேனியினை கற்பக மரமாகவும், அந்தத் திருமேனியில் உள்ள ஆபரணங்களைக் கிளைகளாகக் கூறுகிறார்.

விவித - ஆபரணங்கள் பலவிதமாக உள்ளவை. இவை, முத்து, மாணிக்கம் போன்றவற்றால் ஆனவை.

விசித்ர - எந்த ஒரு ஆபரணத்தினை எடுத்தாலும், அது ஒன்றாக இல்லாமல், பலவிதமான வகைகளில் உள்ளன. மாலை என்று கொண்டால், அது, பலவிதமான மாலைகள்.

அநந்த ஆஸ்சர்ய - இந்த ஆபரணங்கள் அனைத்தும் காண்பதற்கு ஆச்சர்யம் உண்டாக்கும் வண்ணம் உள்ளன.

நித்ய - தோற்றம், அழிவு என்ற நிலைகள் இன்றி, எப்போதும் இருக்கும் தன்மை கொண்ட ஆபரணங்கள்.

நிரவத்ய - ஒவ்வொரு ஆபரணத்தையும் ஒரு நித்யஸூரியாக பெரியவாச்சான்பிள்ளை பாவிக்கிறார். இவ்வாறு கொள்ளும்போது அவர்கள், ஆபரணங்கள் ஆகிய தாங்கள் அழகு என்று எண்ணாமல், எம்பெருமாளுக்கு அழகு என்று நினைப்பர்.

நிரதிசய ஸுகந்த - ஒவ்வொரு ஆபரணமும் மிகுந்த நறுமணம் உடையவை. இப்படி ஆபரணங்களே மணம் வீசும்போது, மலர்மாலைகள் என்பவை வேறு அலங்காரத்திற்கு என்று கொள்ளலாம். இந்த ஆபரணங்கள், நறுமணம் உடைய எம்பெருமானே மிகவும் விரும்பும் மணம் கொண்டவை.

நிரதிசய ஸுகஸ்பர்ஸ - இந்த ஆபரணங்கள் மலரை விட மென்மையானவை. பெரியபிராட்டி எம்பெருமானை அணைக்கும்போது அவை மலர் போன்று உறுத்தாமல் உள்ள தன்மை கொண்டவை.

நிரதிசய ஒளஜ்வல்ய - இந்த ஆபரணங்கள் அனைத்து மிகுந்த ஒளி உடையவை.

கிரீட மகுட - இதுவரை ஆபரணங்களின் தன்மைகளைக் கூறியவர், இனி ஆபரணங்கள் யாவை என்று கூறுகின்றார். க்ரீடம் என்பது தலையினைச் சுற்றி அணிந்துள்ளதாகும். மகுடம் என்பது அதன் மேல் உள்ள பகுதியாகும்.

சூட - நெற்றிச் சுட்டி

அவதம்ஸ - காதுகளின் மீது உள்ள ஆபரணம்

மகரகுண்டல - மீன்கள் போன்ற காது தோடுகள்

க்ரைவேயக - கழுத்தில் உள்ள வட்டமணி

ஹார - திருமார்பில் உள்ள ஆபரணம்

கேயூர - திருத் தோள்களில் உள்ள வளையல்கள்

கடக - முன் கைகளில் உள்ள வளையல்கள்

ஸ்ரீவத்ஸ - கழற்ற முடியாத, மார்பினில் உள்ள மச்சம்

கௌஸ்துப - என்றும் எம்பெருமாள் மார்பினில் உள்ள ஆபரணம்

முத்தாதாம - முத்தினால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள்

உதரபந்தன - வயிற்றில் உள்ள ஆபரணம்

பீதாம்பர - இவனே எம்பெருமாள் என்று அனைவருக்கும் உணர்த்தும் வகையில் இடையில் உள்ள பட்டாடை

காஞ்சீகுண - திருமேனியுடன் ஒட்டி இருக்கும் அரைஞாண் கயிறு

நூபுர - எம்பெருமானின் அடியார்கள் யாவரும் பற்றும் அவனது திருவடிகளுக்கு ஒளி சேர்க்கும் சிலம்புகள்

அபரிமித - திருவாபரணங்கள் எண்ண முடியாத அளவு உள்ளன

திவ்யபூஷண - இப்படிப்பட்ட பல ஆபரணங்களைக் கொண்டவனே

ஸ்வாநுரூப - இந்த ஆபரணங்கள், எம்பெருமானின் குணங்களான பலம், வீர்யம் முதலியவற்றுக்கு துணையாக உள்ளன. இவை விரோதிகளுக்கு ஆயுதங்களாகவும், அடியார்களுக்கு அழகான ஆபரணங்களாகவும் தோன்றுகின்றன.

அசிந்த்ய ஸக்தி - ஒவ்வொரு ஆபரணமும் மிகவும் சக்தி உடையவை

ஸங்க சக்ர கதா ஸார்ங்க - இவை சங்கு, சக்கரம், கதை, வில் ஆகியவற்றினைக் குறிக்கும். பெரியவாச்சான்பிள்ளை - கதாஸி என்று கூறுகிறார். இதனை கதா + ஆஸி என்று பிரித்தால், ஆஸி என்பது வாளைக் குறிக்கும்.

அஸங்க்யேய - ஆபரணங்கள்தான் எண்ணற்றவையாக இருக்கும் என்றால், இவனது ஆயுதங்களும் அப்படியே உள்ளன. இங்கு கூறப்பட்டுள்ள பஞ்சாயுதங்கள் முக்கியமானவை மட்டுமே.

நித்ய - இந்த ஆயுதங்களுக்குத் தோற்றம், அழிவு என்பது இல்லாமல், எப்போதும் உள்ளவை ஆகும்.

நிரவத்ய - இந்த ஆயுதங்கள் ஒவ்வொன்றும், ஒரு நித்யஸூரி என்பது உண்மை. இப்படிக் கொண்டால், அவர்கள் தங்களுடைய ஆற்றல்கள் தங்களுக்கு என்று கொள்ளாமல், எம்பெருமாளுக்கு என்று கொள்வர்

நிரதிஸ்ய கல்யாண - இந்த ஆயுதங்கள் எம்பெருமாளுக்கு எப்போதும் மங்களகரமாக உள்ளவை. மேலும் அடியார்களுக்கு ஆபத்து என்று வரும்போது, எம்பெருமாள் கிளம்பும் முன்னர் இவை கிளம்பும் தன்மை உடையன.

திவ்ய ஆயுத - இப்படிப்பட்ட திவ்யமான பல ஆயுதங்கள் கொண்டவனே

ஸ்வாபிமத ... ஸ்ரீவல்லப - இதுவரை கூறிய எம்பெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றை எம்பெருமானின் பிராட்டியார்களுக்கும் மீண்டும் கூறுகிறார். இங்கு ஸ்ரீவல்லப என்பது, இவ்வாறு பல பெருமைகளை உடைய பெரியபிராட்டியின் நாயகனே என்பதாகும்.

ஏவம்பூத பூமி நீளா நாயகா - பெரியபிராட்டிக்குக் கூறிய அனைத்துப் பெருமைகளையும் கொண்ட பூமிப்பிராட்டி மற்றும் நீளாதேவியின் நாயகனே.

ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி - இந்தப் பதம் தொடங்கி நித்யஸூரிகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். இவர்கள் எம்பெருமானின் எண்ணத்தினைப் பற்றி நன்கு அறிந்து செயல்படுபவர்கள் என்கின்றார்.

ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் - எம்பெருமாளை வணங்கி பணிபவர்களை அவனும் அடிமையாகக் கொள்வது வழக்கம். அவ்வாறு அடிமையாக்கும் செயலைப் புரிய ஒரு நித்யஸூரியை எம்பெருமாள் அனுப்புவது வழக்கம். இதனை உணர்ந்து, அடிமை கொள்ளப் போகும் அடியார்களின் தன்மைக்கு ஏற்ப தங்களை மாற்றிக்கொள்வது நித்யஸூரிகளின் தன்மை

அஸேஷ ஸேஷதைக அதிரூப - இப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகள் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் ஈடுபடும் தன்மை உடையவர்கள்.

நித்ய - நித்யஸூரிகளின் கல்யாண குணங்கள் யாவுமே தோற்றம், அழிவு என்று இல்லாமல் எப்போதும் காணப்படுபவையாகும்.

நிரவத்ய - நித்யஸூரிகளின் கல்யாண குணங்கள் அனைத்தும் குற்றம் இல்லாமல் இருப்பவை. குற்றம் என்றால் என்ன? எந்த குணங்கள் யாவும் தமக்கு பெருமை அளிப்பது என்று சுயநலக் குற்றம் ஏற்படாமல், இப்படிப்பட்ட குணங்கள் யாவும் எம்பெருமானின் பெருமைக்காக உள்ளது என்று கொள்ளுதல்.

நிரதிஸ்யஜ்ஞாந - எம்பெருமாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்குத் தேவையான அறிவு உள்ளவர்கள்.

க்ரியா - வெறும் வாய்வார்த்தை மட்டும் அல்லாமல், செயல் புரியும் (கைங்கர்யம்) தன்மை உள்ளவர்கள்.

ஜஸ்வரீய - எம்பெருமாள் கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றவர்களை நியமிக்கும் அறிவு உள்ளவர்கள்

அநந்த - அடியார்களைக் காக்கும் குணங்கள் எவ்வாறு எம்பெருமானிடம் எண்ண முடியாத அளவு உள்ளதோ, அதுபோன்று இவர்கள் கைங்கர்யம் புரிவதற்குத் தேவையான குணங்கள் மிகுதியாக உள்ளன.

கல்யாண குணகண - இக்குணங்கள் தாராளமாக உள்ளன. இவை ஒன்று இரண்டு என்று எண்ணமுடியாதவை.

சேஷ - முதல் நித்யஸூரியாக, ஆதிசேஷனைக் கூறுகிறார்.

சேஷாஸந - சேனை முதலியார்

கருட - கருடாழ்வார்

ப்ரமுக - இவர்கள் மூவர் தொடக்கமாக

நாநாவித - சண்டன், ப்ரசண்டன், குமுதன் போன்ற கணத்தலைவர்கள், சாமரம் வீசுபவர்கள், குடை தாங்குபவர்கள் போன்று பலர்.

அநந்த பரிஜன - எப்படி குணங்கள் ஒரு எண்ணிக்கை இல்லாமல் உள்ளனவோ, அதுபோல் நித்யஸூரிகளின் எண்ணிக்கையும் அளவிட முடியாது.

பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகள - இதுவரையில் ஆண்களைக் கூறியவர், இப்போது பெண்களைக் கூறுகின்றார். விமலை, மதிமுகமடந்தையர், ஸூத்ரவதி (சேனைமுதலியாரின் பத்தினி) மற்றும் பல்வேறு நித்யஸூரிகளின் பத்தினிகளைக் கூறுகின்றார். ஆக, நித்யஸூரிகள் மட்டும் அல்லாது, அவர்களின் பத்தினிகளும் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் பெரும் பெற்ற திருவடிகளை உடையவனே!

பரமயோகி வாங்க்மநஸா பரிச்சேத்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ - இதன் மூலம், பரமபதத்தினை விவரிக்கின்றார். கடந்த சில பதங்கள் மூலம், நித்யஸூரிகளைக் கூறினார். இப்போது அவர்கள் நிறைந்துள்ள பரமபதம் என்பதைக் கூறுகின்றார். மிகவும் உயர்ந்த யோகிகளால் கூட, அவர்கள் மனதாலும், வாக்காலும் அளவிட முடியாத அமைப்பையும் தன்மையையும் உடையது பரமபதம் என்கின்றார்.

ஸ்வாபிமத - எம்பெருமாள் இங்கு எப்படி அமர்ந்துள்ளான்? நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் கூறியது போல் - "அன்புற்று அமர்ந்து உறைகின்ற" - மிகவும் விருப்பத்துடன் உள்ள இடம் ஆகும்.

விவித விசித்ர - பரமபதத்தில் காணப்படும் எந்த ஒரு பொருளும் சிறந்தது.

அநந்த - இப்படிப்பட்ட சிறப்புடைய பொருள்கள் பல உள்ளன.

போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாந ஸம்ருத்த - பரமபதத்தில் உள்ள ஸப்தமயமானவை மற்றும் தொட்டு உணரக் கூடியவை ஆகியவை போக்யங்கள் எனப்படும். மாலை, ஆபரணம், நித்யஸூரிகள் போன்றவை போகோபரணங்கள் எனப்படும். அங்கு உள்ள தோட்டம், மண்டபம் போன்றவை போகஸ்தானங்கள் எனப்படும். இம்முன்றும், பரமபதத்தில் எங்கும் நிறைந்து உள்ளன.

அநந்த ஆஸ்சர்ய - மேலே கூறப்பட்டுள்ளவற்றால் நிறந்த அதிசயம் உடையது பரமபதம் ஆகும். இவை தோற்றம், அழிவு இல்லாமல் எப்போதும் உள்ளதால் உண்டாகும் ஆச்சர்யத்தினைக் கூறுகின்றார்.

அநந்த மஹாவிபவ - எண்ணில் அடங்காத அளவு சோலைகள் உள்ளன. அவற்றை யாரும் சலிப்பு ஏற்படும் அளவு அனுபவிக்க இயலாது - எத்தனை அனுபவித்தாலும் சலிக்காது.

அநந்த பரிமாண - எண்ணில் அடங்காத பரப்பளவு கொண்டது பரமபதம் ஆகும்.

நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்டநாத - என்றும் மாறாத குணங்களுடனும், தாழ்வு என்பதே இல்லாமல் காணப்படும் வைகுண்டத்தின் நாயகனே! இங்கு பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பங்களை ஏன் கூறவில்லை? அவர்கள் தங்கள் இன்பம் என்று ஏதும் இல்லாமல், எம்பெருமாளின் இன்பமே தங்களது என்று கொள்வார்கள்.

ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வஸேஷதைக ஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக - எம்பெருமாளின் திருமேனியில் இருந்து தோன்றியவை இரு தத்துவங்கள் ஆகும் - ப்ரக்ருதி, புருஷன். ப்ரக்ருதி என்பது ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய குணங்கள் இணைந்த ஒன்றாகும். புருஷன் என்பது நம்மைப் போன்ற ஜீவன்களைக் குறிக்கும். இவை இரண்டையும் இணைக்கும் பாலமாக உள்ளது காலம் எனப்படும்.

இந்த முன்று தத்துவங்களுக்கும் உள்ள முன்று தன்மைகளைக் கூறுகின்றார். இத்தன்மைகள் - ஸ்வரூபம், ஸ்திதி மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி என்பதாகும்.

1. ப்ரக்ருதி - இதற்கு ஸ்வரூபம் என்பது ஸத்வ, ரஜோ மற்றும் தமஸ் என்ற குணங்கள்; ஸ்திதி என்பது இந்த முன்று குணங்களாலும் இந்த உலகிலும் பரமபதத்திலும் அடைகின்ற போகங்கள், பலன்கள்; ப்ரவ்ருத்தி என்பது இப்படிப்பட்ட போகங்களைக் கொடுக்கின்ற கருவிகள், இடங்கள்.

2. புருஷன் - இதற்கு ஸ்வரூபம் என்பது நாம் நமது உடம்புடன் இருத்தல்; ஸ்திதி என்பது நமக்கு உண்டாகும் பசி போன்றவற்றால் ஆகாரம் உண்டு வாழ்தல்; ப்ரவ்ருத்தி என்பது புண்ணியம், பாவம் ஏற்படுத்தல், அதன் பலன்கள்

3. காலம் - இதற்கு ஸ்வரூபம் என்பது எந்தவித பரிணாமமும் இல்லாது உருவம் இல்லாது இருத்தல்; இதன் ஸ்திதி என்பது அனைத்து விதமான மாறுபாடுகளுக்கும் காரணமாக இருத்தல்; ப்ரவ்ருத்தி என்பது மணி, நிமிடம், நொடி என்று மாறிக்கொண்டு அனைத்துப் பொருட்களின் தோற்றம் - அழிவு ஆகியவற்றுக்கு காரணமாய் இருத்தல்.

விவித - மேலே கூறப்பட்டுள்ள ப்ரக்ருதி, புருஷன் மற்றும் காலம் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் பலவகைப்பட்டதாக இருத்தல். உதாரணமாக : ப்ரக்ருதி - ஸத்வ, ரஜோ, தமஸ் என்றும்; புருஷன் - தேவர்கள், மனிதர்கள் என்றும்; காலம் - கடந்த, நிகழ், எதிர் என்றும் உள்ளன.

விசித்ர - இப்படிப்பட்ட பல பிரிவுகள் உள்ளதால் உண்டான வியப்பு

அநந்த - இப்படிப்பட்ட பல பிரிவுகள் எண்ணிக்கை இல்லாமல் உள்ளன

போக்ய - இன்பத்தினை அளிக்கும் பொருள்கள்

போக்த்ருவர்க்க - அப்பொருட்களையும் அதனால் வரும் இன்பத்தினையும் ஒருசேர அனுபவிக்கத் தகுதி உடையவர்கள்

போகோபகரண - இந்த இன்பங்களை அனுபவிக்கத் துணையாகவும் காரணமாகவும் உள்ள புலன்கள்.

போகஸ்தாந - இப்படிப்பட்ட இன்பம் அளிக்கும் இடங்கள்

ரூப - இப்படிப்பட்ட பலவும் இணைந்து ஒரே வடிவமாகத் தோன்றும்

நிகில ஜகதுதய விபவ லய லீல - அனைத்து உலகங்களுக்கும் தேவையான அனைத்தையும் உருவாக்க வல்ல செயல்களை ஒரு விளையாட்டு போன்று, மகிழ்வுடன், களைப்பின்றிச் செய்வனே!

ஸத்யகாம - வைஜயந்தி நிகண்டுவில் - காம்ய: ஸ்ப்ருஹா ஸ்மர: காம: - என்று உள்ளது. இதன் பொருள் - காமம் என்பது மன்மதனையும், எந்தப் பொருள் அதிகம் விரும்பப்படுகின்றதோ அதனையும், அப்பொருளின் மீது உள்ள விருப்பத்தினையும் (ஆசை) குறிக்கின்றது. முன்னர், இப்பதத்திற்கு, அடியார்கள் விரும்பி அனுபவிக்கும் குணங்கள் உடையவன் என்றார் - அதாவது விரும்பப்பட்ட பொருட்களை அப்போது கூறினார். இங்கு, அதே பதத்தின் மூலம் விருப்பத்தினைக் கூறுகின்றார். ஸத்ய என்பதன் மூலம் எப்போதும் உள்ள விருப்பம் என்று பொருள்.

ஸத்யஸங்கல்ப - தன்னுடைய அடியார்கள் அனுபவிக்கத் தேவையானவை அனைத்தையும் உருவாக்கிக் கொடுக்கும் மனவுறுதி உடையவன். ஸத்ய என்பதன் மூலம் அப்படைப்புகள் எதுவும் வீணானவை அல்ல என்கின்றார். இது என்ன? உதாரணமாக, உலகினைப் படைப்பதற்காக ப்ரம்மன், ஸநகர் மற்றும் ஸநந்தனர்களைப் படைத்தான். ஆனால், அவர்கள் அச்செயலை செய்ய மறுத்து விட்டனர். இதனால் அவன் படைப்பு (ப்ரம்மனின் படைப்பு) வீணானது.

பரப்ரஹ்ம பூத - அனைத்திற்கும் காரணமானவனும், இந்த அண்டத்தினில் உள்ள அனைத்தையுமே தனது திருமேனியாக உடையவனும் என்று பொருள்.

புருஷோத்தம - புருஷர்களில் நான்கு வகை உண்டு. அவர்களாவன:

1. புருஷன் - ஸம்சாரத்தில் உள்ளவர்கள்
2. முக்தர் - ஸம்சாரத்தில் இருந்து விடுபட்டவர்கள் (உத்புருஷர்)
3. உத்தர புருஷர் - ஸம்சாரத்தில் ஈடுபடாமல் உள்ளவர்கள் (நித்யர்)
4. உத்தம புருஷர் - நித்யர்களையே ஆள்பவன் (எம்பெருமான்)

ஆக, புருஷர்களில் உத்தமனானவன் எம்பெருமானே ஆவான்.

மஹா விபூதே - வேறு எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள அடியார்களுக்கு, அவன் இந்த உலகினையும் அந்த உலகினையும் அளிப்பான்.

ஸ்ரீமந் - பெரியபிராட்டியுடன் எப்போதும் இணைந்து இருப்பவனே! சிவ புராணத்தில் - "வைகுண்டேது பரே லோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி" - வைகுண்டத்தில் ஜகத்பதியானவன், ஸ்ரீதேவியுடன் உள்ளான்.

நாராயண - அனைத்து விதமான திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையவனே

ஸ்ரீவைகுண்டநாத - அடியார்களை தனது அடிமைகளாக ஏற்றுக் கொள்வதற்காகவே உள்ள பரம்பதத்தில் அமர்ந்து அடிமை கொள்பவனே!

அபாரகாருண்ய - காருண்யம் என்பது பிறர் துன்பப்படும்போது பொறுக்க இயலாத குணம் ஆகும். இது மிகவும் அதிகமாக உள்ளதை என்பதை - "யதி வா ராவண: ஸ்வயம்" - "சுகர்வா ... இராவணனே வந்தாலும் அவனுக்கு அபயம் அளிப்பேன்" என்பதன் மூலம் உணரலாம்.

ஸௌஸீல்ய - அனைவருடனும் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல், சரிசமமாக பழகி அருள் புரிவதாகும். இதற்கும், அபார என்பதைச் சேர்க்கலாம். மச்சாவதாரம் எடுத்தபோது, சகமீன்களுடன் உறவாடியும் கூர்மாவதாரம் எடுத்தபோது, சகஆமைகளுடன் உறவாடியும் இருந்த தன்மை.

வாத்ஸல்ய - தனது அடியார்கள் ஏதேனும் தவறுகள் செய்தாலும், அவற்றைக் கண்ணாக்காலும் இருத்தல். இதனை, முதல் திருவந்தாதியில் ஆழ்வார் - "குன்றையை குற்றம் செயினும் குணம் கொள்ளும்" என்றார். இவன் எதிரிகளிடம் கூட அன்பு காட்டுவான். ஆயினும், இராவணனைக் கொன்றது ஏன்? குழந்தையின் கையில் குச்சியைக் கொடுத்து விளையாடச் செய்யும் தாய், அக்குச்சியானது குழந்தையின் கண்ணைக் குத்துவது போல் தெரிந்தால் பறித்துக் கொள்வது போல் - இராவணன் போன்றோர் தவறு செய்ய உதவும் அவர்களின் உயிரினைப் பறிப்பது ந்யாயமே

ஔதார்ய - அடியார்களுக்குத் தேவையானவற்றை வழங்கி, அவர்கள் நிறைவு அடையும்போது, தனது விருப்பம் நிறைவேறிவிட்டது போல் மனம் மகிழும் குணம். எத்தனை கொடுத்தாலும், அடியார்களுக்கு மேலும் தரவேண்டும் என்று சிந்தனை உள்ளவன். இதனைத் திருமங்கைஆழ்வார், "உன்னடியார்களுக்கு எஞ்செய்வன் என்றே இருத்தி" என்றார்.

ஐஸ்வர்ய - தனது அடியார்கள் தன்னிடம் கேட்டவற்றை உடனடியாக அளிக்கும் செல்வம் உடையவன். இது அபாரமாக உள்ளது என்பது - கொடுக்கக் கொடுக்க இவனது செல்வங்கள் குறையாமல், மேலும் வளர்தல்.

ஸௌந்தர்ய - இது அழகினைக் குறிக்கும். இது அபாரமாக உள்ளதாவது - "பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரிணிம்" - இராமனின் அழகானது ஆண்களையும் கவர்க்கின்றது.

மஹோததே - இப்படிப்பட்ட பல்வேறு குணங்களுக்கும் கடல் போன்று உள்ளவனே

அநாலோசித விஸேஷ அஸேஷ லோக ஸரண்ய - அனைத்து மனிதர்களிடமும் உள்ள பிறப்பு, அறிவு, ஏற்றம், தாழ்வு போன்றவற்றினைப் பாராமல், அனைவரும் எளிதில் அடையக் கூடியவனே!

ப்ரணதார்த்திஹர - உன்னையே சரணம் என்று அடைந்தவர்களின் துயரங்களை நீக்குபவனே! இங்கு காஞ்சி பேரருளாளனைக் கூறுவதைக் கவனிக்கவும்.

ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே - ஒரு தராசில் மேலே கூறிய பல்வேறு குணங்களையும் மற்றொரு தட்டில், வாத்ஸல்ய குணத்தையும் வைத்தால், அத்தட்டே கீழே காணப்படும். ஆக, அடியார்களின் துயர் நீக்கும் குணமே மிகவும் அதிகமாக உள்ளது.

அநவரத நிகில பூத ஜாத யாதாத்மய - "எனக்கு வாத்ஸல்ய குணம் அதிகம் உள்ளது என்று நீவிர் கூறுகின்றீர். அதனைப் பெற நீவிர் என்ன செய்தீர்?", என்று பெரியபெருமான் வினவினார். உடனே உடையவர், "அனைத்துப் பொருட்களின் உண்மையான தன்மையை எப்போதும் அறிந்தவனே! உன்னால் அன்றோ இந்த உடல் உயிர் வந்தது. வேறு எந்த உபாயமும் எனக்கு இல்லை என்பதை நான் கூறி உனக்குத் தெரிய வேண்டுவதில்லை" என்றார்.

அசேஷ சராசபூத நிகில நியமநதிரத - "உம்மிடம் எந்த உபாயமும் இல்லை என்றால், நீவிர் எனக்கு அடிமையாக இருத்தல் வேண்டாமே?" என்று பெரியபெருமான் கூறினார். அதற்கு உடையவர், "அனைத்துப் பொருட்களுக்கும், அனைத்துக் காலத்திலும், அனைத்து விதமான இயக்கங்களை அளிப்பவனே! உனக்கு அடிமையாக இல்லாமல், ஸம்ஸார பந்தத்தில் உழலும் என்னை, கரை சேர்ப்பதும் உன்னுடைய பொறுப்பு அல்லவா?" என்றார்.

அசேஷ சிதசித் வஸ்து ஷேஷி பூத - "உம்மை நான் ஏன் கரை சேர்க்க வேண்டும்?", என்று பெரியபெருமான் கேட்டார். உடனே உடையவர், "அனைத்து சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகியவற்றுக்கு நீ சொந்தம் ஆனவன் அல்லவா? ஆகையால், என்னைக் கரை சேர்ப்பதும் உனது பொறுப்பு அல்லவா?" என்றார்.

நிகில ஜகதாதார - "அதற்கு நீவிர் குற்றம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டாமே?", என்று பெரியபெருமான் கேட்டார். உடனே உடையவர், "அனைத்துக் குற்றங்களையும் செய்து வருபவருக்கும், நீ அவற்றைப் பொறுத்து மன்னிப்பவன் அல்லவா? என்னுடைய குற்றத்தையும் அதுபோல் பொறுத்தல் வேண்டும்", என்றார்.

அகில ஜகத்ஸ்வாமிந் - உலகில் உள்ள அனைவரது குற்றங்களையும் தாராளமாக மன்னித்து, அவர்களை உனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளும் குணம் உள்ளவனே!

அஸ்மத் ஸ்வாமிந் - எனக்கு மிகவும் உறவினன் போன்று உள்ளவன் நீயே அல்லவோ?

ஸத்யகாம - அடியார்களின் விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட மனநிறைவு உடையவனே!

ஸத்யஸங்கல்ப - யாராலும் நிறைவேற்ற முடியாத செயல்களையும் மிகவும் எளிதில் செய்பவனே! என்னுடைய எண்ணத்தினை (உனது திருவடிகள் அடைந்து உனக்கு கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும்), நிறைவேற்றுவது உனக்கு எளியதே!

ஸகலேதர விலக்ஷண - உனது அடியார்கள் அனைவரும் கண்டு மகிழும்படியான திருமேனி அழகும் குணங்களும் பொருந்தியவனே! இதனை உனது அடியார்களுக்காகவே நீ கொண்டுள்ளாய், உனக்காக அல்ல.

அர்த்திகல்பக - தலையினை தாழ்த்தி யாசகம் செய்யும் எனக்கு நான் வேண்டுவதை அளிக்காமல் இருப்பது முறையா? யாசிப்பவர்கள் தூரமாக நின்றாலும் கொடுக்கும் தன்மை உடையது கற்பக மரம் ஆகும். நீயோ, திருவாய்மொழியில் உள்ளது போல் - "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகமே" - யாசிப்பவர்களுக்கு கற்பகம் போல் பொருளை மட்டும் அளிக்காமல், உன்னையே தருபவன் அல்லவா? என்னை நீ ஏற்றுக் காக்கவில்லை என்றால், உனக்கு அது இழிவு இல்லையா?

தாராந் - அனைத்துவிதமான தானதர்மங்களில், கூட இருப்பவள் துணைவி. நம்முடைய ஆசைக்கும் உபாயமாக இருப்பவள்.

புத்ராந் - மகன் இல்லாதவன் புத் என்னும் நரகத்திற்குச் செல்வான். நமது புதல்வன் அந்த பாவத்திலிருந்து காப்பதால் உபாயமாக உள்ளான்.

பந்துந் - நம்முடைய குடிப்பெருமைகளை எடுத்து உரைத்து, நம்மை நல்வழிப்படுத்தி, பெருமைப்பட வைக்கும் உபாயம் அளிப்பவர்கள் உறவினர்கள்.

ஸகீந் - சுகதுக்கங்களில் பங்கு பெற்று, நல்வழிப்படுத்தி, பெருமைப்பட வைக்கும் உபாயம் அளிப்பவன் தோழன்.

குருந் - எம்பெருமானைக் குறித்த அனைத்தையும் நமக்கு அறிவுறுத்தி, நல்வழி நடத்தும் உபாயமாக உள்ளவர்கள் ஆசார்யர்கள்.

ரத்நாநி தநதாந் யாநி ஷ்ஹேத்ராணிச - ரத்னம், தனதான்யம் போன்றவை நமக்கு பணம் அளித்து உபாயம் தரக் கூடியவை.

க்ருஹாணிச - நமது வீடு நமக்கு இருப்பிடமாக விளங்கி பெரும் உபாயம் தரக்கூடியது.

ஸர்வதர்மாம்ஸ்ச - இதுவரை இந்த உலகில் நாம் வாழும்போது, நமக்குக் கிடைக்கின்ற பல்வேறு பலன்களைக் கூறினார். இப்பதத்தில் தொடங்கி, மறுமையில் பெரும் பயன்களையும் அவற்றைப் பெற நாம் செய்யும் உபாயங்களையும் கூறுகிறார். "தர்ம" என்பதன் மூலம் பல்வேறு யோகங்களையும் "ஸ்ர்வ" என்பதன் மூலம் அந்த யோகங்கள் செய்ய உதவியாக உள்ள ஸந்தியாவந்தனம் போன்ற அன்றாட கர்மங்களையும் கூறுகிறார்.

ஸர்வகாமாம்ஸ்ச - மகன், பசு போன்று இங்கு அனுபவிப்பவை, ப்ரம்மலோகம், சுவர்க்கம் போன்ற அங்கு அனுபவிப்பவை.

ஸாக்ஷநாந் - இங்கு அனுபவித்து இங்கேயே முடிந்து போகும் அனுபவங்கள்

ஸந்த்யஜ்ய - இப்படிப்பட்ட பல்வேறு பயன்களையும் உபாயங்களையும் நாம் இவ்வளவு நாட்கள் அனுபவித்தோமே என்று எண்ணி இவற்றை விட்டுவிட வேண்டும் என்றார்.

லோகாவிக்க்ராந்த - எம்பெருமானின் திருவடிகளின் ஸௌகீல்யத்தைக் கூறுகிறார். எப்படி இது ஸௌகீல்யம்? தனது திருவடிகளால் தன்னை அடையாதவர் தலைகளிலும் தனது திருவடிகளை வைப்பவன் என்பதன் மூலம் உணரலாம். இதனை திருவிக்ரமன் அவதாரம் (வாமன) மூலம் உணரலாம்.

தே விபோ - தலைவனாகவும், ப்ரபுவாகவும் இருக்கும் தன்மை. இங்கு சரமச்சலோகத்தில் உள்ள 'அஹம்' என்ற பதமும், த்வயத்தில் உள்ள "நாராணா" என்ற பதமும் நிறைந்து உள்ளது. 'தே' என்பது மஹாலக்ஷ்மியை குறிக்கும் பதமாகும். ஆக, பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு சரணம் புகுதல் என்று ஆகிறது.

சரணௌ - எம்பெருமானின் திருமேனி நமக்கு கூறப்படுகிறது.

ஸரணம் - மற்ற உபாயங்கள் அல்லாமல், எம்பெருமானின் திருவடிகளின் உபாயம் கூறினார்.

பகவத் ஸ்வரூபதிரோதாநகரீம் - இந்த உடலால் செய்யப்படும் முதல் குற்றம் என்ன? எம்பெருமாளின் தொடர்பை, அவனுக்குச் சொந்தமான ஆத்மாவிடமிருந்து மறைப்பது ஆகும். அது எவ்வாறு நிகழ்கின்றது? எம்பெருமானே அனைத்துக் குணங்களுக்கும் உறைவிடமாகவும், பரமபத நாயகனாகவும் உள்ளான். இதனை உணராமல், அத்வைதிகள், சமணர்கள் முதலானோர் கூறும் மாற்றுக் கருத்தைக் கேட்பது மூலம், பார்ப்பது மூலம் இச்செயல் நிகழ்கின்றது.

விபரீத ஜ்ஞாநஜநநீம் - ஆக, எம்பெருமானை ஆத்மாவிடமிருந்து மறைப்பது மட்டும் அல்லாமல், ஆத்மாவிற்கும் தேகத்தினை மறைத்தல் போன்ற செயல்கள்.

ஸ்வ விஷயாயாஸ்ச போக்ய புத்தேர் ஜநநீம் - ஆத்மாவிடம் உடலை மறைத்த காரணத்தினால், உடலானது தன்னுடைய விருப்பதிற்கு ஏற்ப செயல்படுகின்றது. இதனால் இந்த உலகில் உள்ள விஷயங்களே இனிமையானவை என்ற எண்ணம் தோன்றுகின்றது.

தேஹேந்திரியத்வேந போக்யத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண ச அவஸ்திதாம் - இப்படிப்பட்ட உலக இன்பங்களை அனுபவிக்கும் உடலாகவும், அவ்வாறு அனுபவிப்பதற்குக் காரணமான புலங்களாகவும், அனுபவிக்கப்படும் இன்பமாகவும், இவை அனைத்திற்கும் காரணமாகவும் உள்ளது மூலப்ரக்ருதி ஆகும்.

தைவீம் - இந்த மூலப்ரக்ருதியானது, எம்பெருமாளின் விளையாட்டுப் பொருளாகும்.

குணமயீம் - இந்த மூலப்ரக்ருதியானது, ஸத்வம், ரஜோ மற்றும் தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்கள் உடையது.

மாயாம் - இந்த மூலப்ரக்ருதியானது, மிகவும் வியப்பை அளிக்கவல்லது. இதிலிருந்து தோன்றிய பஞ்சபூதங்கள் வெவ்வேறு தன்மை உடையவை. ஒன்றிலிருந்து தோன்றிய பொருட்கள் பல தன்மைகள் உடையதாக உள்ளதால் உண்டாகும் வியப்பு.

மாம்தாரய - இப்படியான மூலப்ரக்ருதியில் சிக்கித் தவிக்கும் என்னை, நீயே கரை சேர்க்க வேண்டும்.

தாஸபூதம் - நீயே கரை சேர்க்க வேண்டும் என்று உடையவர் கூறியவுடன், பெரியபெருமாள், "உம்மை நான் ஏன் கரை சேர்க்க வேண்டும்? நீர் ஏதேனும் நன்மைகளைச் செய்துள்ளீரா?", என்று வினவ, உடையவர், "நான் உனக்கே அடிமையாக உள்ளேனே" என்கிறார். இதனை இப்பதம் குறிக்கிறது.

ஸரணாகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ - உடனே பெரியபெருமாள், "எனது அடிமையாக இருத்தல் என்பதை எண்ணுவது மிகவும் சாதாரணமானது. பலர் இவ்விதமாக நினைப்பதுண்டு. நீவிர் சிறப்பாக என்ன செய்தீர்?", என்று வினவ, உடையவர் அதற்கு பதிலாக, "பெரியபெருமானே! நான் உனக்குச் சரணம் அடைந்தவனாகவும், அடிமையாகவும் உள்ளேன். நீரே எனக்கு உபாயமாக உள்ளீர்" என்றார்.

வக்தாரம் மாம் தாரய - இப்படிக் கூறிய என்னை நீவிர் கரை சேர்க்க வேண்டும் என்றார்.

உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே - எந்த மனிதர்கள் ஏதோ ஒரு பலனுக்காக என்னிடம் மட்டுமே வருகின்றார்களோ (மற்ற தெய்வங்களிடம் செல்லாமல்), அவர்கள் எனக்குப் பெருமை அளிக்கும் தன்மை உடையவர்கள்.

ஜ்ஞாநீ து - அவர்களிலும் சிறந்தவன் ஞானியாவான். என்ன காரணம்?

ஆத்மைவ - அப்படிப்பட்டவன், என்னுடைய ஆத்மாவாக, எனக்கே இருப்பவன் ஆவான். எனக்கே என்னுடைய உயிர் போன்றவன். 'ஏவ' என்பதன் மூலம், எப்போதும் ஞானி, தன்னுடைய (பகவானுடைய) ஆத்மாவாக உள்ளான் என்று கருத்து.

மே மதம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும்? நாம் அனைவரும் எம்பெருமானே எல்லாம் என்றும், "உண்ணும் சோறு, பருகும் நீர், தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன்" என்றும் கொண்டுள்ளோம். ஆனால், கண்ணபிரானே இப்படிப்பட்ட நம்மை எவ்வாறு தனது ஆத்மாவாக கொள்ள இயலும்? நாமே அவனைச் சார்ந்து உள்ளபோது, பகவான் ஏன் இப்படிக் கூறுகின்றான்? இதற்கு விடையாக, "நான் அப்படிதான் நினைத்துள்ளேன் (மே மதம்)", என்கின்றான். என்ன காரணம்?

ஆஸ்திதஸ் ஸஹி யுக்தாத்மா மாமே வாநுத்தமாம் கதீம் - இதனை - அநுத்தமாம் கதீம் மாமேவ யுக்தாத்மா ஆஸ்திதஸ் ஸஹி என்று படிக்க வேண்டும். இதன் பொருள் - "மற்ற மனிதர்கள் போல் இன்றி, என்னையே ஒரு மேலான பயனாக, எனக்கு மேல் வேறு எந்தப் பயனும் இல்லை என்று நினைக்கும் ஞானியை, நான் எனது ஆத்மாவாகக் கொள்வேன்".

பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே - எந்த ஒரு மனிதன், தான் எடுத்த பல ஜன்மங்களிலும் என்னையே எண்ணி, பக்தி செலுத்தினானோ, அவன் தன்னுடைய இறுதிப் பிறப்பில் (அந்தே என்ற சப்தம், இறுதி என்பதாகும்) .....

ஜ்ஞாநவாந் - "நான் ஒருவனே அனைத்தும்" என்ற ஞானம் நிரம்பப் பெற்றவனாய்.....

மாம் - ஸர்வேஸ்வரனாகிய என்னை

வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் - வாஸுதேவனே அனைத்தும் என்று உறுதியுடன் உணர்ந்து ... இதனை நம்மாழ்வார் - "சேலேய் கன்னியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையரும் அவரே இனி ஆவார்" என்றார்.

ப்ரபத்யதே - சரணம் என்று இறுகப் பற்றி என்றும் உள்ளான்.

இதி ஸ மஹாத்மா - இப்படி உள்ள அந்த மனிதன் மிகவும் உயர்ந்தவன். அவன் புகழினை ஒத்தவர் யாரும் இல்லை. ஏன் அவன் புகழ் உயர்ந்தது? அந்த மனிதன், ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து கொண்டும், பகவானைப் பற்றியே சிந்தனை உள்ளவன் ஆதலால், உயர்ந்த புகழ் உடையவன்.

ஸுதூர்லபக: - இப்படிப்பட்ட ஒருவன், இப்பூமியிலும் கிடையாது, பரமபதத்திலும் கிடையாது என்னும் அளவு புகழ் கொள்வான்.

இதி ஸ்லோகத்ரயோதித ஜ்ஞாநிநம் மாம் குருஷ்வ - இவ்வாறு, கீதையில் (ஏழாம் அத்தியாயம், ஸ்லோகங்கள் - 17, 18, 19) கூறிய மூன்று ஸ்லோகத்தின்படி - ஞானி என்பவன் எனக்கு இனியவன், எனக்கு உயிர்

பகவதநுபவ ஜநித அநவதிகாதிஸய ப்ரீதி காரித அஸேஷாவஸ்தோசித அஸேஷ ஸேஷதைகரதிரூப நித்யகிங்கரோ பவாநி!

அறிமுகம்

பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி ஆகிய முன்றையும் பெறுவதால் உண்டாகும் பயங்களையும், ஆனந்தத்தினையும், கைங்கர்யத்தினையும் கூறுகிறார்.

பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத - பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி ஆகிய முன்றால் உண்டாவதும்

பரிபூர்ண - நிறைந்து உள்ளதும்

அநவரத - எப்போதும் தொடர்ந்து, இடைவெளி இல்லாமல் உள்ளதும்

நித்ய - இந்த ஆத்மா உள்ளவரை இருப்பதும்

விஸததம் - பரமபக்தியில் தெளிவுற்றும்

அநந்ய ப்ரயோஜந - இவற்றால் உண்டான அனுபவமே மிகவும் பயனுள்ளதாகவும், அந்த அனுபவத்தினால் உண்டாகும் இன்பமும், கைங்கர்யப் பலனும்

அநவதிகாதிஸய ப்ரிய பகவதநுபவோஹம் - எந்தவிதமான எல்லையும் இல்லாததும் - ஆகிய பகவத் அனுபத்தினைப் பெற்ற நான்

ததாவித பகவநுபவஜநித ப்ரீதி - இந்த பகவத அனுபவத்தினால் உண்டாகும் மிகவும் சிறப்புடைய ஆனந்தம்

காரித அஸேஷாவஸ்தோசித - இந்த ஆனந்தத்தினால், எப்போதும் பலன் அளிக்கக்கூடிய

அஸேஷ ஸேஷதைகரதிரூப - அடியவர்கள் செய்ய வேண்டிய அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன், அந்த ஆர்வமே எனது வடிவமாகக் கொண்டு

நித்யகிங்கரோ பவாநி - அந்தக் கைங்கர்யங்களை எப்போதும் செய்து கொண்டு விளங்கும் நிலையினை பெறவேண்டும்.

பதினேழாவது சூர்ணை

ஏவம் பூதமத் கைங்கர்ய ப்ராப்தி உபாயதயா அவக்லுப்த ஸமஸ்தவஸ்து விஹீநோபி அநந்த தத் விரோதி பாபாக்ராந்தோபி அநந்த மத அபசாரயுக்தோபி அநந்த மதீயாபசாரயுக்தோபி அநந்த அஸஹ்யாபசார யுக்தோபி ஏதத் கார்ய காரணபூத அநாதி விபரீத அஹங்கார விழுடாத்ம ஸ்வாபாவோபி ஏததுபயகார்ய காரண பூத அநாதி விபரீத வாஸநா ஸம்பத்தோபி ஏததநுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி ஏதந்முல ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக ஸுகது:க தத்தேது ததி தரோபேக்ஷணீய விஷய அநுபவ ஜ்ஞாந ஸங்கோசரூப மச்சரணாரவிந்தயுகள ஐகாந்திக ஆத்யாந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்நப்ரதி ஹதோபி யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம் கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிஸ்ஸேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக மச்சரணாரவிந்த யுகள

ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்தி விக்ந: மத்ப்ரஸாத லப்த மச்சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி: மத்ப்ரஸாதாதேவ ஸாக்ஷாதக்ருத யதாவஸ்தித மதஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி லீலோபகரண விஸ்தார: அபரோக்ஷஸித்த மந்நியாம்யதா மத்தாஸ்யைக ஸ்வபாவ ஆத்மஸ்வரூப: மதேகாநுபாவ: மத்தாஸ்யைக ப்ரிய: பரிபூர்ண அநவரத நித்ய விஸததம அநந்ய ப்ரியோஜந அநவதிகாதிஸய ப்ரிய மதநுபவஸ்த்வம் ததாவித மதநுபவஜநித அநவதிகாதிஸய ப்ரீதிகாரித அஸேஷாவஸ்த்தோசித அஸேஷ ஸேஷதைகரதிருப நித்யகிங்கரோ பவ!

அறிமுகம்

இந்தச் சூர்ணை தொடக்கமாக உள்ளவை, பெரியபெருமானான, ஸ்ரீரங்கநாதன், தனது திருவுள்ளம் மலர்ந்து, உடையவருக்குக் கூறியவை ஆகும். உடையவரின் சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பார் என்பவர், "உடையவரே! இவற்றினை பெரியபெருமான் உமக்குக் கூறினான் என்பதை நாம் எப்படி நம்புவது?" என்றார். அதற்கு உடையவர், "எம்பாரே! பெரியபெருமான் தனது திருக்குணங்களை எனக்குத் தெளிவாகக் காட்டினான். அவனது உள்ளத்தில் நின்ற எண்ணங்களே சொற்களாக எனது எழுத்தில் வந்தன. அவன் திருவுள்ளத்தில் இல்லாதது, எனது எழுத்தில் தோன்றாது. எனவே இவை அவன் அருளிய சொற்களே ஆகும்", என்றார்.

இப்போதிலிருந்து உடைய அனைத்து வாக்கியங்களும், பெரியபெருமான் கூறுவதாகக் கருத்தில் கொண்டு படிக்கவும்.

ஏவம் பூதமத் கைங்கர்ய ப்ராப்தி - நீவிர் முந்தைய சூர்ணையில் வேண்டி நின்ற கைங்கர்யத்தினை அடைவதற்கு

உபாயதயா அவக்லுப்த - வழிகளாக வேதாந்தங்களில், உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டுள்ள கர்ம ஞான பக்தி முறைகள் எதுவும் உம்மிடம் இல்லை என்றாலும்

ஸமஸ்தவஸ்து விஹீநோபி - (கைங்கர்யத்தினை அடைய) தேவையான ஜீவாத்மா-பரமாத்மா போன்றவற்றின் ஞானம், அந்த ஞானத்திற்கு வித்தான ஒழுக்கம் போன்றவை உமக்கு இல்லை என்றாலும்

அநந்த தத் விரோதி பாபாக்ரந்தோபி - இப்படி பல்வேறு ஞானம் இல்லையென்றாலும், அவற்றை நீவிர் இனிவரும் இனிவரும் நாட்களில் அடையலாம். ஆனால் அதனை நீவிர் அடைய தடையாக உமது பாவங்கள் இருக்கும்படி உள்ளவராக இருப்பினும்

அநந்த மத அபசாரயுக்தோபி - என்னுடைய விஷயத்தில் நீவிர் எண்ணற்ற அபசாரங்கள் செய்து இருந்தாலும்

அநந்த மதீய அபசாரயுக்தோபி - என்னுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் நீவிர் எண்ணற்ற அபசாரங்கள் செய்து இருந்தாலும்

அநந்த அஸஹ்யாபசாரயுக்தோபி - எந்த காரணமும் இல்லாமல் (இரணியனைப் போன்று) எண்ணற்ற அடியார்களை நீவிர் வருத்தி இருந்தாலும்

ஏதத் கார்ய காரணபூதாநாதி விபரீத அஹங்கார - இதுவரை கூறப்பட்ட நான்கு விதமான பாவங்களால் (அபசாரங்கள்) உண்டாவதும், அப்பாவங்களை

தொடர்ந்து செய்யத் தூண்டுவது ஆகிய விபரீத அகங்காரம். விபரீத அகங்காரம் என்பது - தனக்கு சொந்தம் இல்லாத இந்த உடலையும் ஆத்மாவையும், "நான்" என்று எண்ணுவது ஆகும். இந்த அகங்காரம், உடலையே ஆத்மா என்று எண்ணுவதால், மேலும் பாவம் செய்யத் தூண்டும்.

விழுடாத்ம ஸ்வபாவோபி - இந்த விபரீத அகங்காரத்தினால், உமது ஆத்மா மறைக்கப்பட்ட நிலையில் நீவிர் இருந்தாலும்

ஏததுபகார்ய காரண பூத அநாதி விபரீத வாஸநா ஸம்பத்தோபி - நான்கு வகை பாவங்கள், விபரீத அகங்காரம் ஆகியவற்றின் காரணமாக, இவற்றை உமக்கு உண்டாக்கவல்ல தூர்வாசனையுடன் நீவிர் இருந்தாலும் இங்கு "விபரீத வாஸநா" என்பது தூர்வாசனை ஆகும். தீயவருடன் பழகுதல் என்பது தூர்வாசம் எனப்படும்.

ஏததநுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி - இதுவரை கூறப்பட்ட பல்வகையான பாவங்கள், விபரீத அகங்காரம், தூர்வாசனை ஆகியவை உண்டாகக் காரணமான உடலுடன் நீவிர் தொடர்பு கொண்டவர் ஆகிலும்

ஏதந்முல ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக - இப்படிப்பட்ட உடலால் உண்டாகும், ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம் மற்றும் ஆதிதைவிகம் என்பப்டும் துயர்கள். இவை என்ன?

1. ஆத்யாத்மிகம் - இது ஆதி (மனநோய்), வ்யாதி (உடல்நோய்) என இருவகைப்படும். இதில் ஆதி என்பது விஷ்ணுபுராணத்தின்படி - காமம், சினம், பயம், வெறுப்பு, பேராசை, கவலை, அவமானம், பொறாமை போன்றவையாகும். வ்யாதி என்பது - தலைவலி, ஜூரம், குலம், கண் நோய், குஷ்டம் போன்ற வ்யாதிகள்.
2. ஆதிபௌதிகம் - இது விஷ்ணுபுராணத்தின்படி - பசு போன்றவை, பறவைகள், மனிதர்கள் ஆகியவற்றாலும், பிசாசு, பாம்பு, அரக்கர்கள் போன்றவற்றாலும் உண்டாகும் துன்பங்கள்.
3. ஆதிதைவிகம் - இது விஷ்ணுபுராணத்தின்படி - காற்று, மழை, வெய்யில், குளிர் போன்றவற்றால் மனிதர்களுக்கு உண்டாகும் துன்பம்.

ஸூகது:க தத்தேது - மேலே கூறப்பட்ட இவை முன்றும், மனிதர்களின் இன்பம் மற்றும் துன்பங்களாகவும், அத்தகைய இன்பதுன்பங்கள் உருவாகக் காரணமாகவும் உள்ளன.

ததிதரோபேக்ஷணீயவிஷய - இன்பதுன்பங்கள் மாறுபடும் தன்மையினை கூறுகின்றார். நமக்கு காமம் முதலியவை நிறைவேறும்போது இன்பமும், நிறைவேறாதபோது துன்பமும் உண்டாகின்றது. நம்முடன் தொடர்பு உடையவர்கள் இருவகை - எதிரிகள், நண்பர்கள். நண்பர்களுக்கு காமம் நிறைவேறினால் நமக்கு இன்பமும், காமம் நிறைவேறாதபோது துன்பமும் ஏற்படுகின்றது. எதிரிகளுக்கு காமம் நிறைவேறினால் நமக்கு துன்பமும் (வருத்தம்), காமம் நிறைவேறாதபோது இன்பமும் ஏற்படுகின்றது. நமக்கு தொடர்பு இல்லாதவர்களுக்கு (உபேஷணீயர்) என்ன நடந்தாலும், நாம் பாதிப்பு அடைவதில்லை. இப்படிப்பட்ட பல்வேறு விஷயங்கள்.

அநுபவ ஜ்ஞாந ஸங்கோசரூப - (இந்த விஷயங்கள்) மூலம் ஏற்படும் அனுபவங்களால் நமது ஞானத்திற்குத் தடைகள் உண்டாகும். தடைகளால் என்ன நேரிடும்?

மச்சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்நப்ரதி ஹதோபி - என்னுடைய திருவடிகளை அடைவதற்குத் தேவையான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி உண்டாவதற்குத் தடைகளாக, மேலே கூறப்பட்டுள்ள அனுபவத் தடைகள் உமக்கு இருந்தாலும்,

யேந கேநாபி ப்ரகாரேண - (த்வய மந்திரத்தினை) முழு மனதுடன் கூறினாலும், மனம் இல்லாமல் வாய்வார்த்தையாகக் கூறினாலும், பொருள் அறிந்து கூறினாலும், பொருள் உணராமல் கூறினாலும்; ஆக எவ்வாறு உச்சரித்தாலும் சரியே

த்வய வக்தா த்வம் - இவ்வாறு த்வய மந்திரத்தினை உமது வாயினால் உச்சரித்த நீவிர்

கேவலம் மதீயயைவ தயயா - என்னுடைய தயை (கருணை) முலம் மட்டுமே. "கேவலம்" என்பதன் முலம், மேலே கூறப்பட்ட பல சாஸ்திர விரோதங்களுக்கு, எந்தவிதமான பரிகாரங்களும் தேவை இல்லை, தனது கருணை மட்டுமே போதுமானது என்பது பெரியபெருமாள் வாக்கு.

நிஸ்ஸேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக - (என் கருணையால்) மேலே கூறப்பட்டுள்ள பலவிதமான தடைகளும் உமக்கு நீங்குவதாக. எந்தத் தடைகள் நீங்குகின்றன?

மச்சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந: - எனது திருவடிகளுக்கு நீவிர் பணிய உறுப்புகளான பரபக்தி, பரஜ்ஞாந, பரமபக்தி ஆகியவை உமக்கு உண்டாகாமல் இருந்ததற்கான தடைகள். இத்தடைகள் நீங்கிய பின்?

மத் ப்ரஸாத லப்த - இத்தடைகள் நீங்கிய பின்னர் உமக்கு, பரபக்தி, பரஜ்ஞாந, பரமபக்தி ஆகியவை, என்னுடைய கருணையின் முலம் தானாகவே உண்டாகும்.

மச்சரணாரவிந்த யுகள ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி - (தடைகள் நீங்கியதும்) என்னுடைய திருவடிகளில் என்றும் பரபக்தி, பரஜ்ஞாந, பரமபக்தியுடன் நீவிர் இருக்கக் கடவீர். இது தவிர,

மத்ப்ரஸாதாதேவ ஸாக்ஷாத்க்ருத - என்னுடைய கருணை முலம் விளைந்து நிற்கின்ற. இங்கு உள்ள "ஏவ" (ப்ரஸாதாதேவ) என்பதன் முலம், எம்பெருமானின் அருள், கருணை ஆகியவற்றுக்கு நிகர் வேறு எதுவும் இல்லை என்கிறார்.

யதாவஸ்தித - இவற்றை நீவிர் உள்ளது உள்ளபடி காணலாம்? எதனைக் காணலாம்?

மதஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி லீலோபகரண விஸ்தார: - எனது ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், நித்ய விபூதி எனப்படும் பரமபதம், எனது விளையாட்டிற்கு ஏற்றதாக உள்ள இந்த பரந்த பூமி ஆகியவற்றை (நீவிர் உள்ளபடி காண முடியும்).

அப்ரோக்ஷஸித்த - இதன் பொருள் கேட்டால், சிந்தித்து உணர்தல் போன்றவை அல்லாமல், தானே நேரில் கண்டு அறிந்து கொள்ளுதல். இவ்வாறு எதனைக் கண்டு அறிவது?

ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக து:க்க விக்ந கந்த ரஹித: த்வம் த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தானேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச் சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ!

அறிமுகம்

எம்பெருமாள், "உமக்கு அனைத்தும் நிறைந்து உள்ளது. இந்த மானிட உடல் இருந்தும், பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் எனக்கு எவ்வாறு கைங்கர்யம் புரிகின்றனரோ, அத்தன்மையினை நீவிர் பெறுவீர்", என்றான். அதற்கு உடையவர், "இந்த மானிட உடல் எப்போது அழியும் என்பதை நான் அறிய மாட்டேன். அதுவரை எனது காலத்தினை எப்படி கழிப்பது என்று புரியவில்லை. இவ்வாறு இருக்கும் நிலையில் நீயோ, எனக்கு அனைத்தும் உள்ளது என்று கூறியது, எனது மனதினை சமாதானப்படுத்துவதற்கு போன்று உள்ளது", என்றார். உடனே எம்பெருமாள், "தொடர்ந்து கேளும்", என்றான்.

ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக து:க விக்நகந்த ரஹித: - முன்பு கூறப்பட்ட, ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிக, ஆதிதைவிகம் ஆகிய முன்று வகையான இடர்களால் நீவிர் துன்பம் இல்லாதவராக வாழ்வீர்.

த்வம் - மனிதனாகப் பிறந்த பின்னர், அத்தகைய துன்பங்கள் எவ்வாறு நிகழாமல் இருக்கும் என்று உடையவர் வினவ - "நீவிர் மற்ற மனிதர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் அன்றோ?" என்று பெரியபெருமாள் கூற.

த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தானேநஸஹ - அவ்வாறு நான் இருக்கும்போது எனது நேரத்தை போக்குவது எப்படி என்று உடையவர் வினவ - "த்வய மந்திரத்தினை உமக்கு துணையாக, அதன் பொருளை உணர்ந்து கூறிக்கொண்டு உமது காலத்தினைக் கடத்தும்", என்றான்.

ஸதா - எப்போது கூறவேண்டும் என்று உடையவர் வினவ - "அனைத்து சமயங்களிலும் கூறுக", என்றான். இந்த உலகில் உள்ள மற்ற விஷயங்கள் மனதில் நுழைந்து விடாமல் தடுக்க, எப்போதும் கூறவேண்டும்.

ஏவம் வக்தா - இவ்வாறு த்வய மந்திரத்தினைக் கூறிக் கொண்டு உள்ளவராக நீவிர் இருப்பீராக. இதனைச் சற்று மாற்றி - ஏவம் வக்தா த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தானேந ஸஹ என்று கொண்டால் - இந்த கத்யத்தினைக் கூறினாலே த்வய மந்திரத்தினைக் கூறுவது போன்றது, காரணம் த்வத்தின் பொருள் இந்த கத்யத்தில் உள்ளது என்பதாகும்.

யாவச் சரீரபாதம் - பரமபதம் செல்லும் வரையில், இங்குள்ள காலம் முழுவதும் த்வயத்தினக் கூறிவரும்படி எம்பெருமாள் அருள, "இங்குள்ள காலத்தின் முடிவு எப்போது ஏற்படும்?" என்று உடையவர் வினவ, பெரியபெருமாள், "உமது உடல் உள்ளவரையில்" என்றார்.

இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும் - உடையவர் எம்பெருமாளை அடைவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்து முடித்த பின்னர், அதன் பலனை எதிர்பார்ப்பது போன்று, எப்போது தனது ஆயுட்காலம் முடியும், கைங்கர்யப் பலனை பெறலாம் என்று நினைப்பவர் அல்லர். ஆயினும் இக்கேள்வியை ஏன் எழுப்பினார்? இங்கு உள்ள காலம் முழுவதும் எம்பெருமானின் நினைவு எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியதால், இதனைக் கேட்கின்றார். அதற்கு எம்பெருமால் - இந்த உடல் உள்ளவரையில் என்றான்.

அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கேஸுகமாஸ்ஸ்வ - அதற்கு உடையவர், "என்றாலும், இருள் தருமா ஞாலம் என்ற திருவாய்மொழிக்கு ஏற்ப, எனக்கு இந்த உலக வாழ்வு

அதஸ் த்வம் தவ தத்வத: மத்ஜ்ஞாந தர்ஸந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்ஸய: ஸுகமாஸ்வ!!

அதஸ் த்வம் - இப்படி இருக்கையில் என்னையே முழுவதுமாக நம்பிய நீவிர்

தவ தத்த்வத: - உமக்கு உண்மையிலேயே உண்டாகிய

மத்ஜ்ஞாந தர்ஸந ப்ராப்திஷு - என்னைப் பற்றிய முழுவதுமான ஞானம், எனது தரிசனம், என்னையே அடைதல் போன்றவற்றில்

நிஸ்ஸம்ஸய: - எவ்விதமான சந்தேகமும் இல்லாமல்

ஸுகமாஸ்வ - எப்போதும் சுகத்துடன் வாழ்ந்து வருவீராக !!!

ஸரணாகதி கத்யம் சுபம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

தஞ்சமடைந்த நம் இராமானுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

++++
++++

ஸ்ரீரங்க கத்யம்

எம்பெருமாளின் அடியார்கள் அவனது திருவடிகளை அடைவதற்காக ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக் கையாள்கின்றனர். இந்த உபாயத்தைப் பற்றி, ப்ரபத்தி செய்த பின்னர், தாங்கள் இந்த உலகில் உள்ள காலம் விரைவில் நான்கு வழிகளில் தங்கள் பொழுதைக் கழிக்க இயலும். அவையாவன:

- எம்பெருமாள் திருவுள்ளத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள ஒரு திவ்ய தேசத்தில் தங்கள் கைங்கர்யப் பணியினைப் புரிந்து வருவது
- எம்பெருமாளின் அடியார்களுக்கு கைங்கர்யம் செய்து வருவது
- எம்பெருமாளின் திருக்கல்யாண குணங்களைப் பற்றியே எப்போதும், நினைத்து, பேசி மகிழ்வது
- எப்போதும் த்வய மந்திரத்தை பொருளுடன் உரைத்துக் கொண்டு இருப்பது.

இப்படியான நான்கு முறைகளில் இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ள வழிக்கு ஏதுவாக, த்வயத்தின் பொருளை சரணாகதி கத்யத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தார். காலத்தின் கட்டாயம் காரணமாக அவ்வளவு பெரிய கத்யத்தை முழுவதும் உணர்ந்து படிக்க இயலாதவர்களுக்காக, அதன் சுருக்கமாக,

ஸ்ரீரங்க கத்யத்தை அருளிச் செய்தார். ஆயினும், கால அவகாசம் உள்ளபோது சரணாகதி கத்யத்தைக் கூறுவதே சிறந்தது.

சித்சித் பரதத்வாநாம் தத்வயாதார்த்யவேதிநே

ராமாநுஜாய முநயே நமோ மம கர்யஸே

முதல் சூர்ணை

ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந அசேநாதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதம் க்லேஸ கர்மாத்யஸேஷ தோஷா ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிஸய ஜ்ஞாந பல ஜஸ்வர்ய வீர்ய ஸக்தி தேஜஸ் ஸௌஸீல்ய வாத்ஸல்ய மார்தவ ஆர்ஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்ய மாதூர்ய காம்பீர்ய ஓளதார்ய சாதூர்ய ஸ்தைர்ய தைர்ய ஸௌர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞாதத் அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம் பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம் ஸ்ரீரங்கஸாயிநம் அஸ்மத் ஸ்வாமிநம் ப்ரபுத்த தித்ய தியாம்ய தித்ய தாஸ்யைக ரஸ ஆத்ம ஸ்வபாவோஹம் ததேகாநுபவ: ததேகப்ரிய: பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விஸுததம் அநுபவேந திரந்தரம் அநுபூய ததநுபவ ஜநித அநவதிகாதிஸய ப்ரீதி காரித அஸேஷாவஸ்தோசித அஸேஷ ஸேஷதைகரதிருப தித்யகிங்கரோ பவாநி!

அறிமுகம்

நாம் பெறவேண்டிய கைங்கர்யதை இந்தச் சூர்ணையில் வேண்டுகிறார். அக்கைங்கர்யத்தை ஏற்று மகிழும் எம்பெருமாளின் திருக்கல்யாண குணங்களை இங்கு கூறுகின்றார்.

ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந - முன்று பிரிவுகளில் உள்ள சேதனர்கள் (மனிதர்கள்) இவர்கள் தித்யர், முக்தர், மற்றும் பக்தர் ஆவர்.

(த்ரிவித) அசேதந - முன்று பிரிவுகள் உள்ள அசேதனங்கள் (மனிதர்கள் அல்லாதவை). இவையாவன ஸூத்த ஸத்வம், மிஸ்ர தத்வம் மற்றும் ஸத்வ ஸூன்யம் என்பவை. இவை குணங்களுடன் சேர்த்து விளங்குபவை. ஸூத்த ஸத்வம் என்பது ஸத்வ குணம் மட்டுமே உள்ளதாகும். இது பரமபதத்தில் உள்ள அசேதனங்களைக் குறிக்கும். மிஸ்ர தத்வம் என்பது ரஜோ மற்றும் தமஸ் குணங்கள் உள்ளவை. இவை இப்பூமியில் உள்ளவை. குணங்களே இல்லாததாக உள்ள காலம் முன்றாவது வகை.

ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் - இந்த அசேதனங்கள் முன்று வகையான மாறுபாடுகளைக் கொண்டவை. அவை ஸ்வரூபம், ஸ்திதி மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி ஆகும். இவை என்ன?

1. ஸூத்த தத்வம் என்பதன் ஸ்வரூபம் என்பது - எப்போதும் மாறாமல் ஒரே போல் உள்ளதாக இருப்பதாகும். மற்ற இரு குணங்களான ரஜோ, தமஸ் கலவாமல் உள்ளதாகும். இதன் ஸ்திதி என்பது - எம்பெருமாளின் கைங்கர்யத்திற்கு உள்ள பொருட்களாக (வட்டில் போன்றவை) மாறுதல் ஆகும். இதன் ப்ரவ்ருத்தி என்பது - எங்கும் உள்ளதாகும்.
2. மிஸ்ர தத்வம் என்பதன் ஸ்வரூபம் என்பது - முன்று குணங்களான ஸத்வ, ரஜோ, தமஸ் ஆகியவை மாறி மாறி ஏற்படுவது ஆகும். இதன் ஸ்திதி என்பது - மனிதர்களின் கர்ம பலனிற்கு ஏற்ப, பல விதமான உடல்களை ஏற்பது ஆகும். இதன் ப்ரவ்ருத்தி என்பது - மனிதர்களுக்கு

தங்கள் ஆத்மா பற்றியும், எம்பெருமாள் பற்றியும் உள்ள ஞானத்தை மறைத்தல் என்பதாகும்.

3. காலம் என்பதின் ஸ்வரூபம் என்பது - எந்த குணமும் இன்றி இருத்தல் ஆகும். இதன் ஸ்திதி என்பது நிமிடம், மணி, நொடி போன்ற தன்மைகளுடன் இந்த உலகினை நடத்திச் செல்வதாகும். இதன் பரவ்ருத்தி என்பது - தோற்றம், அழிவு உண்டாக்குதல் ஆகும்.

இவை அனைத்தும் எம்பெருமானின் திருமேனியாகவும், எம்பெருமானே இவற்றின் ஆத்மாவாகவும் உள்ளான் என்றார்.

க்லேச - இப்போது ஒரு கேள்வி எழக்கூடும்? எம்பெருமாள் சேதனம், அசேதனம் ஆகியவற்றைத் தனது திருமேனியாகவும், இவனே அவற்றின் ஆத்மாவாகவும் இருந்தால், சேதனம், அசேதனம் ஆகியவற்றால் உண்டாகும் தோஷங்கள் எம்பெருமானைப் பற்றாதா? இதனை இப்போது விளக்குகின்றார். க்லேசம் என்பது அகங்காரம், கோபம், பேராசை போன்றவையாகும்.

கர்ம - இந்த க்லேசைங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ளவை மற்றும் இக்லேசைகளால் மீண்டும் உருவாகக் கூடிய புண்ணியம் பாவம் ஆகியவை.

ஆதி - இப்படிப்பட்ட தோஷங்களால் தொடப்படாதவன்.

அசேதனம் - அசேதனங்களிடம் காணப்படும் பரிணாமங்கள், சேதனர்களிடம் உள்ள துயர் வரும் என்பதை அறியாமை போன்றவையும் தோஷங்கள் ஆகும்.

அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் - இப்படிப்பட்ட தோஷங்களால் பல காலமாக தொடப்படாமலும் இனி வரும் காலங்களிலும் பாதிக்கப்படாமல் உள்ளவனும் ஆன எம்பெருமாள்.

ஸ்வாபாவிக - எம்பெருமானுக்கு உள்ள குணங்களின் தன்மையைக் கூறுகிறார். அக்குணங்கள் முன்றாகப் பிரிக்கப்படலாம் - எல்லோர்க்கும் பயனளித்து இருப்பது, அடியார்களுக்கு அளிக்கும் நன்மைகள், விரோதிகளுக்கு காண்பிக்கப்படும் குணங்கள் என்பவை. இவை அந்தந்த பிரிவுக்கு ஏற்றபடி உள்ளது என்கிறார். இது நீருக்குக் குளிர்ச்சி உள்ளது போன்றும், நெருப்பிற்கு சூடு உள்ளது போன்றும் உள்ளது.

அநவதிக - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எம்பெருமானிடம் கணக்கில் அடங்காத, எல்லை இல்லாததாக உள்ளது. இதனை ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் - ஏகைக குணாவதீபஸ்யா ஸதா ஸ்திதா: என்கிறார் - இதன் பொருள் - எம்பெருமானின் குணம் கூறும் வேதங்கள் முதல் எல்லையிலேயே உள்ளன.

அதிசய - இப்படிக்க கணக்கற்று உள்ளதால் வியப்பு உண்டாகிறது.

ஜ்ஞாந - அனைத்து காலத்திலும் படைக்கப்பட்ட அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் ஒருசேர கண்காணிக்கும் திறமை படைத்தவன். படைக்கப்பட்ட பொருள்களின் ஆத்ம வேறுபாடுகள் மற்றும் கர்ம வேறுபாடு பிரித்து அறியும் ஞானம்.

பல - அனைத்தையும் தனது ஸங்கல்பத்தின் ஒரு சிறிய பகுதியில் தாங்கவல்ல தன்மை.

ஐஸ்வர்ய - அனைத்துப் பொருட்களையும் அவற்றில் உள்ள ஆத்மாவையும் தங்கள் கர்மத்திற்கு ஏற்ப வேலை செய்ய வைக்கும் தன்மை.

வீர்ய - அனைத்துத் தொழில்களையும் களைப்பு ஏற்படாமல் பொழுது போக்காகவே செய்யும் தன்மை.

ஸக்தி - சேதனர்களுக்கு செயல் படத் தேவையான ஆற்றலை அளித்தல், செய்ய முடியாத செயல்களை தன்னால் செய்யக்கூடிய ஆற்றல்.

தேஜ: - மற்ற அனைவரையும் தனது தேஜஸ்ஸினால் அடிமை கொள்ளுதல்.

நாம், எம்பெருமாளின் குணங்கள் மூன்று பிரிவாக உள்ளதென்று மேலே பார்த்தோம். அவற்றில், மேலே உள்ள ஆறு குணங்களும் முதற் பிரிவில் (அனைவர்க்கும் பயன்படும் குணங்கள்) அடங்கும். இனி இரண்டாவது பிரிவில் உள்ள (அடியார்களுக்கு பயன்படும்) பன்னிரண்டு குணங்களைப் பார்போம்.

ஸௌஸீல்ய - ஸீலம் என்றால் பெரியவர்கள், தாழ்த்தவர்களை இகழாமல் ஒன்றாகக் கலந்து பழகுதல் ஆகும்.

வாத்ஸல்ய - தன்னுடைய அடியார்கள் குற்றம் செய்த போதிலும் அக்குற்றங்களை காணாமல், அவற்றை மன்னித்து, குணங்களாகவே பார்க்கும் தன்மை.

மார்த்தவ - இது மனதின் மென்மைத்தன்மை அகும். தனது அடியார்கள் தன்னைப் பிரிந்து சென்றாலோ அல்லது தான் அவர்களைப் பிரிய நேரிந்தாலோ, துடித்து போகும் தன்மை.

ஆர்ஜவ - அடியார்கள் விஷயத்தில் தனது மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய முன்றாலும் நேர்மையுடன் உள்ள தன்மை.

ஸௌஹார்த்த - அடியார்களுக்கு எப்போதும் (அவர்கள் தன்னிடம் வந்தாலும், வராவிடாலும்) நன்மை தருகின்ற தன்மை.

ஸாம்ய - அடியார்களிடம் எந்தவிதமான ஏற்ற தாழ்வு பாராமல், அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ள தன்மை.

காருண்ய - அடியார்களின் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத தன்மை.

மாதூர்ய - தன்னுடைய குணங்கள், திருமேனி அழகு, போன்ற அனைத்தாலும் இனிமையுடன் உள்ள தன்மை. இவன் யாரைக் கொல்ல செல்கிறானோ அவனுக்கும் இனிமையாய் உள்ளவன். பீஷ்மர் தன்னைக் கொல்ல வந்த கண்ணனை, "தாமரை போன்ற கண்கள் உடையவனே, அனைத்திற்கும் நாயகனே, என்னை இந்த தேரில் இருந்து வீழ்த்துவாய்" என்றார்.

காம்பீர்ய - அடியார்களுக்கு இவன் செய்ய நினைத்துள்ள நன்மைகள், யாராலும் (இவன் உட்பட) அளந்து பார்க்க முடியாத அளவிற்கு உள்ள தன்மை. இத்தனை செய்துவிட்டும், "அடா இவ்வளவுதான் செய்தோமோ?" என்று நினைப்பான்.

ஔதார்ய - அடியார்களுக்குத் தேவையானவற்றை தானே முன்வந்து அளிக்கும் தன்மை.

சாதுர்ய - இதற்கு இரு வகையான பொருள் கொள்ளலாம். அடியார்களுக்கு தனது காப்பாற்றும் தன்மை மீது ஏதேனும் சந்தேகம் தோன்றினால் அதனை நீக்கும் வகையில் ஏதேனும் செயல் புரிதல். மற்றொரு பொருள் - அடியார்கள் செய்யும் குற்றங்களை பெரியபிராட்டியார் காணமுடியாதபடி மறைத்து விடும் தன்மை.

ஸ்தைர்ய - எத்தனை இடையறுகள் ஏற்பட்டாலும் தனது அடியார்களைக் காப்பாற்றியே தீருவேன் என்று உள்ள தன்மை.

இனி விரோதிகளிடம் காண்பிக்கப்படும் முன்று குணங்களைப் பார்ப்போம்.

தைர்ய - தனது எதிரிகளாக இருந்தாலும் தனது அடியார்களின் எதிரிகளாக இருந்தாலும் அவர்களை ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்து கொள்ளாத தன்மை. இராவணன் உயிரோடு உள்ளபோதே, விபீஷணனுக்கு அரசன் என முடிசூட்டியது இக்குணத்தால் மட்டுமே.

ஸௌர்ய - பகைவர்களின் படைபலம் எவ்வளவு பெரிதாக இருப்பினும் அதனைச் சிதறி ஓடவைக்கும் திறமை.

பராக்ரம - போர்க்களத்தில் தன்னை எதிரிகள் உணராமலேயே உள்ளபடி நின்று வெற்றி பெறுதல். இதனை இராமாயணத்தில் உள்ள - ப்ரஹர்த்தாரம் ஸ்ரீரேஷ் நதே பர்யந்தி ராகவம் என்பதன் மூலம் உணரலாம். இதன் பொருள் - தங்களை அம்பினால் துளைக்கும் இராமனை அசுரர்களால் காணமுடியவில்லை.

இனி வரும் நான்கு குணங்கள் அடியார்களின் உபாயமாகவும், அந்த உபாயத்தின் பலனாகவும் உள்ள குணங்கள் ஆகும்.

ஸத்யகாம - காம என்ற பதத்திற்கு அனைவரும் விரும்பும் பொருள் என்று பொருள். ஆக, அடியார்கள் அனைவராலும் விரும்பப்படும் குணங்கள் உள்ளவன்.

ஸத்யஸைங்கல்ப - அடியார்கள் இதுவரை கண்டிராத இன்பமான பொருட்களை வழங்கி, அவர்களை அனுபவிக்கச் செய்தல். எம்பெருமாள் மனித அவதாரங்கள் எடுத்தலும் இந்த வகையினைச் சார்ந்தது.

க்ருதித்வ - அடியார்களுக்குத் தேவையான செயல்களைத் தானே தனது செயல் என்று நினைத்தும், இவ்வாறு செய்வது தனது பாக்கியம் என்று கருதியும் செய்தல்.

க்ருதஜ்ஞதா - அடியார்கள் தன்னை "சரணம்" என்று அடைக்கலம் அடைந்த பின்னர், அவர்கள் செய்யும் குற்றங்களைக் காணாமல் இருத்தல்.

ஆதி - இப்படிப்பட்ட பல குணங்கள்

அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணைக மஹார்ணவம் - எனக்குத் தெரிந்த வரையில் உள்ள குணங்களைக் கூறிவிட்டேன். இன்னும் சொல்லப்படாத குணங்கள் பல உண்டு. கடல் நீரில் உள்ள அணுக்களை எண்ண முடிந்தால், இவனது குணங்களையும் எண்ணமுடியும்.

பரப்ரம்ஹபூதம் - இது ப்ருஹத்த்வம் மற்றும் ப்ரும்ஹணத்த்வம் என்பதன் மூலம் அறியப்படகின்றது. ப்ருஹத்த்வம் என்றால் மற்ற அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனாக உள்ள தன்மை. ப்ரும்ஹணத்த்வம் என்றால் தனது

அடியார்களுக்குத் தன்னுடைய அளவு (தான் உயர்ந்துள்ள அளவு) அருள் செய்பவன் - அவர்களைத் தனது அளவு உயர்த்த நினைப்பவன்.

புருஷோத்தமம் - அனைத்து புருஷர்களிலும் உயர்ந்தவன், அடியார்கள் வேண்டுவதைத் தயங்காமல் அளிக்கும் குணம் உள்ளவன்.

ஸ்ரீரங்க ஸாயிநம் - காதால் மட்டும் இவனது பெருமையுள்ள குணங்களைக் கேட்காமல், கண்ணாலும் கண்டு மகிழும்படி ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டுள்ளவன்.

அஸ்மத் ஸ்வாமிநம் - இவ்வாறு பள்ளி கொண்ட அழகாலும், தனது குணங்களாலும், எனக்கு உறவினன்.

மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தும் எம்பெருமாளின் திருக்கல்யாண குணங்களாகும். இப்பெருமானிடம் உடையவர் கைங்கர்யம் செய்வதை வேண்டுகையில், தனது நிலையினை கூறத் தொடங்குகின்றார்.

ப்ரபுத்த நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைக ரஸ ஆத்ம ஸ்வபாவோஹம் - எந்த நிலையிலும், எந்த காலத்திலும் எம்பெருமாள் முலம் நியமிக்கப்படுபவனாகவும், எம்பெருமாளின் தாஸனாக அடிமையாக உள்ளதையே விரும்புவனாகவும் உள்ள நான் - எனது ஆத்மாவும் இத்தகைய சபாவமே கொண்டுள்ளது.

ததேகாநுபவ: - எம்பெருமாளைப் பற்றிய விவரங்களில் மட்டுமே எனது மனதைச் செலுத்துபவனாகவும், இதர விவரங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காதவனாக நான் உள்ளேன்.

ததேகப்ரிய: - என்னுடைய பக்திக்கு குறி, எம்பெருமாள் மட்டுமே.

பரிபூர்ணம் பகவந்தம் - எம்பெருமாளின் திருக்கல்யாண குணங்கள், திருமேனி போன்றவை அனைத்தும் மட்டுமே அனுபவிக்கத் தக்கவையாக உள்ளது. இதர விஷயங்கள் அப்படி அல்ல.

விசுததமானுபவம் - மிகவும் தெளிவான நிலையில், சிறிதும் ஐயமில்லாத அனுபவம்.

நிரந்தரம் அநுபூய - வேறு எந்த விவரங்களும் கலவாமல் எம்பெருமாள் அனுபவம் மட்டுமே உள்ள நிலை. ஆக, எம்பெருமாளை எப்போதும் விடாத தெளிவான அனுபவம் முலம் உணர்ந்து.

ததநுபவ - இத்தகைய இனிமையான அனுபவத்தின் முலம்

ஜநித - உண்டான, ஏற்பட்ட

அநவதிகாதிஸய - எல்லை என்பதே காண முடியாத பெருமை உடைய

ப்ரீதிகாரித - அன்பு, பாசம் போன்றவற்றால் நிறைவேற்றப்படுவதாக உள்ள கைங்கர்யம்.

அஸேஷாவஸ்தோசித அஸேஷேஷதை - இந்த இரண்டு பதங்கள் முலம், எந்த நிலையிலும் எந்த வடிவிலும் தொண்டு புரிவதை வேண்டுகின்றார். அஸேஷாவஸ்தை என்பது நீர்நிலைகள், மண்டபங்கள், சோலை என்பன.

ததநுசுண ஸாத்விக - இப்படிப்பட்ட கர்மயோகம் கைகூட உபாயமாக, ஸத்வ குணத்திற்கு உறுப்பாக உள்ள

ஆஸ்திக்யாதி - ஆஸ்திக்யம் என்னும் ஆஸ்திகனாக உள்ள தன்மை. ஆதி என்பதன் மூலம் இதர ஆஸ்திக தன்மைகள் கூறுகின்றார்.

ஸமஸ்தாத்ம - ஸமம், தமம் போன்ற புலனடக்கம் தொடர்புடைய குணங்கள்

குணவிஹீந: - இது போன்ற எந்தவிதமான குணங்களும் என்னிடத்தில் இல்லை (என்ற போதிலும்)

துருத்தர அநந்த - மேலும், கடக்கவே மிகவும் அறியதாகவும், எல்லை என்பதே இல்லாததாகவும்

தத்விபர்ய அஜ்ஞாநக்ரியாநுசுண - கர்மயோகம், ஞானம் ஆகியவற்றின் எதிராக ஞானம் கொண்டும், ஒழுக்கக் கேட்டினை உண்டாக்கும் குணங்களுடன்

அநாதி பாபவாஸநா - இவற்றின் மூலம் உண்டாகும் எண்ணற்ற பாவங்களின் இடமாகவும்

மஹார்ணவ அந்தர் நிமக்ந: - உள்ள மிகப்பெரிய கடலில் நான் விழுந்து கிடக்கின்றேன்.

தில தைல வத் - எள்ளில் உள்ள எண்ணையைப் பிரித்து எடுப்பது

தாரு அஹ்நி வத் - அரளிக் கட்டையில் உள்ள நெருப்பைப் பிரித்து எடுப்பது

துர்விவேச - இச்செயல்கள், அவற்றை செய்யக்கூடிய திறமை உள்ளவர்களால் மட்டுமே முடியும். அதுபோல, உடம்பிலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரிப்பது திறன் உள்ளவர்களால் மட்டுமே முடியும். எள்ளில் உள்ள எண்ணையைப் போல், அரளிக்கட்டையில் உள்ள நெருப்பினைப்போல் - இந்த உடலில் உள்ள ஆத்மாவை, நல்ல ஞானத்தினாலும், எம்பெருமானுடைய அருளாலும் மட்டுமே பிரிக்க இயலும். இது விஷ்ணு புராணத்தில் - "தாருண்யக்நிர் யதா தைலம் திலே தத்வத் புமாநபி" - என்பதன் மூலம் உணரலாம். இதன் பொருள் - ஆத்மா என்பவன் அரளிக்கட்டையில் உள்ள நெருப்பினைப் போன்றும், எள்ளில் உள்ள எண்ணையைப் போன்றும் மறைந்து உள்ளான்.

த்ரிகுண - ஸத்வ, ரஜோ, தமஸ் குணங்கள் கொண்டும்

கூணகூரண ஸ்வபாவ - ஒவ்வொரு நொடியிலும் மாறுதல் அடைவதை இயல்பாகக் கொண்டும்

அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்திரூப - ஜடமான தன்மையினைக் கொண்டும், மூலப்ரக்ருதியின்பால் கொண்டுள்ள தொடர்பினை விடாமலும்

துரத்யய பகவந் மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாஸ: - கடக்க மிகவும் அரிதாகவும், எம்பெருமானுடன் பிணைக்கப்பட்டும், மாயை மூலம் மறைக்கப்பட்ட ஆத்ம ஞானம் கொண்டும்

அநாத்ய வித்யா ஸஞ்சிதாநந்த அஸக்ய விஸ்ரம்ஸந கர்மபாஸ ப்ரக்ரதித: - பல காலமாக எனது அஞ்ஞானம் மூலமாக சேமிக்கப்பட்டும், எல்லையற்றதும்,

ஆறாவது சூர்ணை

ஏவம்பூத தத்த்வயாதாத்மய அவபோத ததிச்சாரஹிதஸ்யாபி ஏததுச்சாரண மாத்ராவலம் பநேந உச்யமாநார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மே மந: த்வமேவ அத்யைவ காரய!

ஏவம்பூத தத்த்வயாதாத்மய அவபோத ததிச்சாரஹிதஸ்யாபி - இவ்வாறு கைங்கர்யம் புரிய வேண்டும் என்பதில் உள்ள தத்துவங்களை நான் அறியாமல் உள்ள போதிலும், அதனை அறியவோ அல்லது அதன் பலனை விரும்பவோ அல்லாத போதிலும்

ஏததுச்சாரண மாத்ராவலம் பநேந - நான் இதுவரை கூறியவற்றை மட்டுமே உனது மனதில் கொண்டு

உச்யமாநார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மேந: - எந்தவிதமான நன்மையும் சிறிதும் இல்லாத என்னுடைய மனம், நான் கூறியவற்றில் உள்ள உண்மையான பொருளில் பொதிந்து நிற்கும்படியாக

த்வமேவ அத்யைவ காரய - யாரிடமும் எந்தவிதமான பிரதிபலனையும் எதிபாரமல் உதவுபவனே! நீ இதனை (கடந்த பதத்தினைக் காணவும்) அருள வேண்டும்.

ஏழாவது சூர்ணை

அபார கருணாம்புதே! அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோகஸரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹர! ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோததே! அநவரத விதித நிகிலபூத ஜாதயாதாத்மய! ஸத்யகாமா! ஸத்யஸங்கல்ப! ஆபத்ஸக! காகுஸ்த்த! ஸ்ரீமந்! நாராயண! புருஷோத்தம! ஸ்ரீரங்கநாத! மம நாத! நமோஸ்து தே!

அபாரகருணாம்புதே - பிறர் துன்பப்படுவதைக் கண்டு உனது உள்ளம் பொறுக்காது. இத்தகைய குணத்தினைக் கடல் போன்று (அளவும் ஆழமும்) கொண்டுள்ளவனே!

அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக ஸரண்ய - பிறப்பால் வருவது, அறிவால் வரிவது, ஒழுக்கம் பழக்கத்தால் வருவது ஆகிய ஏற்ற தாழ்வுகளைக் காணாமல் அனைவரும் சரணம் அடையும் வகையில் உள்ளவனே!

ப்ரணதார்த்திஹர - அனைத்துத் துன்பங்களையும் நீக்கும் பேரருளாளனே!

ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக மஹோததே - அடியார்கள் இழைக்கும் குற்றம் எவ்வளவு பெரிதாக இருப்பினும், அதனை காணாமல், அவர்களுக்கு அருள்பவனே! இத்தகைய குணத்தினை கடல் போல் கொண்டவனே!

அநவரத விதித நிகில பூத ஜாத யாதாத்மய - இந்த பூமியில் உள்ள உயிரினங்கள் குறித்த உண்மை அனைத்தையும் எப்போதும் அறிந்தவனே! எனது நிலையினை நான் உனக்குக் கூற வேண்டுமா?

ஸத்யகாம - அடியார்களிடம் பிரதிபலன் காணாமல், அவர்கள் விருப்பத்தினை நிறைவேற்றுவவனே!

ஸத்ய ஸங்கல்ப - அனைவருக்கும் உதவும், அனைவரையும் காக்கும் உறுதி கொண்டவனே!

ஆபத்ஸக - அனைவரையும், எப்போதும் அவர்களின் ஆபத்தினை நீக்கி அவர்களைக் காப்பவனே!

காகுத்ஸ்த - காகுத்ஸ்த வம்சம் தோன்றிய இராமனே!

ஸ்ரீமந் - "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று பிரியாத பெரியபிராட்டியைக் கொண்டவனே!

நாராயண - பெரியபிராட்டியே என் மீது குற்றம் சுமத்தினாலும் அதனைக் காணாமல் உள்ளவனே!

புருஷோத்தம - யார் ஒருவன் அதிகமாகக் கொடுக்கின்றானோ அவன் புருஷன் எனப்படுவான். இத்தகைய குணம் உனக்கு மிகவும் உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாதா - திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டவனே! அழகிய மணவாளனே! பெரியபெருமானே! நான் கூறிய குணங்கள் அனைத்தினையும் எழுத்து, கேட்டல் மூலம் மட்டும் உணராமல் கரியமாணிக்கமான உன்னைக் காண்பதன் மூலமும் உணரலாமே!

மம நாத - எனக்கும் உனக்கும் உள்ள உறவை வெளிப்படுத்த அல்லவோ நீ இங்கு பள்ளி கொண்டுள்ளாய்!

நமோஸ்துதே - என்னுடைய ஆத்மாவானது உனக்கு என்றும் உடைமையாகவும் இனிமையாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீரங்க கத்யம் சுபம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

தஞ்சமடைந்த நம் இராமானுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

+++++

ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்

முதல் இரண்டு கத்யங்களில் தன்னுடைய மனதிற்குத் தானே கூறுவது போல் உடையவர் கூறினார். ஆனால் இக்கருத்துக்களைப் பொதுவாக அனைவருக்கும் உரைக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்த கத்யத்தினை அருளினார். இந்த கத்யத்தினை ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை முன்னிட்டு அருளினார்.

ஒரு செயலை நாம் செய்யும்போது, அதன் முடிவு, பலன் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தால் மட்டுமே, அச்செயலில் முழு ஈடுபாடும் ஆர்வமும் உண்டாகும் அல்லவா? சரணாகதி கத்யம் மூலமும், ஸ்ரீரங்க கத்யம் மூலமும்

ப்ரபத்தி மற்றும் கைங்கர்யத்தினைப் பற்றிக் கூறினார். இதன் மூலம் கிட்டுவது ஸ்ரீவைகுண்டப் பதவியாகும்.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டம் எவ்வறு இருக்கும், அதன் அழகு என்ன, தன்மை என்ன, நன்மை என்ன என்று உணர்ந்தால் அதனை அடைய வேண்டும் என்ற ஆவலும், அதனை அடிய வேண்டுவதற்கு நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களிலும் முழு ஈடுபாடு உண்டாகும் அல்லவா? இதனை உணர்ந்த உடையவர், ஸ்ரீவைகுண்டத்தைப் பற்றி இந்த கத்யத்தில் கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீவைகுண்டம் இந்த உலகில் இல்லாதது. நமது மானிட உடலை விட்டு அகன்றால் மட்டுமே அதனை அடிய முடியும். இப்படியிருக்க, அதனை உடையவர் எவ்வாறு பார்த்தார் என்று சந்தேகம் எழுவது ந்யாயமே. இச்செயலும் ஸர்வேஸ்வரனான பெரியபெருமானின் அருளால் நிகழ்ந்தது ஆகும். ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் அமைப்புகளை அவன், உடையவரின் கண்முன்னே காண்பிக்க, அவரும் வர்ணித்தார்.

யாமுநார்ய ஸ்தாம்போதிம் அவகாஹ்ய யதாமதி

ஆதாய பக்தியோகாக்யம் ரத்நம் ஸந்தர்ஸ்யாம்யஹம்

முதல் சூர்ணை

ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதன அசேதன ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் க்லேசுகர்ம(விபாக)ாதி அஸேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிஸ்ய ஜ்ஞாந பல ஜஸ்வர்ய வீர்ய ஸக்தி தேஜ: ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கண ஓக மஹார்ணவம் பரமபுருஷம் பகவந்தம் நாராயணம் ஸ்வாமித்வேந குருத்வேந ஸூஹ்ருத்வேந ச பரிக்ருஹ்ய ஜகாந்திக ஆத்யந்திக தத் பாத அம்புஜ த்வய பரிசர்யா ஏகமநோரத: தத்ப்ராப்த்யே ச தத் பாத அம்புஜ த்வய ப்ரபத்தே: அந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநம் அஸ்தி இதிமந்வாந: தஸ்யைவ பகவதோ நாராயணஸ்ய அகில ஸத்வ த்யைக ஸாகரஸ்ய அநாலோசித குணகண அகண்டஜந அநுகூல அமர்யாத ஸீலவத: ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிஸ்ய குணவத்தயா து தேவ திர்யக் மனுஷ்ய ஆதி அகிலஜந ஹ்ருதய ஆநந்தநஸ்ய ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய ஏக ஜலதே: பக்தஜன ஸம்ஸலேஷைக போகஸ்ய நித்ய ஜ்ஞாந க்ரிய ஜஸ்வர்ய ஆதி போக ஸாமக்ரீ ஸம்ருத்தஸ்ய மஹாவிபுதே: ஸ்ரீமத: சரணாரவிந்த யுகளம் அநந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநேந தத்கத ஸர்வ பாவேந ஸரணம் அநுவ்ரஜேத்

அறிமுகம்

இந்தச் சூர்ணையில், முதலில் எம்பெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கின்றார். இதனைத் தராசின் ஒரு தட்டாகவும், அதன் மறுதட்டில் தனது தன்மைகளையும் நிலையினையும் வைத்துக் கூறுகின்றார். இந்தத் தராசு சரிசமமாக நிற்க, தனது தட்டில் ப்ரபத்தி என்ற உபாயம் மட்டுமே உள்ளது என்று கூறுகின்றார். இந்தப் ப்ரபத்தியினை அடைவதற்கு, எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பற்றுகிறார்.

ஸ்வாதீந - தனது படைப்பில் உள்ள அனைத்தும் தனக்கே கட்டுப்பட்டு உள்ளவன் எம்பெருமாள். இத்தகைய படைப்புகள், அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு உள்ளவை யாவை?

த்ரிவித சேதந அசேதந - முன்று விதமான மனிதர்கள் (முத்தர், பத்தர், நித்யர்) - இவர்கள் சேதனங்கள். முன்று விதமான உலகங்கள் (இந்த உலகம், அந்த உலகம் மற்றும் காலம்) - இவை அசேதனங்கள்.

ஸ்வரூப ஸ்திதி - இத்தகைய சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றின் தன்மைகள், செயல்பாடுகள் ஆகியவையும் எம்பெருமானின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன.

ப்ரவ்ருத்தி பேதம் - இது செயல்பாடுகளைக் குறிக்கும். ஒரு செயலைச் செய்தல், செய்து முடித்தல், ஆராய்தல் ஆகிய அனைத்தும் எம்பெருமாளுக்கு அடங்கி உள்ளன.

க்லேசுகர்மாதி (விபாக) அஸேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் - மேலே கூறப்பட்ட சேதன, அசேதனங்கள் ஆகியவை சில வகையான குறைபாடுகள் உடையவை. இந்தக் குறைகள் - அஞ்ஞானம், ஆசை, அகங்காரம், மமதை, கோபம் போன்றவை (இவை க்லேசம் என்பது). மேலும் உள்ள குறைகள் - மேலே கூறப்பட்ட குறைகளின் விளைவாகத் தோன்றும் புண்ணியம், பாபம் (கர்மம்); இவற்றின் விளைவாக நேரிடும் ஆயுள் முதலியவை (விபாகம்). இது போன்ற எந்தவிதமான குறைபாடுகளும் இல்லாதவன் எம்பெருமாள்.

இவ்வாறு குறைகள் எதுவும் இல்லாமல் உள்ளது மட்டுமே பெருமையாக இருப்பவனா? இல்லை, இந்தப் பெருமை தவிர பல திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையவன். அவற்றை இப்போது கூறத் தொடங்குகின்றார்.

ஸ்வாபாவிக - எம்பெருமானின் குணங்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு எந்தவிதமான வரத்தினாலோ, யார் முலமாகவோ உண்டானது அல்ல. அவனுக்கு அவை இயல்பாகவே உள்ளன. அவை அழியாமல் எப்போதும் உள்ளன.

அநவதிகாதிசய - இக்குணங்களுக்கு ஏதேனும் ஓர் எல்லை இருக்குமோ? இல்லை, இக்குணங்களுக்கு அளவு என்பதே இல்லை.

ஜ்ஞான - எப்போதும் அனைத்தையும் ஒரேபோல், ஒரே நேரத்தில் நேராகப் பார்க்கின்றான். அவனது பார்வையில் பேதம் இல்லை.

பல - அனைத்து உலகங்களையும் வசப்படுத்தவல்ல தன்மை

ஐஸ்வர்ய - அனைத்து சேதந அசேதநங்களை ஆட்சி செய்து, அவற்றின் செயல்களை நியமிக்கும் தன்மை.

வீர்ய - இவ்வாறு செயல்களை நியமிக்கும்போது, சேதந அசேதநங்களுக்கு உண்டாகும் துயரத்தால், தான் பாதிக்கப்படாமல் உள்ள தன்மை.

ஸக்தி - ஒரு செயலை, தடை உண்டானாலும், தான் திட்டமிட்டபடி செய்து முடிக்கும் தன்மை உள்ளவன்.

தேஜஸ் - தனது எதிரியையும், அடியார்களின் எதிரிகளையும் தனது பெயராலும் புகழாலும் வசப்படுத்தும் தன்மை. எந்த ஒரு செயலையும் தனது சிறிய அசைவினால் முடித்துவிடும் திறன்.

ப்ரப்ருதி - இங்கு ஆறு முக்கிய குணங்கள் மட்டுமே கூறப்பட்டன. இவைபோல் பல குணங்கள் உண்டு என்று பொருள்.

அஸங்க்யேய - அப்படி பல குணங்கள் உண்டு என்றால் அவை எண்ணிக்கையில் எத்தனை இருக்கும்? எண்ணமுடியாது என்கின்றார்.

கல்யாண - இவை அனைத்துமே தாழ்வான குணங்கள் அல்லாது, அவற்றை அனுபவிப்பவர்களுக்கு ஆனந்தமும் மங்களமும் கொடுக்கும் தன்மை உள்ளவை.

குண - காதால் கேட்க மீண்டும் மீண்டும் தூண்டவல்ல குணங்கள்

கண - மேலே ஒரு சில குணங்கள் மட்டுமே கூறப்பட்டன. இவற்றிலேயே மற்ற பல்வேறு குணங்களும் அடங்கியுள்ளன. இது எப்படி? ஸ்வாமித்வம் - ஸௌர்யம், வீரம், ஸ்தைர்யம், பராக்கிரமம், சாதூர்யம், தைர்யம் ஆகியவை. ஸௌலௌப்யம் - குடர்ம் பொறுத்தல், ப்ரதிபலன் எதிபாராமல் உதவுதல், குற்றங்களை குணமாகக் காணுதல். ஸௌஸீல்யம் - கள்ளத்தன்மை இல்லாமை, குற்றங்கள் காணாமை. வாத்ஸல்யம் - ப்ரதிபலன் காணாமை, அடியார்கள் குற்றம் காணாமை.

ஓக - இந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் இவனிடம் எப்படி உள்ளன? ஊர், காடு, மலை, ஏரிகள் போன்ற பல இடங்களில் இருந்து ஓடிவரும் நீரானது ஓர் இடத்தில் இணைந்து எப்படி வெள்ளப்பெருக்கு உண்டாகுமோ, அதுபோன்று உள்ளது.

மஹார்ணவம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழும். ஆறு போன்ற குணங்கள் இவனிடத்தில் உள்ளது என்றால் அவையும் ஆற்று நீர் போன்று ஸ்திரமாக இருக்காதா? அல்ல, அவை கடல் போன்று (அர்ணவம்) எப்போதும் காணப்படும். ஆயினும், கடல் என்பது மலைகளாலும் தீவுகளாலும் அளவுபட்டுள்ளது. அதுபோல இவனது குணங்களும் அளவுபட்டதா? இல்லை, இவனது குணங்கள் பெரிய கடலாக உள்ளன (மஹா). இதனை ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திர ரத்னத்தில் "ஸமஸ்த கல்யாண குணாம் ருதோ ததி:" - இயற்கையிலேயே அனைத்துத் திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் ஊற்றாக உள்ள கடல் இவனே என்கின்றார்.

பரமபுருஷம் - இதுபோன்ற குணங்கள் ஊற்றாக உள்ளவன் யார் - அவன் தனக்கு நிகராகவும் தனக்கு மேலேயும் யாரும் இல்லாதவன்.

பகவந்தம் - ஆறு குணங்கள் உடைய பகவான் என்ற பெயர் கொண்டவன்

நாராயணம் - பகவான் என்பது பொதுப்பெயராக உள்ளதால், மேலும் தெளிவாக, நாராயணன் என்றார். ஆக அனைத்தையும் உருவாக்குபனாக, குணங்கள் பல உடையவனாக, தனக்கு நிகரில்லாதவனாக, வேதங்கள் அனைத்திலும் கூறப்படுபவனாக உள்ளவன் நாராயணனே என்றார்.

ஸ்வாமித்வேந - இதன் மூலம் ஸ்வாமித்வம் என்னும் தலைவனாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. முன்னர் கூறிய பரமபுருஷம் என்பதை எடுத்துக் கொண்டு நோக்கினால், புருஷ ஸூக்தத்தில் உள்ள ஸ்வாமித்வம் கூறப்படுகின்றது. மேலும், அவனையே சரணடைய வேண்டும் என்று அவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவும் புலப்படுகிறது.

குருத்வேந - இதன் மூலம் எளிமை என்னும் ஸௌலப்யம் கூறப்படுகிறது. முன்னர் கூறிய பகவந்தம் என்பதை எடுத்துக் கொண்டு நோக்கினால், "ஸங்கர்ஷணோ பகவாந்", என்பதன் மூலம், ஞானம் அளிக்கும் ஸங்கர்ஷணன் என்று உணரலாம். மேலும் அவன் ஆசார்யனாகவும், நாம் சிஷ்யனாகவும் உள்ள உறவுமுறை புலப்படுகின்றது.

ஸூஹ்ருத்த்வேந - இதன் மூலம் நமது தோழன் போல் பழகும் ஸௌஸீல்யம் உணர்த்தப்படுகிறது. முன்னர் கூறிய நாராயணன் என்பதையும், நாராயணாநுவகம் என்பதில் அப்பதத்திற்கு இலக்கணமாக உள்ள, "அந்தர் பஹிஸ்ச தத் ஸர்வம்

வ்யாப்ய நாராயண:" என்பதையும் நோக்கினால் - அனைத்திலும் அத்தர்யாமியாய் உள்ள நட்பின் தன்மையை உணரலாம். ஆக, இந்த முன்று பதங்களால் - ஸ்வாமித்வம், ஆசார்யத்தன்மை, தோழமை ஆகியவை கூறப்பட்டுள்ளது.

ச - இதன் மூலம் வாத்ஸல்யம் உணர்த்துகின்றார்.

பரிக்ருவ்ய - இந்த உறவு முறையானது, இரு வழிகளிலும் உண்டு என்கின்றார். எம்பெருமாள் மட்டுமே தன்னுடைய சிஷ்யன், நண்பன் என்று எண்ணுவதில்லை. நாமும் அவனை நமது ஆசார்யன், தோழன் என்று கொள்கிறோம்.

ஐகாந்திக - இதுவரை எம்பெருமாளின் குணங்களைக் கூறினார். இனி, தன்னுடைய கைங்கர்யம் நிறைவேறுவதற்கான ஆசையினை வெளிப்படுத்துகின்றார். இப்பதம் மூலம் தனக்கும் எம்பெருமாளுக்கும் மிகவும் நெருக்கமான உறவு உண்டு என்றார்.

தத் பாத - தத் என்பதன் மூலம் அருகில் உள்ள நாராயணனைக் கூறுகின்றார். இதன் மூலமாக "நாராயண சரணை" என்பதையும் கூறுகின்றார். குழந்தைக்கு தாய்ப்பால் போன்று, நமக்கு அவனது பாதங்கள் என்றார்.

அம்புஜ - அப்படிப்பட்ட திருவடிகள் எவ்வாறு உள்ளன? நமக்கு இனிமை அளிக்கும் வகையில், கஷாயம் போன்று கசப்பாக இல்லாமல், தாமரை போன்று உள்ளன.

த்வய - இத்திருவடிகள் நமக்கு, அவனைச் சரணம் என்று புகுவதற்கு உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் (சரணத்தின் பலன்) உள்ளது. இதன் மூலம், "சரணை" என்பதை உணர்த்துகின்றார்.

பரிசார்ய - இப்பதம் கைங்கர்யம் என்பதாகும். இத்திருவடிகளை அடைந்த நாம் அடைய வேண்டுவது கைங்கர்யம் ஆகும்.

ஏகமநோரத: - இக்கைங்கர்யதினை மட்டும் நான் எனது மனதில் கொண்டு, வேறு எதுவும் நினைவில் நிறுத்தாமல் உள்ளவனாக இருக்கின்றேன்.

தத்ப்ராப்தயே - இத்தகைய கைங்கர்யத்தினைப் நான் அடைய வேண்டுகிறேன்.

ச - இந்த சப்தம் இங்கு கூறப்படாத ஒரு விவரத்தினையும் வேண்டுகின்றது. இது என்ன? ஆளவந்தார் அருளிய ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் உள்ள "மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய" என்பதன் மூலம் அதனை உணரலாம் - எந்த அடியார்களின் பிரிவு உனக்கு பொறுக்க இயலாமல் உள்ளதோ, அவர்கள் என்னை அருள வேண்டும். ஆக, அடியார்களும் தன்னை அருளி, தான் அவர்களுக்கும் அடிமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் வேண்டுகிறார்.

தத் பாத அம்புஜ த்வய - நாம் அடைய வேண்டிய கைங்கர்யத்திற்கு இலக்கான எம்பெருமாளின் திருவடிகளை அடைய, அவனது திருவடிகளே துணை புரிகின்றன.

ப்ரபத்தே: - எம்பெருமாள் மட்டும் தனது உபாயம் என்று பரபக்தி செய்கின்றார்.

அந்யத் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். ப்ரபத்தி த்விர எம்பெருமாளை அடைய வேறு வழிகள் இல்லையா? உண்டு, ஆனால் அவை நம்மைப்

போன்றவர்களுக்குக் கடினம் என்றார். இந்தப்பதம் - பக்தி, கர்மயோகம் பொன்ற மற்ற வழிகளைக் கூறுகின்றது. இவற்றை நம்மால் தொடர முடியுமா?

நமே + அஸ்தி - பின்னால் உள்ள அஸ்தி என்பதை இங்குச் சேர்த்து, நமேஸ்தி என்று கொண்டு - எனக்கு இந்தத் திறமையும் சக்தியும் இல்லை என்றார். எனக்கு சக்தி இருந்தாலும் - "மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணி", "மாறி மாறி பல பிறப்பும் பிறந்து" எங்கிறபடி, பல குற்றங்கள் இழைத்ததன் காரணமாக, எம்பெருமாளின் கோபத்தினையும் நான் சம்பாதித்து வைத்துள்ளேன். எனவே பக்தியோகம், கர்மயோகம் என்பதைத் தொடர முடியாது என்றார்.

கல்பகோடி ஸஹஸ்ரோணாபி - இப்பிறவியில் அல்லாமல் இனி நீவிர் எடுக்கப்போகும் பிறவிகளில் அவற்றைப் பின்பற்றலாமே என்றால், அதற்கு உடையவர், எத்தனை கோடி ஆண்டுகள் ஆயினும் அவை எனக்குக் கைகூடாது. அதற்கான தகுதி எனக்கு உண்டாகாது என்றார்.

ஸாதநம் அஸ்தி - எனவே எனக்கு வேறு எந்தவித உபாயமும் இல்லை.

இதிமந்வாந: - இது எப்போதும் உறுதியாக உள்ளது. எது? ப்ரபத்தி தவிர் வேறு எந்த உபாயமும் இல்லை என்பது.

தஸ்யைவ பகவதோ நாராயணஸ்ய - மேலே கூறப்பட்ட நாராயணனின் [*]

அகில ஸத்வ தயைக ஸாகரஸ்ய - இந்த உலகம் மட்டும் அல்லது அனைத்து உலகங்களிலும் உள்ள உயிர்கள் அனைத்திற்கும் கருணைக்கடலாக உள்ளவனின் [*]

அநாலோசித குணாகுண - ஆலோசித என்பது - நம்மிடம் உள்ள நன்மை தீமைகளை ஆராய்தல் ஆகும். இதன் எதிர்ப்பதம் அநாலோசித என்பதாகும். ஆக, நன்மை தீமைகளை ஆராயாது (உள்ளவன்)

அகண்டஜந - மனிதர், ப்ராஹ்மணர், தேவர்கள் போன்ற வேறுபாடு காணாமல்

அநுகூல - அவர்கள் அனைவருக்கும் உபாயம் அளித்து

அமர்யாத ஸீலவத: - எல்லை இல்லாத ஸீல குணம் உடையவனின் [*]. ஸீலம் என்பது - உயந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற பாகுபாடு இன்றிப் பழகுதல்.

ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிஸ்ய குணவத்தயா - இப்படியாக பல்வேறு குணங்கள் அவனுக்கு இயற்கையிலேயே, எல்லை எதுவும் இன்றி உள்ளன.

து - இத்தகைய சுபாவத்தின் காரணமாக

தேவ - அவனது (இராமனின்) அழகைக் கண்ட அரக்கியான சூர்ப்பனகையும், இராமனின் அழகைக் கண்டு மானுடப் பெண்ணான சீதையும் விரும்பினர்.

திர்யக் - விலங்கு இனமான அனுமனும் அவன் மீது (இராமன் மீது) பிரியம் கொண்டான்.

மநுஷ்ய - மனித இனமான ரிஷிகளும் அவன் மீது (இராமன்) பக்தி கொண்டனர்.

ததஸ் - ஒருமுறை சரணம் என்று ப்ரபத்தி செய்தல் போதும் என்று இருக்க, அதனைத் தொடர்ந்து சரணம் என்று சிந்தித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்றார்.

ப்ரத்யஹம் - எத்தனை முறைகள் சரணம் என்று சிந்திக்க வேண்டும்? தினந்தோறும் சிந்திக்க வேண்டும், எப்போதும் சிந்திக்க வேண்டும் என்றார்.

ஆத்மோஜ்ஜீவநாய - இது ஏன்? எம்பெருமானை சிந்தனை செய்வதை நிறுத்தினால் ஆத்மாவிற்கு கேடு வழி தோன்றும் என்பதால், அதனை உய்விப்பதற்காகத் தொடர்ந்து சரணம் என்று சிந்திக்க வேண்டும்.

ஏவம் - அவ்வறு சிந்தனை செய்யும்போது, மனதைச் சிதறவிடாமல், சரணம் என்பதையே ஒரு குறியாகக் கொண்டு

அநுஸ்மரேத் - சரணத்தை சிந்தனை செய்ய வேண்டும்.

முன்றாவது குர்ணை

சதுர்தஸ புவநாத்மகம் அண்டம் தஸகுணி தோத்தரம் ச ஆவரணம் ஸப்தகம் ஸமஸ்தம் கார்ய காரண ஜாதம் அதீத்ய பரம வ்யோம ஸப்தாபிதேயே ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸா அகோசரே ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திவ்யலோகே ஸநகவிதி ஸிவாதிபிரபி அசிந்த்ய ஸ்வாபாவ ஜஸ்வரயை: நித்ய ஸித்தை: அநந்தை: பகவத அனுகூல்யைக போகை: திவ்யபுருஷை: மஹாத்மபி: ஆபூரிதே தேஷாமபி இயத் பரிமாணம் இயத் ஜஸ்வரயம் ஈத்ரு ஸஸ்வபாவம் இதி பரிச்சேத்தம யோக்யே திவ்ய ஆவரணஸத ஸஹஸ்ராவ்ருதே திவ்ய கல்பகதரூப ஸோபிதே திவ்யோத்யாந ஸத ஸஹஸ்ர கோடிபிராவ்ருதே அதிப்ரமாணே திவ்யாயதநே கஸ்மிம்ஸ்சித் விசித்ர திவ்ய ரத்நமய திவ்ய ஆஸ்த்தாந மண்டபே திவ்ய ரத்ந ஸ்தம்ப ஸத ஸஹஸ்ர கோடி பிருபஸோபிதே திவ்ய நாநா ரத்ந க்ருத ஸ்தல விசித்ரிதே திவ்ய அலங்கார அலங்க்ருதே பரித: பதிதை: பதிமாநை: பாத பஸ்த்தைஸ் நாநா கந்தவர்ணை: திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநை: திவ்ய புஷ்போ பவநை: உபஸோபிதே ஸங்கீர்ண பாரிஜாதா ஆதி கல-பத்ருமோபஸோபிதை: அஸங்கீர்ணைஸ் கைஸ்சித் அந்தஸ்ஸத புஷ்ப ரத்நாதி நிர்மித திவ்ய லீலா மண்டப ஸதஸஹஸ்ர கோடி ஸோபிதை: ஸர்வதா அநுபூயமாநைரபி அபூர்வவதாஸ்சர்யம் ஆவஹத்பி: க்ரீடாலைஸ ஸத ஸஹஸ்ர அலங்க்ருதை: கைஸ்சிந் நாராயண திவ்யலீலா அஸாதாரணை: கைஸ்சித் பத்மவநாலயா திவ்ய லீலா அஸாதாரணை: ஸாதாரணைஸ் கைஸ்சித் ஸ்க ஸாரிகா மயூர கோகிலாதிபி: கோமள கூஜிதை: ஆகுலை: திவ்யோத்யாந ஸத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே மணிமுக்தா ப்ரவாள க்ருத ஸோபாநை: திவ்யாமல அம்ருத ரஸ உதகை: திவ்யாண்ட ஜவரை: அதி ரமணீய தர்ஸநை: அதி மநோஹர மதுர ஸ்வரை: அந்தஸ்ஸத முக்தாமய திவ்ய க்ரீடாஸ்தா ந உபஸோபிதை: திவ்ய ஸௌகாந்திக வாபீ ஸத ஸஹஸ்ரை: திவ்ய ராஜஹம்ஸாவலீ விராஜிதை: ஆவ்ருதே நிரஸ்தாதிஸய ஆநந்தைகரஸதயா ச ஆனந்த்யாச்ச ப்ரவிஷ்டாநுத்மாதயத்பி: க்ரீடோத்தேநை: விராஜிதே தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப பர்யங்கோபஸோபிதே நாநா புஷ்பாஸவாஸ்வாத மத்த ப்ருங்காவளீபிருத்கீயமாந திவ்ய காந்தர்வேண ஆபூரிதே சந்தனாகரு கற்பூர திவ்ய புஷ்பாவகாஹி மந்தா நிலாஸேவ்யமாநே மத்யே (திவ்ய) புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்ரே மஹதி திவ்ய யோக பர்யங்கே அநந்த போகிநி ஸ்ரீமத் வைகுண்ட ஜஸ்வரயாதி திவ்யலோகம் ஆத்ம காந்த்யா விஸ்வம் ஆப்யாயயந்த்யா ஸேஷ ஸேஷாஸநாதி ஸர்வ பரிஜநம் பகவதஸ்

தத்தத வஸ்தோசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாப பயந்த்யா ஸீல ரூபகுண விலாஸாதிபி: ஆத்மாநுரூபயா ஸ்ரியா ஸஹாஸீநம் ப்ரத்யக்ர உன்மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ருஸ நயந யுகளம் ஸ்வச்ச நீல ஜீமுத ஸங்காஸம் அத்யுஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம் ஸ்வயா ப்ரபயா அதிநிர்மலயா அதிஸீதளயா ஸ்வச்சயா மாணிக்யாபயா க்ருத்ஸநம் ஜகத் பாஸயந்தம் அசிந்த்ய திவ்ய அ அத்புத நித்ய யௌவந ஸ்வபாவ லாவண்யமய அம்ருத ஸாகரம் அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத் ப்ரஸ்விந்நவத் ஆலக்ஷ்யமாண லலாடபலக திவ்ய அலகாவளி விராஜிதம் ப்ரபுத்த முக்த அம்புஜ சாருலோசநம் ஸவிப்ரமப்ருலதம் உஜ்ஜ்வல அதரம் ஸீசிஸ்மிதம் கோமளகண்டம் உந்நஸம் உதக்ரபீந அம்ஸ விலம்பிகுண்டல அலகாவலீ பந்தூர கம்பு கந்தரம் ப்ரிய அவதம்ஸ உத்பல கர்ண பூஷண ஸ்லத அலகாபந்த விமர்த ஸம்ஸிபி: சதுர்பி: புஜை: விராஜிதம் அதிகோமள திவ்ய ரேக அலங்க்ருத ஆதாம்ர கரலதம் திவ்யாங்குளீயக விராஜிதம் அதிகோமள நகாவலீ விராஜிதம் அநுரக்தாகுளீபி: அலங்க்ருதம் ததக்ஷணோந் மீலித புண்டரீக ஸத்ருஸ சரணயுகளம் அதிமநோஹர கிரீட மகுட குட அவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதரபந்தன பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுர ஆதிபி: அத்யந்த ஸீக ஸ்பர்ஸை: திவ்யகந்தை: பூஷணை: பூஷிதம் ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வனமாலயா விராஜிதம் சங்க சக்ர கதாஸி சார்ங்காதி திவ்யாயுதை: ஸேவ்யமாநம் ஸ்வ ஸங்கல்ப மாத்ர அவக்ஷுப்த ஜகஜ்ஜந்ம் ஸ்திதி த்வம் ஸாதிகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்த ஸமஸ்த ஆத்மைஸ்வர்யம் வைநதேயாதிபி: ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவை: பகவத் பரிசர்யாகரண யோக்யை: பகவத் பரிசர்யைக போகை: நித்ய ஸித்தை: அனந்தை: யதா யோகம் ஸேவ்யமாநம் ஆத்மபோகேந அநநுஸம்ஹித பராதிசால திவ்ய அமல கோமள அவலோகந விஸ்வம் ஆஹ்லாதயந்தம் ஈஷதுந்மீலித முகாம்புஜோதர வினீர்கதேந திவ்யா ந நாராவிந்த ஸோபா ஜநகேந திவ்ய காம்பீர்ய ஒளதார்ய மாதூர்ய ஆத்ய அநவதிக குண கண விபூஷிதேந அதி மநோஹர திவ்ய பாவகர்பேண திவ்ய லீலாலாபா அம்ருதேந அகிலஜந ஹ்ருதயாந்தராணி ஆபூரயந்தம் பகவந்தம் நாராயணம் த்யான யோகேன த்ருஷ்ட்வா பகவதோ நித்ய ஸ்வாம்யம் ஆத்மநோ நித்யதாஸ்யம் ச யதாவஸ்த்தித அனுஸந்தாய கதா அஹம் பகவந்தம் நாராயணம் மம நாதம் மம குலதைவதம் மம குலதநம் மம போக்யம் மம மாதரம் மம பிதரம் மம ஸர்வம் ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷக்ஷா? கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வயம் ஸிரஸா தாரயிஷ்யாமி? கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வய பரிசர்யாஸ்யா நிரஸ்த ஸமஸ்தேதர போகாஸ: அபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவ: தத்பாதாம்புஜத்வயம் ப்ரவேஷ்யாமி? கதா மாம் பகவான் ஸ்வகீயயா அதிஸீதளயா த்ருஸா அவே- லாக்ய ஸ்நிக்த கம்பீர மதூரயா கிரா பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதி? இதி பகவத் பரிசர்யாயாம் ஆஸாம் வர்தயித்வா தயைவ ஆஸ்யா தத் ப்ரஸாதோபப்ரும்ஹிதயா பகவந்தம் உபேத்ய தூராத் ஏவ பகவந்தம் ஸேஷபோகே ஸ்ரியா ஸஹ ஆஸீநம் வைந தேயாதிபி: ஸேவ்யமாநம் ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: இதி ப்ரணம்ய உத்தாய உத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயா வநதோ பூத்வா பகவத் பார்ஷத கணநாயகை: த்வாரபாலை: க்ருப்யா ஸ்நேஹ கர்பயா த்ருஸா அவலோகித: ஸம்யக் அபிவந்திதை: தைரேவ அநுமதோ பகவந்தம் உபேத்ய ஸ்ரீமதா முலமந்த்ரேண "பகவந் மாம் ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய பரிக்ருஹ்ணீஷ்வ" இதி யாசமாந: ப்ரணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்!

அறிமுகம்

ப்ரபத்தி மூலம் உண்டாகும் பயன் என்ன என்று உணர்ந்தால், அதனைப் பின்பற்றுவதில் நமக்கு ஆர்வம் உண்டாகும் அல்லவா? எனவே, ப்ரபத்தி மூலம் நாம் அடையப்போகும் பரமபதத்தின் வர்ணனை இப்போது தொடங்குகின்றது.

சதுர்த்தம புவந ஆத்மகம் - சதுர்த்தம என்பது 14 ஆகும். இங்கு 14 உலகங்களைக் கூறுகின்றார். இவற்றை மேல் உலகம் என்றும் கீழ் உலகம் என்றும் பிரிக்கலாம். அவை: மேல் உலகம் - பூமி, புவனம், ஸுவ, மஹ, ஜந, தப, ஸத்யம் என்பவை. கீழ் உலகம் - அதல, விதல, ஸுதல, ரஸாதல, தலாதல, மஹாதல, பாதால என்பவை.

அண்டம் - இப்படிப்பட்டவை அனைத்தும் அண்டம் என்பதில் அடங்கியுள்ளன. இந்த அண்டம் என்பதின் அளவு என்ன?

தமகுணி தோத்தரம் ச ஆவரணம் - இதனை உத்தரோத்தர தமகுணிதம் என்று படிக்க வேண்டும். ஒரு அண்டம் என்பதை விட அடுத்த அண்டம் பத்து மடங்கு பெரியதாக உள்ளது. அதனை விட அடுத்த அண்டம் மேலும் பத்து மடங்கு பெரியது. இது போன்று ஏழு அண்டங்கள் கொண்டதாக உள்ளது ஒரு மிகப் பெரிய அண்டமாகும்.

ஸப்தகம் - ஸப்தகம் என்பது 7 என்பதாகும். முதல் அண்டம் பதினாங்கு உலகங்கள் கொண்டது. இதன் அடுத்த அண்டம் நீரினால் ஆனது. இது கடந்த அண்டத்தினை விட பத்து மடங்கு பெரியது. இதனைச் சூழ்ந்து உள்ள அக்னி அண்டம் என்பது, நீர் அண்டத்தினை விட பத்து மடங்கு பெரியது. இது போன்று வாயு, ஆகாயம், அஹங்காரம், மஹான், ப்ரக்ருதி என்று உள்ள ஏழு அண்டங்கள்.

ஸமஸ்தம் - மேலே கூறிய அனைத்தும் ஓர் அண்டத்தினைப் பற்றிக் கூறியதாகும். இது போன்று பல கோடி அண்டங்கள் உள்ளதாக விஷ்ணுபுராணம் கூறுகின்றது. அவை அனைத்தும் சேர்ந்து உள்ளது பிரம்மாண்டம்.

கார்ய காரணம் ஜாதம் - இப்படிப்பட்ட ப்ரம்மாண்டத்தில், ஒரு காரியத்தின் மூலம் உண்டாகும் விளைவு, அந்த விளைவு மற்றொரு பொருள் அல்லது விளைவை உண்டாக்கும். இது போன்ற பொருள்கள் அனைத்தையும் கடந்து

அதீத்ய - எம்பெருமானைச் சரணாகதி என்று அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் தோன்றாமல் இருக்கும் இந்த உலகத்தினைக் கடந்து மேலே செல்லும் பரமபதம் எவ்வாறு உள்ளது?

பரம - இதற்கு நிகராகவோ அல்லது இதற்கு மேலும் ஒரு தேசம் இன்று இல்லை என்னும் தன்மை உடையது.

வ்யோம ஸப்தாபிதேயே - தெளிவிசம்பு நாடு என்று திருவாய்மொழி கூறுவது போன்று ஞானம் என்னும் ஒளி உடையது.

ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்க்மநஸாகோசரே - ப்ரம்மன், சிவன் போன்ற நம்மைவிட உயர்ந்த தேவர்களின் அறிவுக்கும், மனதிற்கும் கூட அப்பாற்பட்டு உள்ள தன்மை.

ஸ்ரீமதி வைகுண்டே - இத்தேசத்தின் பெயர் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்பதாகும். குண்ட என்றால் தடைகள், வைகுண்ட என்றால் தடைகள் அற்ற என்பதாகும். ஆக, எம்பெருமாளின் குணங்கள் அனைத்து தடைகள் எதுவும் இல்லாது இங்கு

உள்ளன. அப்படியெனில் பூமியில் அவனது குணங்களுக்கும் தடைகள் உண்டோ? ஆம், நமது கர்மவினைகள் அவனது குணங்களை அனுபவிக்க விடாமல் தடுக்கும்.

திவ்யலோகே - கர்மவினைகள் எதுவும் அண்டாமல் உள்ளவர்கள் வாழும் உலகம்.

ஸநகவிதி ஸிவாதிபிரபி அசிந்த்ய ஸ்வபாவ ஐஸ்வர்ய - ஸநகர் முதலான முனிவர்கள்; ப்ரம்மன், சிவன் முதலியவர்கள் ஆகியோர்களாலும் நினைத்துப் பார்க்க இயலாத தன்மையும் பெருமைகளும் உடைய நித்யஸூரிகள்

நித்யஸித்தை: - இந்த நித்யஸூரிகள் எப்போதும் எம்பெருமானுடன் இருந்து அனுபவிப்பவர்கள்.

அநந்தை - இப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகள் இங்கு பலர் உள்ளனர். இவர்களுக்கு அழிவும் இல்லை.

பகவத அநுகூல்யைக போகை: - இவர்கள் எம்பெருமானின் அநுபவத்தினை மட்டுமே சிந்திப்பவர்கள்.

திவ்யபுருஷை: - தங்களது கர்மவினைகளால் இந்தப் பூமியில் தோன்றாதவர்கள்.

மஹாத்மபி: - 'ஒரு மானொடியும் பிரியான்' என்னும் திருவாய்மொழியின்படி, நித்யஸூரிகளை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது பிரிய நேரிட்டாலும் எம்பெருமான் அதனைத் தாங்க மாட்டான்.

ஆபூரிதே - இந்த தேசத்தில் ஒரு சிறிய இடம் கூட நித்யஸூரிகள் இல்லாமல் இல்லை. இவர்கள் அனைத்து இடங்களிலும் உள்ளனர்.

தோஷாமபி - நித்யஸூரிகளின் எண்ணிக்கை கணக்கிட இயலாத அளவு உள்ளது.

இயத் பரிமாணம் - இந்த தேசத்தின் பரப்பளவு

இயத் ஐஸ்வர்யம் - இந்த தேசத்தில் உள்ள செல்வங்களின் அளவு

ஈத்ரு ஸ்வபாவம் - இந்த தேசத்திற்கு உள்ள தன்மைகள், பெருமைகள்

இதி பரிச்சேத்துமயோக்யே - மேலே கூறிய பரப்பளவு, செல்வங்கள், தன்மைகள், பெருமைகள் போன்றவை அளவிட முடியாது.

திவ்ய ஆபரணசுத ஸஹஸ்ராவ்ருதே - இங்கு உள்ள மதிங்களின் எண்ணிக்கை பல ஆயிரம் ஆகும். எந்தவிதமான ஆபத்தும் நேராத அந்த தேசத்திற்கு மதிங்கள் எதற்கு? ஒரு சக்ரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குரிய அமைப்பு, மாபெரும் சக்ரவர்த்தியான எம்பெருமான் உள்ள இடத்திற்கு வேண்டும் அல்லவா?

திவ்ய கல்பகதருபஸோபிதே - சொர்க்கத்தில் உள்ள கற்பக மரங்கள் போன்று அல்லாமல், அவற்றை விடச் சிறந்த கற்பக மரங்கள் இங்கு சோலைகள் போன்று உள்ளன.

திவ்யோத்யாந ஸுத ஸஹஸ்ர கோடிப்ராஹ்ருதே - எம்பெருமானான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் பிராட்டிமார்களும் விளையாடி மகிழ பல சோலைகளும், பூங்காக்களும் உண்டு.

அதிப்ரமாணே திவ்யாயதநே - இதன் அளவு இத்தனை என்று கூற இயலாதவாறு அமைந்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டக் கோயிலில் ....

கஸ்மிம்ஸசித் - இந்த தேசத்தின் ஓர் இடத்தில்

விசித்ர ரத்நமயே - வியப்பை அளிக்கும் வகையில் பலவிதமான இரத்தினக் கற்கள் கொண்டு பதிக்கப்பட்ட

திவ்ய ஆஸ்தாநமண்டபே - இனிமையான அழகிய மண்டபம் உள்ளது. அந்த மண்டபத்தினில் ....

திவ்யரத்ந ஸ்தம்ப ஸுதஸஹஸ்ர கோடிபிருபஸோபிதே - அழகான இரத்தினக் கற்கள் பல பதிக்கப்பட்ட தூண்கள் பல ஆயிரம் உள்ளன. மேலும், அந்த மண்டபத்தில் ...

திவ்யநாநா ரத்ந க்ருதஸ்தல விசித்ரிதே - பலவகையான மாணிக்கக்கற்கள் பொருத்தப்பட்ட வியக்கத்தக்க இடங்கள் உள்ளன.

திவ்ய அலங்கார அலங்க்ருதே - அந்த மண்டபத்தின் மேலே உள்ள விதானத்திரைகள், அந்தத் திரைகள் இழுக்கப் பயன்படும் கருவிகள், பள்ளிகொள்ளும் கட்டில் ஆகியவை பலவிதமான அலங்காரங்களுடன் உள்ளன.

பரித: பதிதை: - (இங்கு உள்ள மரங்களில் காணப்படும் மலர்கள்) அனைத்துத் திசைகளிலும் கீழே உதிர்ந்து

பதமாநை: - இவை எங்கிருந்து உதிர்கின்றன எனக் கூறமுடியாத வகையில் உயர்வான ஆகாயத்தில் இருந்து விழுவது போன்று

பாதபஸ்தைஸ்ச - மரங்களில் விழுந்து

நாநாகந்தவர்ணை: - பலவிதமான நிறம், மணம் ஆகியவற்றை உடையதாக (உள்ள மலர்கள்)

திவ்ய புஷ்போ பவநை: உபஸோபிதே - இந்த மலர்களால் நிறைந்து உள்ள மரங்கள், சோலை போன்று எங்கும் உள்ளன.

ஸங்கீர்ண பாரிஜாத ஆதி கல்பதருமோபஸோபிதை: - இந்த மரங்கள் - பாரிஜாதம், சந்தனம், ஹரிசந்தனம், கற்பகம் போன்றவை ஆகும்.

அஸங்கீர்ணஸ்ச கைஸ்சித் - சில மரங்கள், மற்றவற்றுடன் சேராமல், தனித்து, ஓங்கி உள்ளன.

அந்தஸ்த புஷ்ப ரத்நாதி நிர்மித திவ்யல்லாமண்டப ஸுதஸஹஸ்ர கோடி ஸோபிதை: - இப்படிப்பட்ட மரங்கள் உள்ள சோலைகளின் நடுவே அமைந்துள்ள

பலவகையான மண்டபங்கள், அவற்றில் பலவகையான விளையாட்டு மண்டபங்கள், அவை பலவிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு உள்ளன.

ஸர்வதா அநுபூயமானைரபி அபூர்வதாஸ்சர்யம் ஆவஹத்பி: - இவற்றின் இனிமையானது எப்போது அனுபவித்தாலும் ஒரு புதுமையை அளிக்கும்.

க்ரீடாஸைல ஸத ஸஹஸ்ர அலங்க்ருதை: - பல ஆயிரம் மலைகள் க்ரீடம் போன்று கவிழ்ந்து உள்ளன.

கைஸ்சிந் நாராயண திவ்யலீலா அஸாதாரண: - இவற்றில் உள்ள தோட்டங்கள் சில, எம்பெருமாளின் விளையாட்டுக்காகத் தனியாகவே உள்ளன.

கைஸ்சிந் பத்மவநாலயா திவ்யலீலா அஸாதாரண: - இவற்றில் உள்ள தோட்டங்கள் சில, பெரியபிராட்டி உட்பட பிராட்டிமார்களின் விளையாட்டுக்காகத் தனியாகவே உள்ளன.

ஸாதாரணைஸ்ச கைஸ்சித் - சில தோட்டங்கள் எம்பெருமானுக்கும், பிராட்டிமார்களுக்கும் பொதுவாக உள்ளன.

ஸூக ஸாரிகா மயூர கோகிலாதிபி: - கிளிகள், மயில்கள், குயில்கள், அன்னம் போன்ற மிக அழகிய பறவைகள்

மோமள கூஜிதை: ஆகுலை: - அழகாகவும், இனிமையாகவும் பேசும் தன்மையுடைய பறவைகள் எங்கும் காணப்படும்.

திவ்யோத்யாந ஸத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே - சோலைகள் பல உள்ளன. இந்தச் சோலைகள் பல ஆயிரம் கோடி உள்ளன.

மணிமுக்தா ப்ரவாள க்ருத ஸோபாநை: - அழகான குளக்கரையின் படிகள் அனைத்தும் முத்து, மாணிக்கம், பவளம் போன்ற உயந்த கற்களால் அமைக்கப்பட்டு உள்ளன.

திவ்யாமல அம்ருத ரஸ உதகை: - அந்தக் குளங்களில் எப்போதும் நிறைந்து, அமிர்தம் போன்ற தன்மை உடைய நீர் உள்ளது.

திவ்யாண்ட ஜவரை: - அந்தக் குளங்களில் உள்ள நீரைப் பருக வரும் பறவைகள், மிகவும் உயர்ந்த இனமாகும்.

அதி ரமணீய தர்ஸநை: - அந்தப் பறவைகள் பார்ப்பதற்கே மிகவும் அழகானவைகளாகவும்

அதி மனோஹர மதுர ஸ்வரை: - அவற்றின் குரல் மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத் தூண்டுபவையாக, மதுரமாக உள்ளன.

அந்தஸஸ்த முக்தாமய திவ்ய க்ரீடாஸ்தாந உபஸோபிதை: - இப்படிப்பட்ட குளங்களில், முழுவதும் முத்துக்களால் அமைக்கப்பட்ட விளையாட்டு மண்டபங்கள் உள்ளன.

திவ்ய ஸௌகாந்திக வாபீஸத ஸஹஸ்ரரை: - இதுபோன்று அழகான மலர்கள் கொண்ட குளங்கள் பல ஆயிரம் உள்ளன.

திவ்ய ராஜ ஹம்ஸாவலீ விராஜிதை: ஆவ்ருதே - மிகவும் அகழ்கான, உயந்த, ராஜ ஹம்ஸப் பறவைகள் அந்தக் குளங்களில் நிறைந்துள்ளன.

நிரஸ்தாதிஸ்ய ஆநந்தைகரஸதயா ச - இதற்கு நிகராக எதுவும் இல்லை என்று உறுதியாகக் கூறும்படி, ஆனந்தமும் இன்பமும் உள்ளதாகவும்

ஆநந்தயாச்ச - இப்படிப்பட்ட ஆனந்தமும், இன்பமும் முடிவு என்பதே இல்லாமல் உள்ளதாகவும்

ப்ரவிஷ்டாநுந்மாதயத்பி: - இங்கு வருபவர்களை மிகவும் கவரும் தன்மை உடையதாகவும்

க்ரீடோத்தேஸை: விராஜிதே - இப்படி உள்ளவை எவை? அழகான, விளையாடும் பூங்காக்கள் ஆகும்.

தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப பர்யங்கோபஸோபிதே - எங்கு நோக்கினாலும், வாடாத மலர்ப் படுக்கைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடங்கள் பல உள்ளன.

நாநா புஷ்பஸவாஸ்வாத மத்த ப்ருக்காவளிப்ருத்கீயமாந திவ்ய காந்தர்வேணே ஆபூரிதே - இப்படிப்பட்ட அழகான மலர்களில் உள்ள தேனைப் பருகியதால் உண்டான மயக்கத்தின் காரணமாக, இனிமையாகப் பாடும் வண்டுகளின் ரீங்கார ஒலியானது எங்கும் கேட்கின்றது.

சந்தநாகரு கர்ப்பூர திவ்ய புஷ்பாவகாஹி மந்தா நிலாஸேவ்யமானே - சந்தன மரம், அகில மரம், கற்பூரம் மற்றும் மகரந்தம் உள்ள மலர்க்கள் ஆகியவற்றைத் தழுவி வீசும் தென்றலின் இனிமையான நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் எங்கும் உள்ளது.

மத்யே புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்ரிதே - இப்படிப்பட்ட அழகிய பல இடங்களின் நடுவே, உயர்ந்த மலர்கள் ஓரிடத்தில் உதிரியாக நிறைந்து, குவியல்களாக உள்ளன.

மஹதி திவ்ய யோக பர்யங்கே - அந்த இடத்தில் பெரிய கட்டில் போன்று அழகான தோற்றத்துடன் காணப்படுகின்ற

அநந்த போகிநி - ஆதிசேஷன் என்ற நாகத்தின் மீது, அதனைப் படுக்கையாகக் கொண்டு

ஸ்ரீமந்வைகுண்டஸ்வர்யாதி திவ்யலோகம் - இத்தனை அழகும் செல்வமும் உடைய இந்தத் தேசத்தினை

ஆத்மகாந்த்யா - தன்னுடைய ஆளுமையால்

விஸ்வம் ஆப்யாயயந்த்யா - மேலும் இந்த தேசத்திற்கு அழகு சேர்த்து

ஸேஷ ஸேஷாஸநாதி ஸர்வ பரிஜநம் - ஆதிசேஷன், விஷ்வக்சேனர் போன்ற நித்யஸூரிகள் அனைவரையும்

பகவதஸ் தத்தத வஸ்தோசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாப பயந்த்யா - எம்பெருமாளுக்கு தொண்டு செய்யும் வண்ணம் அவர்களை நியமனம் செய்து

ஸீல ரூபகுண விலாஸாதிபி: ஆத்மாநுரூபயா - எம்பெருமானுக்கு ஏற்ற பல குணங்கள் கொண்டதால், அவனுக்குப் பொருத்தமாக உள்ள

ஸ்ரியா - பெரியபிராட்டியார்

ஸஹாஸீநம் - இந்தப் பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனாக எப்போதும் காணப்படும் எம்பெருமாள் உள்ளான். இனி எம்பெருமானின் திருமேனியினை வர்ணிக்கத் தொடங்குகின்றார்.

ப்ரத்யக்ரோந் மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ருஸ நயந யுகளம் - புதிதாக மலர்ந்து காணப்படும் தாமரை மலரினைப் போன்று மலர்ச்சியுடன் உள்ளது அவனது திருக்கண்கள்.

ஸவச்ச நீல ஜீமுத ஸங்காஸம் - வெளிறிய நீல நிறம் கொண்டு, பிரகாசமாக உள்ள வானம் போன்று அவனது திருமேனியின் நிறம் உள்ளது.

அத்யுஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம் - கண்கள் கூசும்படியான ஒளி வீசும் பட்டு ஆடைகளை அவன் உடுத்தியுள்ளான்.

ஸ்வயா ப்ரபயா - தன்னுடைய தேஜஸ் மூலம் உண்டான ஒளி மூலமாக

அதிநிர்மலயா - அந்த ஒளி எப்படிப்பட்டது? நிர்மலமாக, எந்தவித களங்கமும் இல்லாமல், தூய்மையாக உள்ளது.

அதிஸீதளயா - அந்த ஒளியானது மிகவும் பிரகாசத்துடன் இருப்பினும் மிகவும் குளிர்ச்சியுடன் உள்ளது.

ஸ்வச்சயா - நல்ல நீர் நிலை போன்று, பளிங்கு போன்று, தெளிவாக உள்ள

மாணிக்யாபயா - மாணிக்கக்கல் போன்ற ஒளி

க்ருஸ்த்நம் ஜகத் பாஸயந்தம் - இப்படிப்பட்ட தன்மைகளை உடைய ஒளி மூலமாக, அனைத்து உலகங்களையும் துலங்கச் செய்கின்றவன்.

அசிந்த்ய - அவனது திருமேனியின் அழகானது யாருடைய கற்பனைக்கும் எட்டாத எழிலுடையது.

திவ்ய - அவனது திருமேனியின் அழகு எப்போதும் அழியாமல் உள்ளது.

அத்புத - அந்த அழகின் காரணமாக, பார்ப்பவர்களுக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியது.

நித்ய யௌவந - எப்போதும் இளமைத்தன்மையுடன் உள்ள அழகான திருமேனி

ஸ்வபாவ லாவண்யமய அம்ருதஸாகரம் - இத்தகைய தன்மைகளையுடைய திருமேனியைக் கொண்டவன், இந்தத் திருமேனியானது அமிர்தமே ஒரு கடலாக உள்ளது போன்றது.

அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத் ப்ரஸ்விந்நவதாலஷ்யமாண லலாடபலக திவ்யாலகாவளீ விராஜிதம் - அதிகமான மென்மையுடனும், வழவழப்பாகவும் உள்ள அகண்ட நெற்றியின் மீது அலை போல் வந்து விழுகின்ற அழகான திருக்குழல்கள் (தலைமுடி) உடையவனே

ப்ரபுத்த - நித்யஸூரிகளை கண்ட மகிழ்வால் சிரிப்பது போன்று விளங்கும் கண்கள் உடையவனே

முத்த அம்புஜ சாருலோசநம் - புதியதாக மலர்ந்தது போன்ற தாமரை மலரினை ஒத்த கண்கள்

ஸவிப்ரமப்ரூலதம் - வில்லைப் போன்று வளைந்து, அடர்த்தியான புருவங்கள் உடையவன்

உஜ்ஜ்வல அதரம் - "பவளவாயான்" என்று ஆழ்வார் கூறியது போன்று, மிகவும் அழகான உதடுகளைக் கொண்டவன்.

ஸீசிஸ்மிதம் - கள்ளம் கபடம் இல்லாத தூய்மையான, அழகான புன்முறுவல் கொண்டவன்.

கோமளகண்டம் - மென்மையாக உள்ள கன்னங்களைக் கொண்டவன்

உந்நஸம் - எடுப்பான முக்கினை உடையவன்

உதக்ரபீந அம்ஸ விலபி குண்டல - பரந்த தோள்கள்வரை நீண்டு காணப்படும், காதுகளில் அணிந்த குண்டலங்கள்.

அலகாவலீ - அழகான தலைமுடி வந்து புரளும்படி உள்ள

பந்துரகம்புகந்தரம் - அழகான திருக்கழுத்து உள்ளவன்

ஆஜாநுவிலம்பிபி - ஆண்மைக்கு அடையாளமாக முழங்கால்கள் வரையில் நீண்டு உள்ள திருக்கைகள்.

ப்ரியா அவதம்ஸ உத்பல - பெரியபிராட்டியார் தனது காதுகளில் அணிந்துள்ள நீலோத்பல மலர்கள் .....

கர்ண பூஷண - எம்பெருமாள் தனது காதுகளில் அணிந்துள்ள கர்ணபூஷணம் என்னும் தோடு .....

ஸ்லத அலகாபந்த விமர்த ஸம்ஸிபி: - காற்றில் சிறிது கலைந்துள்ள எம்பெருமாளின் திருமுடி....(மேலே கூறப்பட்ட தோடுகள், தலைமுடி) போன்றவைகள் அழுத்தியுள்ளதால் ஏற்பட்டுள்ள அச்ச அடையாளங்களுடன் காணப்படும்

சதுர்ப்பி: புஜை: விராஜிதம் - நான்கு தோள்களை உடையவன்

அதிகோமள திவ்யரேக அலங்க்ருத ஆதாம்ர கரதலம் - எம்பெருமாளின் திருக்கரங்களில் சங்கு, சக்கரம், தாமரை, கற்பகம், அங்குஸம், வஜ்ராயுதம் போன்றவை உள்ளன.

திவ்யாங்குளீயக விராஜிதம் - விரல்களில் அழகான மோதிரங்கள் உள்ளன

அதி கோமள நகாவலீ விராஜிதம் - அந்த விரல்களில் மிகவும் நேர்த்தியாக, சிவந்து காணப்படும் நகங்கள் உள்ளன.

அநூரக்தாகுளிபி: அலங்க்ருதம் - சிவந்தும் நீண்டும் உள்ள அழகிய விரல்கள் உடையவன்.

தத்க்ஷணோந்மீலத புண்டரீக ஸத்ருஸ சரண யுகளம் - புதியதாக மலர்ந்த தாமரைகளின் புத்துணர்ச்சியுடன் காணப்படும், அனைவராலும் சரணம் என்று வணங்கப்படும் திருவடிகள் உடையவன்.

அதி மனோஹர - மிகவும் அழகான (இப்பதத்தை அடுத்து வரும் பல பதங்களுடன் சேர்ந்து படிக்கவும்)

கீரீட மகுட - தலையில் அணிந்துள்ள கீரீடமும் மகுடமும் இணைந்த ஆபரணம்

சூடா - தலையில் அணிந்துள்ள சூடாமணி

அவதம்ஸ - காதுகளில் அணிந்துள்ள திருத்தோடு

மகரகுண்டல - காதுகளை அலங்கரிக்கும் குண்டலங்கள்

க்ரைவேயக - கழுத்தில் உள்ள ஆபரணம்

ஹார - கழுத்திலிருந்து மார்புவரை தொங்கும் ஆபரணம்

கேயூர - தோள்களில் உள்ள வளையல்கள்

கடக - முன் கைகளில் உள்ள வளையல்கள்

ஸ்ரீவத்ஸ - மார்பின் நடுவில் உள்ள மச்சம்

கௌஸ்துப - மார்பில் காணப்படும் நீலமணிகள் கொண்ட ஆபரணம்

முக்தாதம - அழகான முத்துமாலை

உதரபந்தந - இடுப்பில் அணியப்படும் ஆபரணம்

பீதாம்பர - அழகான பட்டு ஆடை

காஞ்சீகுண - இடுப்பில் அணிவிக்கப்பட்டுள்ள அரைநூண் கயிறு

நூபுர - கால்களில் உள்ள சிலம்புகள்

ஆதிபி: - இதுபோன்ற மேலும் பலவகையான அழகான நகைகளை உடையவன்

அத்யந்த ஸுகஸபர்ஸை: - இந்த நகைகள் அனைத்தும் திருமேனிக்கு உறுத்தாமல், அழகாக, மென்மையாக உள்ளன.

திவ்யகந்தை: - இந்த நகைகள் அழகு மட்டும் அல்லாமல், நறுமணம் வீசுவகையாகவும் உள்ளன.

பூஷணை: பூஷிதம் - இப்படிப்பட்ட பல்வகையான ஆபரணங்களால், ஆபரணத்திற்கு அழகு சேர்க்கும் வகையில் அலகரிக்கப்பட்டு உள்ளன.

ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம் - மிகுந்த அழகு உடையதும், வைஜயந்தி என்ற பெயருடைய மலர்மாலையைக் கொண்டுள்ளான்.

ஸங்க சக்ர கதாஸி ஸார்ங்காதி திவ்ய ஆயுதை: - இவனது அழகினால் இவனுக்கு ஆபத்து நேருமோ என்று அஞ்சி, இவனுக்கு காவலாக நித்யஸூரிகள் - சங்கு, சக்கரம், கதை, வில், கத்தி என்று ஐந்து ஆயுதங்களாகவும் (மாறி)

ஸேவ்யமாநம் - அவனுக்குப் பல்லாண்டு கூறியும் இருக்கின்றனர்.

ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ர அவக்ஷுப்த ஜகஜ்ஜநம் ஸ்திதி த்வம் ஸாதிகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே - ஒரு நொடிப்பொழுதில், மனதால் நினைக்கும் நேரத்தில், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் - ப்ரம்மன், சிவன் முதலானோர் முலமாக - படைத்து, காத்து, அழித்து ஆகிய செயல்களை புரிகின்றவரும், எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் புரிவதையே தனது செல்வமாக (ஸ்ரீமதி) உடையவரும் ஆகிய விஷ்வக்ஸேனர் என்னும் ஸேனைமுதலியார்.

ந்யஸ்த ஸமஸ்த ஆத்மைஸ்வர்யம் - இப்படிப்பட்ட ஸேனைமுதலியாரிடம், இந்த உலகை நியமனம் செய்யும் தன்மைகளை வழங்கி இருப்பவன் எம்பெருமாள்.

வைநதேயாதிபி: - பெரிய திருவடியான கருடன் முதலான நித்யஸூரிகள்

ஸ்வபாவதே நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸம்சாரிக ஸ்வபாவை: - இவர்கள் ஸம்ஸாரிகள் போன்று ஏற்றமும் தாழ்வும் அற்றவர்களாக, எப்போடும் ஒரேபோல் உள்ளன.

பகவத் பரிசர்யாகரண யோக்யை: - எம்பெருமானின் திருவடிகளில் எப்போதும் தொண்டு புரிந்து நிற்பதற்கான உரிமையும் தன்மையும் பெற்றவர்கள் (நித்யஸூரிகள்)

பகவத் பரிசர்யைக போகை: - இவ்வாறு எம்பெருமாள் தொண்டு தவிர வேறு எந்தச் செயலையும் நினைக்காதவர்கள்.

நித்ய ஸித்தை: - இவர்கள் எப்போதும் உள்ளவர்கள்

அநந்தை: - இப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகளின் எண்ணிக்கை எத்தனை என்று கூற இயலாது.

யதா யோகம் ஸேவ்யமாநம் - இப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகளால் என்றும் வணங்கப்படுபவன் எம்பெருமாள்

ஆத்ம போகேந அநுஸம்ஹித - தனது அருள் பார்வையால் அனைத்து உயிர்களையும் காத்து நிற்பதை தனது பாக்யமாக எண்ணுபவன்

பராதிசால - இப்படி அவன் அருளி நிற்பது எப்போதும், எக்காலத்திலும் உண்டு.

திவ்ய - இந்த அருள் பார்வையானது எப்போதும் குன்றாமல் உள்ளது.

அமல - இந்த அருள் பார்வையானது நாம் செய்யும் குற்றங்களையும் குணமாகப் பார்க்கவல்லது.

கோமள - இந்த அருள் பார்வையானது மிகவும் தெளிவாக உள்ளது.

அவலோகந - மேலே "ஆத்மபோகந" என்பது தொடங்கி "கோமள" என்பதுவரை கூறப்பட்ட தன்மை எது? எம்பெருமானின் அருள் பார்வை, கடாகூம் என்றார்.

விஸ்வம் ஆஹ்லாதயந்தம் - இப்படிப்பட்ட அருளால் இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தையும் மகிழ்ச்சி செய்பவன்.

ஈஷதுந்மீலித முகாம்பு ஜோதர விநிர்க்கதேந - இந்தப் பதம் தொடக்கமாக, "ஆபரயந்தம்" எனபதுவரை, எம்பெருமானின் பேசும் அழகினை, சொற்களின் ஒலி அழகினைக் கூறுகின்றார். இந்த ஒலியானது, அழகாக மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருமுகத்தில் இருந்து தோன்றி திவ்யநாநாரவிந்த ஸோபாஜநகேந - எம்பெருமானின் குரலின் ஒலியானது, அவனது பவழம் போன்ற உதடுகளுக்கு ஆபரணம் போன்று உள்ளது.

திவ்ய காம்பீர்ய ஓளதார்ய மாதூர்யாதி - அந்த ஒலியானது கம்பீரமாகவும், அனைத்தும் அளிக்கவல்லதாகவும், இனிமையாகவும் உள்ளது.

அநவதிக குண கண விபூஷிதேந - இப்படி பல்வேறு குணங்கள் கொண்ட அவனது பேச்சின் ஒலியானது பலவாறு அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதி மனோஹர திவ்ய பாவ கர்பேண - இவனது பேச்சில் உள்ள சொற்களின் பொருளானது, கேட்பவர்கள் அனைவரது உள்ளங்களையும் கவர்ந்து இழுக்கும் வகையில் உள்ளது.

திவ்ய லீலாலாப அம்ருதேந - இவ்வாறு கேட்பவர்களுக்கு மகிழ்வை உண்டாக்கும் அமிர்தம் போன்ற சொற்கள் முலமாக

அகிலஜந ஹ்ருதயாந்தராணி ஆபூரயந்தம் - அனைத்து உலகங்களில் உள்ள, அனைவரது நெஞ்சங்களிலும் இவன், எப்போதும் நிறைந்து உள்ளான்.

பகவந்தம் நாராயணன் - மேலே பலவாறு எம்பெருமானின் குணங்கள், ஆபரணங்கள் போன்றவற்றைக் கூறினார். இது போன்று உள்ளவனும், தாழ்வு என்ற குணமே இல்லாதவனும், இன்றியமையாத ஆரு குணங்களான - ஜல்வரியம், வீரியம், தேஜஸ், செல்வம், ஞானம், வைராக்யம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளதால் பகவான் எனப்படுபவனும் ஆகிய நாராயணனை

த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா - பக்தி, ப்ரபத்தி முலமாக நம்முடைய மனதால் அவனது திருக்காட்சியினைக் கண்டு வணங்கி

பகவதோ நித்ய ஸ்வாம்யம் - இவனே நமக்கு எப்போதும் சுவாமியாக உள்ளவன் என்று உணர்ந்து

ஆத்மனோ நித்ய தாஸ்யஞ்ச யதாவஸ்திதம் அநுஸந்தாய - நமது ஆத்மாவான ஜீவாத்மா, அவனுக்குத் தாசனாக, எப்போதும் அவனுக்குத் தொண்டு புரிவதற்கே என்பதை எப்போதும், அனைத்துக் காலங்களிலும் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

கதா - இப்படி அவனைப் பரிபூர்ணமாக நான் உணரும் நாள் எப்போது தோன்றுமோ?

அஹம் - அவனுடைய தொண்டில் ஆர்வம் கொண்டுள்ளவனாக நான் உள்ளேன்.

பகவந்தம் நாராயணம் - எனக்கு பகவானாகவும், அனைத்து விதமான உறவாகவும் உள்ளவன் எம்பெருமாள்.

மம நாதம் - அவன் எனக்கு எல்லாமாக உள்ளான்.

மம குலதைவதம் - எனக்கு மட்டும் அல்லாமல், என்னுடைய பரம்பரை முழுவதற்கும் அவனே தலைவனாக உள்ளான்.

மம குலதநம் - எனக்கும் என்னுடைய பரம்பரை முழுவதற்கும் கிடைத்த ஒப்பற்ற செல்வமாக உள்ளான்.

மம போக்யம் - எனக்கு இன்பம் விளைவிப்பவனாக, மிகவும் இனிமையானவனாக உள்ளான்.

மம மாதரம் - என்னுடைய தாயைப் போன்று இவனே உள்ளான்.

மம பிதரம் - என்னுடைய தந்தையைப் போன்று இவனே உள்ளான்.

மம ஸர்வம் - தனித்தனியாக உறவு என்று கூற முடியாமல், அவன் எனக்கு அனைத்துமாக உள்ளான்.

ஸாக்ஷாத் கரவரணி சக்ஷுஷா - மேலே அவனை மனக்கண்ணால் காண வேண்டும் என்றார். அது இல்லாமல், குலசேகரப்பெருமாள் கூறியது போன்று - "கண்டு கொண்டு என் கண் இமைகள் என்று கொலோ களிக்கும் நாளே" - அவனை, பரமபதம் சென்று நான் எப்போது பார்க்கப் போகிறேன்?

கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வயம் ஸிரஸா தாராயிஷ்யாமி - ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் "மதீய மூர்த்நா ந மலங்கரிஷ்யதி" - உனது திருவடிகள் எனது தலையினை எப்போது அலங்காரம் செய்யப்போகின்றன? இதே போன்று இங்கு உடையவரும் கேட்கின்றார். என்னுடைய தலையால் அனது சுவாமியாகிய உனது திருவடிகளை எப்போது தாங்கப் போகிறேன்?

கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வய பரிசர்யாஸ்யா நிரஸ்த ஸமஸ்தேதர போகாஸ: அபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவ: தத்பாதாம்புஜத்வயம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி - எம்பெருமாளின் திருவடிகளை அடைந்து, அவனுக்குத் தொண்டு புரிய வேண்டும் என்னும் நினைப்பினால், மற்ற உலக விவரங்களில் உள்ள பற்று அகன்றது. ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் உண்டாகக் கூடிய அனைத்துத் தாழ்ந்த எண்ணங்களும் செயல்பாடுகளும் என்னிடமிருந்து அழிந்து விட்டன. எம்பெருமாளின் திருவடிகளை நான் எப்போது அடையப் போகிறேன்?

கதா மாம் பகவாந் ஸ்வகீயயாதி ஸீதயா த்ருஸாவலோக்யா ஸ்திக்த கம்பீர மதுரயா கிரா பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதி - என்னுடைய எம்பெருமாள் (இங்கு திருமங்கைஆழ்வார், "நம்முடை நம்பெருமான்" என்று கூறுவதுபோல் கூறுகின்றார்), தனது அழகான திருக்கண்களால் என்னைக் கனிவுடன் நோக்கி, தனது அருளை என் மீது செலுத்தி, தனது இனிமையான குரலால் என்னைப் பணித்து, தனக்குத் தொண்டு செய்க என்று என்னை எப்போது ஆட்கொள்ளப் போகின்றான்?

ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் சுபம்
பெரியபிராட்டி சமேத பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
தஞ்சமடைந்த நம் இராமனுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்